

FREDERIC ASHTON LUN PROTIV HEKATE

FREDERIC ASHTON

LUN PROTIV HEKATE

 Istarska naklada

PULA 1980.

I

Pošto su na uzvišenju Wimbledon Commona sačekali zalazak sunca i uživali u nježnim bojama proljetnog lišća, dva čovjeka počеше silaziti prema ulici koja je sa ove strane ograničavala Richmond park. Prvi je bio visok i lijepo građen. Njegove oči boje kaljenog čelika, vedro su gledale na druga koji je, onako dežmenkast i težak čvrsto koračao, pričajući neki veseli doživljaj iz mornarskog života. Pri tom je bacao pogled na široku panoramu Londona, koja ga je podsjećala na velika pristaništa puna brodova.

Njihov razgovor prekide jecaj koji je dolazio iz žbunja prema kome su se kretali. Bilo je to ječanje ranjenika u samrtničkoj agoniji.

— Što bi to moglo biti? — upita mornar zastajući.

Požurimo! — doviknu visoki čovjek i potrča ka mjestu odakle se čuo hropac.

Na zemlji se savijalo tijelo mladog čovjeka u svijetlosivom odijelu, natopljenom krvlju. Njegov pogled se gasio, a ruke su mu drhtale, pritisnute na rane iz kojih je isticala krv.

— Ovaj je izboden na mnogo mjesta.

Drugi čovjek se nadnese nad mladića i pregleda rane.

— Izgleda... — htio je nešto reći, ali zašutje.

— Hekata... otkrio sam... ubili su me... Treba javiti... policiji... — teško je izgovorio ranjenik, miješajući riječi i jauke.

Ali glas mu zamre, i on klonu ne dovršivši svoju poruku policiji.

— Što treba da se javi? Govorite! Recite nam! — uzbuđeno je pitao visoki pridošlica.

Ali sve je bilo uzalud. Pogled ranjenika postade prazan, ruke skliznuše na bijeli šljunak, i posljednji drhtaji tijela prestadoše. Bio je mrtav.

— Milijun mu krvožednih morskih pasa, ovaj je mrtav! uzviknu mornar.

— To je očito, dragi Same. Sad treba vidjeti što ćemo uraditi — dodade visoki čovjek navlačeći rukavicu.

Zatim pruži ruku ka mrtvacu i napipa njegovu lisnicu. Pregleda je i nađe detektivsku legitimaciju, prema kojoj se vidjelo da se zove Harry Mark way.

— Pa to je sin jednog mog pokojnog prijatelja! — uzviknu drhtavim glasom. — Ne zvao se ja Donald Sickert ako ne pronađem ubojicu ovog mladića! Stari Jeffrey Markway poginuo je prije tri godine. Njegov detektivski biro naslijedio je Harry, koji je završio pravo prije godinu dana.

— Jesi li ga poznavao? — upita Samuel Macferson.

— Da, ali kao dječaka. Nisam ga vidio već devet godina...

— Mnogo se izmijenio — odgovori Donald Sickert.

Njih dvojica se osvrnuše okolo, pogledaše da nisu ostavili kakav trag i brzo se udaljiše. Skoro su trčali ka najbližoj telefonskoj govornici.

Reporter Arthur Markinch svratio je predveče u redakciju svog lista da vidi je li sve u redu sa reportažom za večernje izdanje. Već deset dana prikupljao je podatke o tajanstvenoj bandi koja je ucjenjivala London. Scotland Yard i sve ostale policijske službe uzalud su tragali za ucjenjivačima. Posao im je otežavalo to što oni koji su bili ucijenjeni nisu htjeli surađivati s policijom, jer njihovi poslovi uglavnom nisu bili za iznašanje u javnost. Markinch je to znao i trudio se da, na svoj način doprinese otkrivanju zločinaca. Obavezao se preko svog lista da neće spomenuti imena ucijenjenih, a još manje tajnu koju su ucjenjivači saznali i iskoristili. Tako je došao do mnogih podataka i vidio nekoliko pisama koja

su sadržavala ucjenu. Svako je bilo potpisano sa »Hekata«.

U današnjoj reportaži je, između ostalog, pisao:

»... Hekata nalazi svoje žrtve u svim slojevima londonskih građana. Saznaje najraznovrsnije tajne, fotografira ljubavne parove, prijeti i ucjenjuje. Lice koje vodi bandu ucjenjivača kreće se i u najvišim, krugovima, ili ima svoje ljude i tamo, ali zna i sve tajne podzemlja. Tom licu nisu nedostupne političke tajne, a u isto vrijeme ni postupci sitnih kradljivaca ili djevojaka koje se nedozvoljeno bave prostitucijom.

Ucjene su uvijek određene prema mogućnostima žrtve. Nekad je to ukupno pedeset funti, a nekad i stotinu hiljada...

Način na koji ucjenjivači primaju novac vrlo je jednostavan. Oni u pismu muškarcu narede da novac danima nosi u određenom džepu i da ne pokušava uhvatiti malog džepara koji će biti posrednik u predaji. Ženama saopćavaju da u svojoj torbici uvijek moraju nositi iznos ucjene i da dozvole da im bude ukradena...«

Čitajući prvi otisak svoje reportaže, Markinch je razmišljao o uzrocima neuspjeha policije. No, prekide ga zvonjava telefona, i on se javi. Slijedećeg trenutka njegovo lice se razvuče u radostan osmijeh.

— Kakvo zadovoljstvo Što čujem tvoj glas! Pa gdje si tako dugo? Zašto zaboravljaš starog prijatelja? Hoću li te vidjeti? — pitao je brzo i nestrpljivo.

— Saslušaj me, Arthure, jer mi se žuri — čuo se glas iz slušalice.

Bio je to Donald Sickert, poznat pod imenom »Lun, kralj ponoći«. Sada je prijatelju javljao što se dogodilo na Wimbledon Commonu.

— Zar je spomenuo Hekatu!? — iznenadi se Markinch.

— Jeste, ali to mi ništa ne govori. Odnekud mi je to ime poznato. Mislim iz mitologije — reče Lun.

— Točno je! Ti mnogo znaš, dragi Donalde. Baš mi je na stolu otisak današnje reportaže, u kojoj pišem o bandi ucjenjivača koja se služi tim imenom. Slušaj što je bila Hekata:

»... Po grčkoj mitologiji, Hekata je božanstvo podzemlja, zaštitnica čarobnjaštva. Prate je sablasti, noćna priviđenja i bijesni psi. Ona donosi propast svakome koga sretne. Obično se pojavljuje na raskrsnicama gdje se izvršava smrtna kazna. Zbog toga je dobila i ime Trivia, a slikaju je sa tri tijela. Njen amblem su zmija, bič, baklja i mač...«

— Znaš li nešto više o licu koje prisvaja ime te strašne boginje podzemlja? — upita Donald.

— Ništa određeno. Ne znam čak ni to da li je muškarac ili žena — odgovori Markinch.

— Onda uzmi na sebe i javi Scotland Yardu; najbolje starom inspektoru Dicksonu. Ne želim da sazna da ću i ja biti umiješan u cijelu stvar, a i ne mogu se pojaviti. Kad sve bude uređeno, i kad stigneš, potraži inženjera Donovana u »Empedocles clubu« — zaključí Sickert i pozdravi reportera.

Ovaj brzo potraži Scotland Yard, obavijesti inspektora o ubojstvu izbjegavajući da kaže od koga je čuo, i prekide vezu.

Za trenutak se zamisli, a onda otrča do urednika.

— Večeras ću svojoj reportaži dodati: »Nova žrtva Hekatine ucjenjivačke bande! Odlazim! — doviknu i otrča ka liftu.

Uskoro se nađe na Wimbledon Commonu. Kroz drveće su se vidjela policijska i sanitetska kola. Stručnjaci su snimali leš, pretraživali okolinu, i uzimali otiske sa vlažne zemlje u blizini.

Inspektor Dickson je stajao zamišljen. Kad ugleda Markincha, kiselo se nasmiješi i. priđe mu,

odmjeravajući ga podozrivim pogledom.

— Opet ti, vražji rođače! Tko te je obavijestio o tome?
— upita bez pozdrava.

— Nisam dobre volje, stari. Ne misliš valjda da sam ga ubio — nasmija se Markinch.

— Vjerujem da imaš alibi. Ali tko ti je javio? — dodade inspektor.

— Jedan nepoznati glas: Rekao je da je s nekim prijateljem šetao ovuda i vidio ranjenika kako umire. Naveo mi je posljednje riječi ubijenog. Ne želi imati posla sa policijom. Valjda je netko vidio kako inspektor Dickson dočekuje svog prijatelja novinara Markincha — pričao je reporter zajedljivo.

Inspektor ne izdrža, a da se ne nasmiješi.

— Dobro, dobro, ne svađajmo se — progundā. — Sada idemo u Marwayev biro. Možda ćemo naići na kakav trag, jer ovdje se ništa više ne može učiniti.

Uskoro je Markinch vozio za inspektorovim kolima. Zaustavili su se u ulici St. James gdje se nalazio Markwayev detektivski biro. Tamo nije bilo nikog. Od portira zgrade saznali su da sekretarica biroa stanuje u blizini. Desetak minuta kasnije pred njima je bila mršava starija djevojka, lica išaranog pjegama. Oči su joj žmirkale dok je namještala naočare sa debelim staklima.

— Što se dogodilo? — pitala je inspektora.

— Detektiv Harry Markway je ubijen. U interesu istrage treba da pregledamo biro i razgovaramo s vama — odgovori inspektor smrknuto.

Djevojka se zanese i bolno jauknu. Suze joj navreše na oči i ona se uhvati za grlo, gušeći se u plaću.

— Smirite se i otvorite nam biro — pokuša je umiriti inspektor Dickson.

Nekoliko minuta djevojka nije mogla govoriti, a onda se primiri izvadi ključeve biroa i propusti inspektora, jednog policajca i reportera.

Biro je imao dva odjeljenja. U jednom su, bili sto za sekretaricu i ormari za arhivu, a u drugom šest fotelja, radni sto detektiva, velika željezna blagajna i ormar. Sve je izgledalo netaknuto.

— Na čemu je radio Markwey ovih dana? — upita inspektor.

— Od nepoznatog lica dobio je ček na pet stotina funti i zahtjev da otkrije bandu ucjenjivača koja se potpisuje sa »Hekata«. Dosje o tome je u blagajni, ali ja nemam ključ. Bio je kod Harryja — objasni sekretarica.

— Ali kod njega nisu nađeni nikakvi ključevi — primijeti inspektor.

— Morao ih je imati. Kako to da nisu nađeni?! — začudi se djevojka i pogleda prema blagajni.

Inspektor je već pogađao što se dogodilo. Ubojica ili njegovi suradnici domogli su se ključeva i preduhitрили policiju. Taj zaključak se je uskoro potvrdio. Kad otvoriše ormare od kojih je sekretarica imala ključeve, vidjelo se da ih je netko ispremetao na brzinu.

Pola sata kasnije stručnjak za blagajne uspio je otvoriti i onu u detektivskom birou. Ali u njoj nije bilo dosjea o Hekati. Ništa u cijelom birou nije davalo mogućnosti da se nađe kakav trag. Ostajalo je da se počne ona duga, mučna istraga, u kojoj se ispituju sva lica sa kojima je detektiv viđan posljednjih dana.

— Zapečatit ćemo biro do kraja istrage — zaključí inspektor.

Sekretarica predade sve ključeve i izađe plačući. Znala je da »Detektivski biro Markway« više neće postojati. Mladi detektiv nije bio oženjen, a nije imao ni pomoćnika. Od porodice nije imao nikoga a nasljeđivala ga je udata rođakinja, čiji je muž bio profesor biologije.

II

Bližila se ponoć kad je Markinch stigao pred »Empedocles club«. Golicala ga je radoznalost — tko je inženjer Donovan, i zašto ga Lun šalje k njemu? Hoće li i Sickert biti tamo? Reporter je bio nestrpljiv da vidi svog prijatelja. A ovo je bilo mjesto na kome bi se on mogao naći.

»Empedocles club« je bio ekskluzivan. Tamo su dolazili učenjaci i inženjeri koji su se zanimali kemijom i fizikom. Ulazilo se kroz veliki hol u kome je bio kip grčkog filozofa i učenjaka Empedoclesa. Na zidu iza kipa bio je u sitnom mozaiku izrađen amblem kluba, koji je prikazivao razvitak kemije i fizike, počev od starog »elementarnog dijagrama«, koji je izražavan riječima: »Frigida, arida, TERRA — Calidus, aridus, IGNIS — Calidus, humidus, AER — Frigida, humida, AQUA«. ¹

Poslije ovih riječi nizali su se Mendeljejeva tablica elemenata, simboli fizike, crteži strukture atoma, i sve to opkoljeno zvjezdanim nebom. Ispod amblema bila je ispisana rečenica: »Za život, ili protiv života?«. Markinch se sjećao sukoba koji je izazivala ova rečenica, jer se i među učenjacima vodila politička borba. Jedni su tražili da se zabrani upotreba atomske energije u ratne svrhe, a drugi su bili za naoružanje.

To su bile već sve poznate stvari, ali je bilo zanimljivo saznati i vidjeti što ovdje radi Lun, odnosno Donald Sickert. Čudna životna historija ovog genijalnog čovjeka uzbuđivala je Markincha. Od dana kad je upoznao Sickerta, Markinch je uspio sastaviti dobar dio biografije ovog čudnog, usamljenog čovjeka.

Dječaka bez roditelja, u Americi, usvojili su gangsteri. U glavama velikih šefova ganga — Maynarda, Browna i Falca, sazrela je još prije više od dvadeset godina ideja da stvore idealnog zločinca. Izabrali su bistrog dječaka čijeg su oca ubili kad im je postao nepotreban. Mali Sickert je trebao postati idealni gangster, koji bi ometao policiju mnogih zemalja, vršeći besmislene i monstruozne zločine. U sjeni tih zločina, oni bi trgovali drogama, ucjenjivali, pljačkali i ubijali.

Ali, odabrali su loš put u stvaranju idealnog zločinca — obrazovali su ga. Dali su mu učitelje jezika, upoznali ga sa naukom i umjetnošću, vježbali ga u sportskim disciplinama. Učili su ga profesori poznatih univerziteta, umjetnici, sportisti, borci džudoa i džiu-džice, ekvilibristi, kauboji, opsjenari, i magioničari. Dovedi su ga u Englesku.

Kad je odrastao, imao je diplome dva fakulteta. Njegovo ime pojavilo se u naučnim časopisima. I tada, ne samo što su ga izgubili nego su dobili strašnog neprijatelja. Visoko obrazovani čovjek postao je humanista i zavolio ljude i slobodu. Ustremio se na zločince, ali je, pri tom, i sam došao u sukob sa policijom.

Već godinama se skrivao. Morao je ponovno studirati, odjednom na četiri fakulteta i pod raznim imenima. Imao je diplome inženjera, liječnika i pravnika. Odbranio je i doktorsku dizertaciju iz kemije.

A uz sve to nalazio je vremena da se zainteresira za neku bandu zločinaca i upuštao se u nemilosrdnu borbu. Reporteru su bili svježiji događaji u toku kojih se Lun obračunao sa svojim »šefovima«. A onda je došao onaj širom svijeta poznati obračun sa otmičarima i trgovcima bijelim robljem. Sada je bilo u izgledu da se Lun umiješa u aferu ucjenjivača.

Markinch je već zamišljao naslov knjige koju će poslije toga napisati: »Lun protiv Hekate«. A kakve će samo

reportaže napisati!

— Tražim inženjera Donovana — obrati se reporter vrataru.

— Izvolite, on vas čeka u zelenom salonu. To je drugi kat, peta vrata desno — objasni vratar.

Markinch ne uđe u lift, nego ustrča širokim stubištem na kome su korake utišavali debeli čilimi. Ulazeći u salon, zastade iznenađen. U salonu su bila samo dva čovjeka.

— Lun i mornar Macferson. Ustadoše i pođoše u susret prijatelju, koga nisu već pola godine vidjeli. To vrijeme je Sickert proveo u izradi plana velikog preobražaja zemaljske kugle. Imao je svoje poglede na svijet, i sanjao je o vječnom miru. Ideja o tome uključivala je neslućeni razvoj nauke i tehnike, ogromne poduhvate na korištenju mora, pustinja i ledenih kalota zemlje. Ovaj svestrano obrazovani čovjek, talentirani učenjak i vizionar, htio je stvoriti veliku dokumentaciju o mogućnostima mirnog i sretnog života i napretka u svijetu. A sve to radio je krijući se i živeći usamljeničkim životom. Jedini drug u tim časovima bio mu je veseli Samuel Macferson, koji je od vremena borbi sa bandom*otmičara i trgovaca bijelim robljem postao njegov stalni pratilac.

— Tražim inženjera Donovana! — nasmija se Markinch.

— Izvolite! — ceremonijalno se nakloni Lun i pršte u smijeh, grleći reportera.

— Kako si mogao da se i od mene skrivaš već cijelu vječnost i nekoliko mjeseci?! — upita reporter.

— Zar i ti, mornarsko čudovište — pomažeš ovom neulovljivom čudaku da se skriva od mene?!

— Bili smo sasvim nasukani. Sidro se nije moglo podići sve dok nije bio gotov nekakav »plan sreće, mira i nauke«. Inženjer... doktor, ili ne znam što, ni kako se sve

zove, ovaj ovdje, nije me puštao ni da omirišem more, ili nešto slično — smijao se mornar.

— Danas smo prvi put prošetali po Richmond parku i popeli se na Wimbledon Common, i odmah smo naletjeli ria ubojstvo — dopuni ga Lun.

— Nadam se da je došao kraj mom robovanju — upade Macferson.

* * *

Dugo su razgovarali o svemu, ali Luna je najviše interesirala misterija Hekate. Reporter mu je ispričao sve što je saznao. Ali to je objašnjavalo sve drugo, samo ne ličnost ucjenjivača i njegovu bandu, jer jedna osoba nije mogla učiniti sve ono što se moglo pripisati misterioznoj Hekati.

— Dakle, znamo da je broj ucjenjenih prilično velik. Ali ni jedna stvar nam ne pruža neki trag. A moram pronaći tog, ili tu Hekatu. Drskost u postupcima govori da je to muškarac, ali lukavstvo navodi na pomisao da se radi o ženi — zaključi Lun.

— Iz svega što sam saznao, može se zaključiti da ni suradnici misterioznog zločinca ne znaju da je on Hekata. Prvo odlazi pismo sa ucjenom, a onda se šalje džepar da ukrade paket sa novcem. To nije sasvim originalno, ali osigurava bandu, jer, vjerovatno, džepar ne zna za koga radi. Posrednik samo objašnjava od kog lica i odakle treba nešto ukrasti, i to bez rizika — objašnjavao je Markinch.

— Je li policija pokušavala uhvatiti džepara? — upita Lun.

— Samo u dva slučaja. Oba ucijenjena čovjeka su ubijena, a ubojica nikada nije pronađen. Hekata podsjeća na ta dva ubojstva, i nitko se ne usuđuje surađivati s policijom. Osim toga, ucijenjeni bi morao otkriti svoju tajnu, a to ne želi. Ucjene, opet, nisu nikad

tako velike da bi ucijenjeni imao računa da se odupire. A zatim... — pričao je reporter.

— Ponavljaju li se ucjene? — upita Lun.

— Baš to sam htio reći. Hekata nikada ne ponavlja ucjenu. To je opreznost koje se obično nisu pridržavali ucjenjivači koji su otkriveni. Zato ljudi i plate, jer dobivaju obećanje da se ucjena nikada neće ponoviti. Da bi se osigurali, plate, i više nemaju briga — odgovori Arthur.

— Imaš li tekst nekog ucjenjivačkog pisma?

— Imam. Neka sam i vidio. Sva su napisana nekim strojem, ili otisnuta štampanim slovima. Evo kako glasi jedno od njih, samo bez imena — reče Markinch i pruži svoju bilježnicu, na čijem je jednom listu sitnim i čitkim slovima bilo prepisano pismo. Lun je čitao:

»Gospodine... imajte stalno u desnom džepu proljetnog ogrtača, koji ste nosili pred pet dana kad ste posjetili gospođu..., točno pet stotina funti. To je cijena po kojoj će vaša tajna ljubav sa tom ženom biti sačuvana. U protivnom, vaša supruga, inače vlasnik tvornice od koje i vi živite, saznat će cijelu stvar. Imat će i sigurne dokaze. Imat će ih i muž gospođe... Ne obavještavajte policiju i uništite ovo pismo. Sjetite se Ledlebarett i Banyja. Oni su mrtvi, što će se dogoditi i vama ako ne poslušate. Novac će vam netko ukrasti. Bit će to naš čovjek. Ne pokušavajte mu smetati. Hekata«.

— Suviše opširno — primijeti Lun. —

— Ali zato sasvim jasno — dodade Markinch.

— Da, sasvim jasno — dodade Lun i zamisli se.

Šutjela su i ostala dvojica.

Nekoliko minuta kasnije, Lun ustade.

— Dragi Arthure, javit ću ti ako što saznam. Pokušat ću naći to čudovište, tog Hekatu. Kažem tog, jer bih želio da to bude muškarac — zaključí Lun. — A sada bi nam prijala večera, iako je kasno.

— Moj želudac se ponaša kao morski pas — dodade Macferson.

* * *

Bilo je dva sata poslije ponoći kad se Markinch odvojio od Sicker ta i Macfersona. Njih dvojica krenuše prema Sohau.

— Svratit ćemo u »Shawbum«. To je varijete — bar u kojem se mogu sresti naj različiti j i tipovi Londona, i jedan od onih u kojem se ne pita tko je gost, nego koliko troši — reče Lun mornaru.

— Bude li tamo i dobrih tučnjava? — upita Macferson.

— Vrlo rijetko, ali s malo sreće... on je vozio svoja velika i specijalno uređena kola prema Sohau. Na jednom tihom mjestu nađe mjesto za parkiranje i zaustavi.

— Da se malo uredimo — reče Macfersonu.

— Moram li i ja obući večernje odijelo? — užasnuto upita mornar.

— Svakako! — nasmija se Lun.

Znao je kako je Macfersonu teško da se kreće u odijelu uz koje pripada bijela košulja i kravata. Sjećao se dana kad ga je ugledao kako se tuče u jednoj krčmi pokraj Temze. Razmahivao je teškim šakama, koje su pravile pustoš među desetak besposličara sa kojima se posvađao zbog neke djevojke. Tada mu je Lun pomogao, i od tada su često bili zajedno.

Mornar je bio oduševljen danima provedenim u Lunovom društvu, ali se užasavao časova kad je morao biti obučen u elegantno odijelo. Skrivao je svoje čvornovate ručetine, koje su odudarale od bijelih manšeta. Njegov snažni vrat se gušio u uvijek tijesnom okovratniku košulje.

Sada Lun pritisnu dugme, koje stavi u pokret zavjese na kolima. Zatim se ukaza hermetički zatvoreno spremište rublja i odijela. Desetak minuta kasnije obojica

su bili u večernjim odijelima, svježije obrijani, diskretno namirisani i svježiji.

A malo kasnije zaustaviše se pred »Shawbumom«.

— O, dobro veče, gospodine Carwine! — pozdravi Luna stari portir.

— Kakvo je to ime izgovorio? — šapatom upita Macferson.

— Ovdje me poznaju pod tim imenom i ovakvog — odgovori Lun.

Šef sale im brzo nađe pogodan stol, odakle se lijepo vidjela pozornica, pred čijom zavjesom je jedna ljepotica, u muškom večernjem odijelu i sa štapom i cilindrom u ruci, najavljujela »najbolju plesnu grupu Afrike«.

Kad poče program, uz trešteće zvuke jazza Macferson iskolači oči. Crnkinje i deset crnaca izvodili su fantastičan ples, neku mješavinu divljih i drevnih afričkih plesova, can — cana, bluesa i akrobatike. Ali bilo je očito da imaju plesачkih sposobnosti i da plešu s voljom i zanosom. Snažna tijela crnoputih djevojaka i muškaraca pružala su ugodnu sliku i skladno pratila gromku muziku.

— Ovo je za umrijeti! — uzbuđivao se Macferson.

— Tako mi svih sirena, vila i vještica, ovo je dobro!

— Znao sam da je dobro, jer sam vidio reklamu na televiziji — odgovori Lun.

U pauzi su posmatrali lica. Lunov pogled se zadrža na maloj loži gdje su sjedile djevojke. Jedna je bila vitka plavuša, srednjeg rasta, ali izazovnih oblika. Njeno držanje odavalo je odlične glumačke sposobnosti, kojima je prikrivala neobuzdanost. Nekoliko puta joj se ipak oteo pogled prema Lunu. To nije bilo čudno, jer on je uvijek izazivao pažnju žena, čak i kad je bio maskiran u starca, ili obučen kao radnik. Iz njega je zračila muškost, a elegancija pokreta i šarm u svemu — nisu mogli promaknuti ni jednoj ženi.

Pokraj plavuše sjedila je mala, ali lijepa crnka. Njeno lice je odavalo interes za sve, ali i bojažljivost. Iako je bila elegantno obučena, gubila se u sjenci raskošne plavuše. Čak joj je služila kao kontrast, i doprinosila da se muškarci dive plavuši.

Kad poče ples, jedan muškarac priđe plavuši i nemarno je zamoli za ples. Lun je slučajno promatrao scenu. Plavuša odbi muškarca, ali on je drsko uhvati za ruku. Kako je loža bila blizu Lunovog stola, do njega dopriješe riječi:

— Hajde bebice, ne glumi! Moraš plesati, ako nećeš da mi se zamjeriš.

— Kako mi se to obraćate? Ja vas ne poznajem! Ostavite me — branila se plavuša.

— Ništa važno! Ustani, ili ću te izvesti napolje i skinuti tu zavjesu sa oblina — smijao se drznik i pružao i drugu ruku ka djevojci.

U tom trenutku ona uputi jedan diskretan, ali molećiv pogled Lunu. Ovaj pogleda prema stolu od kojeg je ustao čovjek koji je sada napadao damu. Tamo su sjedila još četiri tipa, sumnjivog izgleda, iako su im odijela bila besprijeekorna. Njihove fizionomije su odavale blaziranost, drskost i spremnost na sve.

Tada se pogled plavuše ponovno upravi k njemu. Lun ustade.

— Pusti ih meni. Bolje da ti ne upadaš u to — pokuša ga zaustaviti Macferson.

— Ona očekuje zaštitu od mene — odbi Lun i pođe k stolu.

Napadač je bio stavio ruku na djevojčino rame, ali nitko od prisutnih nije intervenirao. Činili su se kao da ne primjećuju incident. Mnogi su mislili: »Došla je bez muškog društva, i što se sad pravi važna«. Zato nisu htjeli umiješati se u gužvu.

Lun priđe stolu, lako se nakloni i upita:

— Dozvoljavate li da se obratim dami?

— Držite se dalje! — ljutito odbrusi napadač i okrenu se djevojci.

— Ustani!

— Ostavite me, ja ne mogu plesati! — branila se ona.

— Vidite li da gospođica želi mir? — upita Lun.

— Idi odatle, budalo! Ovo se tebe ne tiče! — podviknu onaj.

— Dozvoljavate li da se za trenutak priključim vašem društvu i da zamolim gospodina da se vrati za svoj stol? — uljudno se Lun obrati djevojci.

— Ja vas preklinjem! — šapnu ona, a oči joj se napuniše suzama.

— Odlazite! — reče Lun tvrdim glasom, obraćajući se mladom čovjeku koji se zlorado smiješio.

U tom trenutku od onog stola se odvojiše još dva tipa.

— Dobit ćeš teške batine, uobraženko! — reče napadač i zamahnu da udari Luna.

Ni tog momenta, kao ni kasnije nije mogao shvatiti što se dogodilo. Kao da su od nekuda doletjela topovska tanad, osjetio je nekoliko strašnih udaraca, koje nije ni vidio. Našao se iza zavjese koja je pokrivala jedan prazan ugao. Imao je osjećaj da je na njega naletio mlazni avion, izbacujući prije toga topovski rafal. A onda izgubio svijest.

Sve to trajalo je samo dvije sekunde, i okolni gosti su se još čudili kako je čovjek nestao. Lun je stajao pokraj dame, kao da se ništa nije ni dogodilo.

Ali u tom momentu priđoše četiri čovjeka iz društva onesviještenog. Vidjelo se da dolaze napasti. Jurnuli su na Luna, i šake su zagrmjele. Stolovi oko njih se izvrnuše, a gosti pobjegoše dalje.

Lun je uzmicao, dijeleći udarce i ne dozvoljavajući da ga netko nezgodno udari. A tada stiže Macferson, kome je trebalo prostora da dobije potrebno ubrzanje. Njegove šake zabubnjaše. On nije tražio lice protivnika. Udarao je

u grudima, leđa, ramena. A od tih udaraca su mogli bubrezi otpasti, ili da popucaju rebra.

— Čekajte, ušljivi štakori sa lopovske škune! Tako mi posljednjeg broda na oceanu, polomit ću vam rebra! — stenjao je Macferson, iako su njegove prijetnje došle kasno, jer rebra su već bila polomljena, i četiri napadača su ležala na podu, bez znaka života.

To je najbolji znak da su temeljito udešeni. Tada Lunu priđe plavokosa djevojka.

— Molim vas, otiđite iza one zavjese. To je pomoćni izlaz. Doći ću za vama da vam zahvalim. Ne bih htjela da vas ovi nitkovi optuže pred policijom — govorila je brzo.

— Ni ja ne želim razgovarati sa policijom — nasmija se Lun i pruži najbližem konobaru krupnu novčanicu.

Ostali konobari brzo su odvlačili onesviještene ljude, od kojih je jedan bolno ječao.

— Gospodo, nastavite zabavu. Zbog ovog incidenta krivi su ljudi koji su zaboravili kako se ponaša. Baš sada su otišli — galantno je obavještavao šef sale, koji se našao na poprištu.

Muzika zatrešta i za nekoliko trenutaka sve je bilo kao i prije. Jedino bijahu ostala tri prazna stola.

* * *

Lun je stajao u prostornom dvorištu, brišući okrvavljene šake bijelim rupčićem. Macferson je sisao svoje zglobove, sa kojih je bila oderana koža, i iz kojih je poprilično tekla krv. Ovaj stari mornarski način liječenja povreda činio mu se najprikladniji, iako je bio u večernjem odijelu.

— Bilo je bogovski! Ah ništa boljeg nisam mogao vidjeti ove noći! — oduševljavao se on uzdišući. V,

— Zar je bolje od crnačke igre? — nasmija se Lun.

— Ne znam. Bilo je kao dobar uragan!

U tom momentu pojavi se plavuša.

— Gdje je vaša družbenica? — upita Lun.

— Oh! Ona je otišla. Dosta joj je svega. Ja sam morala da vam se zahvalim. Diana Dunningham reče ona sa izrazom zahvalnosti, predstavi se prva, što je bio osobit izraz zahvalnosti, koji je davao muškarcu slobode pri prvom susretu.

— Budite milostivi, i zovite me jednostavno Donald, Donald Carwin, — prihvati Lun pruženu ruku.

— Kako da vam zahvalim?

— Bila je to moja dužnost. Molim vas da zaboravite grubosti, koje su vam bile neugodne i da se ne sjećate ove neprilike.

— Oh! Tako sam uzbuđena. Prvi put sam izašla sama, zbog onog programa. Ja i moja prijateljica nemamo društva sa kojim bismo izašle, i zato smo se odlučile da dođemo same.

— Zaboravimo sve to. Dozvolite da vam predstavim svog druga Macfersona — obrati joj se Lun.

— Bio je divan! Kako je snažan! — s divljenjem reče Diana i pruži ruku Macfersonu.

— A sada dozvolite da vas otpratimo kuda treba — ponudi Lun.

— Ne bih htjela još i time da vam dosađujem. Mogu pozvati taksi — odgovori Diana.

— Ali to nije potrebno, naša kola su na ulici. Za nas dvojicu bit će uživanje da vas otpratimo — bio je uporan Lun, i ponudi joj ruku. Ona toplo prihvati i pođoše ka kolima.

— Stanujem na kraju Hornseya — objasni ona.

— To je usput i za mog prijatelja. Njega treba da odvežem do Kielchurna. Malo skretanje i svi smo na istoj liniji — vedro odgovori Lun.

Čudo, gospode bože, hiljadu đavola i anđela! Ovo je prvi put da me se želi otresti radi neke žene. Ali možda i nije čudo. Volio bih vidjeti nekoga tko se ne bi potrudio oko ove boginje ljepote — mislio je Macferson slušajući Lunove riječi.

Pošto zastade pokraj parka u kvartu Kilchurn ostavi Macfersona, Lun skrene desno i poveća brzinu ulicama koje su sad, pred zoru, bile prilično tihe. Uskoro se nađe, na kraju Homseya. Bio je to predio bogataških vila prema Aleksandra palači, koju je opkoljavao mali ali luksuzan park.

Diana mu pokaza prostranu vilu utonulu iza bogatih redova šimšira i plemenitog drveća.

— Ovdje stanujem. Posjetite me kad budete mogli. Smijem li se nadati da ću vas uskoro vidjeti kao poštovanog prijatelja — reče Diana.

— Bio bih radostan da vas vidim što prije. Hoću li biti neškrorpan ako predložim da to bude danas, jer je već Jutro. Došao bih predveče, kad vam to najviše odgovara — zamoli Lun.

— Bit će mi milo. Odmorit ću se već i do podne — odgovori ona. — Dođite, ako možete već u pet. Tako ćemo imati više vremena.

— Imate li nekog od porodice? Moram li biti predstavljen? — upita Lun.

— Ah, ne! Živim sama. Osim posluge, nemam nikoga. Možete biti i sportski obučeni, već prema tome kuda idete kad me napustite — nasmija se ona.

— Ne vjerujem da ću vas napustiti, osim ako pogodim da želite da nestanem — dodade Lun i galantno joj poljubi ruku.

Ona mu mahnu i otrča k velikoj kapiji, koja se otvori čim pritisnu kvaku.

Čudna djevojka — pomisli Lun prateći je pogledom. A onda sjede u automobil i odveze se prema Kielchurnu, gdje se nalazila tiha kuća u kojoj je živio posljednjih godinu dana, iako je imao još nekoliko stanova u raznim krajevima Londona.

III

Inspektor Dickson se pripremao za referiranje o ubojstvu mladog privatnog detektiva Markwaya i plašio se da ne dobije i zagonetnu bandu Hekatinih ucjenjivača. Proklinjao je svog mladog prijatelja Markincha koji ga je obavijestio o ubojstvu. Da je istragu počela kvartovska policija, tko zna koga bi od inspektora poslali. Ovako inspektor Michael Dickson je morao sam prihvatiti se ovog slučaja.

Naročito ga je uzbudilo to što je čuo da je ubojstvo vezano za »aferu Hekata«. Potjera za ucjenjivačima već dugo nije dala nikakav rezultat, pa je predmet predat općem odjeljenju, što je značilo da nijedan inspektor nije direktno zadužen da nastavi rad. Sada je bilo lako moguće da se stvar ubrza i preda Dicksonu.

Njegovom strahovanju doprinosilo je i to što je pročitao Markinchovu reportažu o ucjenama misterioznog Hekate. Dickson je proklinjao reportera i njegovu ideju da ubojstvo pripiše Hekati. řa:lk:añ.do:wñl:oad.

Trebalo je sačekati još četiri minute do odlaska kod načelnika. Zato je pušio razmišljajući. Boljela su ga leđa zbog proljetnih promjena vremena. Osjećao je da stari. Brinulo ga je i to što ne osjeća želju da se upusti u rješavanje ove krupne zagonetke, koja je to postala od nerazjašnjenog ubojstva Ladlebarettia i Banyja, dvojice malih don Juana i velikih bogataša.

Ulazeći kod načelnika, Dickson srete svog kolegu Leyghta.

— Sumoran si jutros, stari — dobaci mu Leyght.

— Umoran je bolji izraz — odgovori Dickson i prođe.

Načelnik ga je pažljivo slušao.

— Dakle, nikakvog značajnijeg traga? — upita.

— Kao što vidite — odgovori Dickson.

— Zašto niste pri tegli tog Markincha? Zbog čega krije kako je prikupio podatke o ucjenjivanju? Tko mu je javio o ubojstvu? Tu nešto nije čisto — primijeti načelnik.

— Taj mladić je više puta dokazao da ima njuha i da je pošten — odgovori Dickson.

— Znam, sjećam se. Možda će vam i ovog puta pomoći no vinaro v prijatelj Lun. Još uvijek čuvate nalog da se on uhapsi, ali vam ne polazi za rukom. Možda ćete i sada tražiti da se nalog poništi — dodade načelnik zlobno.

— Zašto da ja to učinim? — upita smrknuto inspektor.

— Zato što vi vodite istragu povodom ubojstva, a morate preuzeti i Hekatu. To dvoje je vezano — odgovori načelnik ne bez jeda.

— Kad moram... ali, koliko znam, pod vašim rukovodstvom nalaze se još četrdeset i dva inspektora i detektiva. Možda bi neki mogao preuzeti bar Luna. To bi me rasteretilo, a i po pravilima ne mogu voditi više krupnih istraga koje nisu međusobno povezane — trudio se Dickson da vrati načelniku istom mjerom.

— Stvar sa Lunom nije hitna, i odložite je za kasnije — još zlobni je odgovori načelnik.

— Ja sam osuđen da cijelog života progonim tog čovjeka. Mislim da ćete me time otjerati ili u ludilo ili u smrt — sad se Dickson nasmiješi jetko.

— Da razmotrimo činjenice: vi ste jedini vidjeli tog čovjeka, čuli njegov glas, upoznali njegove metode. Tko je ončla najpozvaniji da ga pronađe?! — zaključio načelnik.

Dickson je šutio. Znao je da je to jedan od načelnikovih kaprica. A bilo mu je poznato da još nekoliko inspektora potajno traže Luna. Nije se smjelo trpiti takvog čovjeka. Njegove ogromne sposobnosti i obrazovanje, a uz to i znatna popularnost, sve je to bio dovoljan razlog da se taj čovjek uhvati i onemogućiti, ili bar stavi pod kontrolu.

Možda i pods vi jesno nekontrolirano, Dickson je želio da Lun ne bude uhvaćen. Užasavao se od pomisli da ga sam uhvati, a još više neki slavloljubivi beskrupolozni inspektor Scotland Yarda.

Ali u ovom trenutku nije mogao ni sanjati da se za Hekatu interesira i Lun. Dolazeći u svoj biro, Dickson začu zvonjenje telefona. Javi se, a onda za tetura i sjede u stolicu, naprežući snagu da ne ispusti slušalicu.

Što?!... Dovraga... Lun! Kako, kako?... Oh prokletstvo! — vikao je gušeći se od uzbuđenja.

— Što vam je, poštovani inspektore?! Ja vas samo pozdravljam i molim da mi kažete kojeg inspektora interesira ubojstvo detektiva Markwaya i misteriozni Hekata. Ja bih htio pozabaviti se... — čuo se glas iz slušalice.

— Ali vi ne shvaćate, Sickerte! Taj slučaj vodim ja. A najstrašnije je za mene što se vi opet miješate. Smijati će mi se cijeli Scotland Yard, cijeli London!

— Ali zašto pobogu?

— Još pitate! Lune, preklinjem vas okanite se toga! — molio je Dickson, dok su mu krupne graške znoja iskakale po licu.

— Ne mogu dragi Dickson. Ubijeni mladić je sin mog prijatelja, kojeg su zločinci također ubili. Ja bih iznevjerio samog sebe ako bih odustao. Jedini način je da me preduhitrite.

— Zna li što mi je rekao načelnik ovog puta? Doslovno »Možda će vam i ovog puta pomoći Lun«. To je rekao! Shvaćate li sada?

— Mislim da shvaćam — blago odgovori Lun. — Ali, ipak ću morati... Obećavam da ću učiniti sve da se ne otkrije moje učešće. To mi mora obećati i Markinch, jer bi on jedini mogao nešto saznati.

— Slušajte, Sickerte! Ako se jednog dana ubijem svojim mauzerom, znajte da ste vi krivi za moju smrt — odhuknu inspektor.

— A sada da vam kažem: nemam nikakav trag!

Izgovorivši te riječi, inspektor tresnu slušalicu i klonu u stolicu. Još dugo je šutio nepomično. Da je njegovo već slabo srce bilo samo malo slabije, Dickson ne bi više bio među živima. Zar opet Lun! Zar opet reporter Markinch! Ako se pojave još i detektiv Canford i njegov pomoćnik, onaj bandoglavi Peepchen, onda je galimatijaš potpun! Ali posljednja dvojica su bila daleko. Negdje u Australiji, tražili su nestalu kćer jednog bogataša, koja je odbjegli s nekim mladim pustolovom.

* * *

Tek što se malo oporavio od preživjelog uzbuđenja, Dickson je doživio novo. Ali ovo ga nije tako dirnulo. Ono mu je pružalo i neku nadu.

Na vratima se pojavi policajac iz hodnika i javi:

— Traži vas reporter Markinch. Mogu li da ga pustim?

— Neka dođe — nemoćnim glasom odgovori Dickson. Nije više sličio na nekadašnjeg žustrog inspektora Scotland Yarda. Posljednje dvije godine sve više je sličio na trgovca starinama, u čiji dućan ne svraća nitko, pa snuždeno gleda u jednu točku, proričući svoju propast. Kad ga ugleda takvog, Markinchu ga je bilo žao. Pomislio je da li da mu uopće ispriča ono što je imao, ali odluči da to ipak uradi. Pošto se pozdravi, pruži inspektoru list papira. Dickson je šuteći čitao:

»Gospodine Markinchu, ovo je prva i jedina opomena. Ne zabadajte nos tamo gdje ga možete izgubiti. Pomislite da će vam se dogoditi isto ono što se dogodilo Ladlebarettu i Banyju a nedavno i Markwayu. Vi još ne znate ništa, ali ste zašli duboko u pokušajima. Jednoga dana tražit ćemo vam imena onih koji su vam pokazali ucjene. Moramo ih kazniti. Imajte uvijek kod sebe ta imena u desnom džepu sakoa. Priložite im i hiljadu funti. Mi ćemo naći načina da ih uzmemo. Pomislite da imate ženu. Jednoga dana naći ćete je mrtvu. To neće biti

ugodno. Možete je spasiti ako budete poslušni. Ona treba roditi dijete. Mali Markinch će vas uveseljavati, a otkupit ćete svoj, ženin i djetetov život samo šutnjom, jednim spiskom imena i sa hiljadu funti. To su sitnice. Hekata«.

Koliko cinizma i zlobe! — uzviknu Dickson.

— Banda me izaziva. U toliko prije ću potražiti način da im stanem na žulj. No, moram vam kazati i to da i Lun stupa u akciju — reče novinar.

— To sam saznao od njega lično, prije nekoliko minuta. Zbog toga skoro me je udarila srčana kap — odgovori inspektor.

— Dobro je što ste izdržali — nasmiješi se Markinch.

Inspektor primijeti da mu se novinar obraća sa »Vi«, što je bio znak nehotičnog sažaljenja, pomiješanog sa poštovanjem. To ganu inspektora, i on potapša mladog čovjeka.

— Ti si vrlo hrabar, dragi Arthure. Ovo pismo i tvoj stav tjeraju me da učinim sve kako bih zaštitio tebe i tvoj u Mary. Mislim da ti mogu garantirati prilično sigurnu zaštitu.

— Mislim da to nije potrebno — usprotivi se reporter, znajući da će mu to smetati u poslu.

— O tome nećemo ni govoriti! Ljudi koji će te štititi ne smiju ti smetati u poslu. Jedina teškoća bit će tvoja potreba da se sastaješ sa Lunom. Njega, tajno, traže nekoliko inspektora. Ovim riječima se odužujem tvojoj savjesti. Ako se sazna da sam ti ih izrekao, mislim da ću se u starosti naći iza rešetaka i pred nemilosrdnim sudom — izreče inspektor i pognu glavu šuteći.

— Mislim da će Lun naći načina da ti se zato oduži — tiho reče novinar i pruži inspektoru ruku, za pozdrav. Otišao je zamišljen i žaleći što nikada neće moći otkriti plemenitost jednog čovjeka, koju je gušila nemilosrdna i kruta služba. Znao je da inspektor Dickson neće izdržati dugo u toj borbi. To što je u njemu jačala plemenitost otkrivalo je da naglo stari i shvaća kako nije sve sadržano

u riječi zakona, nego je pravda sveobuhvatljiva, i obavezuje mnogo više.

Dva sata kasnije sa malog aerodroma kod West Bedfonta uzletio je helikopter u kome je bila Mary Markinch. Jedino je Arthur znao da će ona slijedeće mjesec do porođaja provesti u vili kod Horshama. Tamo se nalazilo jedno od Lunovih prebivališta, nepristupačno i osigurano mnogim tehničkim izumima.

Jedan starac, Lunov vjerni prijatelj od pred petnaest godina, prihvatio se brige oko Mary. Nikakva zločinačka banda nije mogla prodrijeti u tvrđavu, koja se izvana vidjela kao obična kuća s velikim vrtom.

Bila je to sreća što se Lun javio Arthuru čim je ovaj stigao od Dicksona. Sada je Mary bila zaštićena, Lun je znao o pojačanom progonu, a Markinch je bio miran i oslobođen strahovanja.

IV

Točno minutu prije sedamnaest sati Lun je stigao pred Dianinu vilu. Ona je stajala pred vratina kuće, koja su se vidjela u dnu drvoreda. Pošla mu je u susret, koračajući između drveća. Sunce, koje se probijalo ukoso između stabala i visokih krošnji, čas je palilo zlatni vatreni vodopad njene kose, a čas obasjavalo njene duge i lijepe noge. Ova igra svjetlosti i sjena činila je da Diana izgleda nestvarno, kao biće iz lijepog sna.

— Pozdravljam najljepšu djevojku Londona! — nasmiješi se Lun svojim šarmantnim osmijehom, punim vedrine.

Ona mu pruži ruku, ne pokazujući namjeru da je povuče ni poslije uobičajenih pet sekundi. Gledala ga je blistavim očima koje su bile osjenčene dugim ali prirodnim trepavicama.

— Laskate mi i svojom tačnošću i svojim riječima, ali me i plašite — dodade Diana i uze Luna pod ruku, vodeći ga prema ulazu.

— Nemate razloga da se plašite — dodade Lun pogledavši je iskosa.

— Kad bih ja bila dobra djevojka, onda bih morala se plašiti. Ali ja sam zla — odgovori ona, tajanstveno se smijući.

— I ja bih htio biti tako zao — dodade Lun. Uđoše u prostrano predvorje.

— Volite li velike, ili manje prostorije? — upita Diana.

— Mislim da će mi se svidjeti ona koju vi najviše volite — odgovori Lun ostavljajući šešir i rukavice.

— Ali to nije ni jedan od salona. Ja najviše volim jednu sobu koja je malo nezgodna za primanje — porumeni

Diana.

— Nisam mislio na neki vaš intimni kutak, ako bi vam smetalo da ga vidim. Vodite me kud god hoćete — objasni Lun.

— Onda ipak u moju omiljelu sobu. To je jedna kombinacija zaključí Diana i priđe manjim, jedno-krilnim vratima. Uđoše u širok hodnik, koji je vodio do odškrinutih vrata, obloženih svjetlosivom kožom. Iza njih se ukaza velika prostorija, čiji je jedan zid bio polukružan i cio od stakla. Ovaj dvostruki zid — prozor bio je podijeljen na četiri dijela, od kojih se svaki posebno mogao ukloniti. Kroz staklo se vidio lijep vrt pun cvijeća. Donji dio staklenog zida bio je, u stvari, ogroman akvarijum također podijeljen u četiri dijela. U svakom je bilo raznih ukrasnih i rijetkih ribica.

— Ovo je čarobno! — zastade zadivljen Lun.

Pošto pogleda akvarijum osvrnu se po prostoriji.

Bila je to stvarno rijetka kombinacija, ali vrlo uspjela. Malo odškrinuta zavjesa u desnom uglu otkrivala je široku postelju, uokvirenu skupocjenim jastucima. Ispod bogatog kašmirkog pokrivača nazirale su se presvlake od damasta. Blizu postelje oštro oko moglo je primijetiti tanku liniju koja je otkrivala tapecirana vratašca, očito od kupaonice.

U lijevom uglu čitav zid je zauzimao ormar s knjigama. Još iz daleka Lun je prepoznavao luksuzna izdanja Shakespearea, Byrona, Dickensa i Dostojevskog... Malo ga začudi što vidi i knjige na francuskom i njemačkom, uz to »Veliku englesku enciklopediju«.

Čini mi se da je ovo znalački odabrana biblioteka — primijeti Lun prilazeći.

Časak je prelijetao pogledom naslove. A onda ga zainteresira ormar sa bibliotekom. Na njemu se vidio mali znak muzičkog ključa. Bila je to najbolja kombinacija televizora, radio-aparata, gramofona i još nečega. Vidjevši da on promatra ovaj ormar, Diana priđe

i pritisnu dugme, skriveno sa strane. Široki poklopac se nečujno podiže, isto tako tiho, izkliznu odličan klavir. Na njemu su stajale otvorene note.

— Volite li Chopina? — upita Lun.

— Ne uvijek. Danas mi je odgovarala njegova muzika — odgovori Diana.

Lun privuče stolicu za klavir, udari po tipkama. Instrument je bio odličan i divan. Chopinova muzika ispuni sobu.

— Vi odlično svirate? Mislila sam inženjeri... Znaju samo za strojeve, elektroniku i građevine — dopuni je Lun.

Zatim prekide sviranje i osvrnu se po sobi. U drugom slučaju on bi sa jednog mjesta i neprimjetno sagledao sve detalje prostorije, ali ovu je trebalo pogledati. Jer, bilo je tu kontrasta. Pokraj bogato sortiranog bifeja nalazio se stol za kartanje. Na njegovoj donjoj ploči vidjele su se kutije sa »špilovima« igraćih karata i žetonima. Na zidovima se vidjelo nekoliko slika prilično poznatih slikara. Jedino su dva akta izlazila iz okvira umjetnosti i predstavljala nešto blisko pornografiji.

»Soba jednog čovjeka otkriva i znatan dio njegovih osobina i karaktera. Ali ova je puna kontradiktornosti. Čas je preovlađavala elegancija, čas razbludnost i koketerija; čas plemenitost i ljepota, čas frivolnost i sladostrašće« — razmišljao je Lun.

— Rekla sam da nisam dobra djevojka — pogađala je Diana njegove misli.

Lun se nasmija i sjede u široku fotelju. Diana priđe bifeu.

— Program pića, molim? — upita jednostavno.

— Martini i čaša sode — čdgori Lun.

— Ipak ću izmiješati jedan svoj koktel. Ako vam se dopadne, možemo ostaviti Martini — dodade Diana.

Uskoro je piće bilo na stoliću. Lun ispi Martini i otpi malo sode. A zatim okusi koktel.

— Mislim da ovaj koktel odgovara domaćici — odličan je. Nešto slično zaista nisam pio — zaključi iskreno.

— Opojan je suviše, od prve čaše čovjeku je lijepo i ugodno, od četvrte plače, od pete jauče, od šeste urla .. .

— Što se događa od sedme i dalje?

— Od sedme čaše čovjek ne zna što radi, od osme - i dalje - sve zaboravlja.

— Kako ste proučili sve te promjene?

— Uvijek pijem sa gostima. Poslije osme ne sjećam se ničeg... Mislim da sam tada potpuno pijana.

— Onda dodimo odmah do treće — dvosmisleno reče Lun.

— Sviđa vam se to što čovjek želi da se svuče kada mu postane toplo.

— Ovdje mi se sve sviđa — neodređeno odgovori Lun.

— Da li bi vam se sviđala i peta, od koje se jauče?

— Mislim da ne bih jaukao.

Ušutješe za trenutak. Pili su već drugu čašu koktela. A čaše su bile velike, od tankog ali skupocjenog kristalnog stakla. Diana uključi gramofon i odmah odjeknuše zvuci valcera. Muzika je odgovarala drugoj čaši, od koje su zaista oboje postali veseli i željeli da zaplešu.

— Smijemo li plesati? — upita Lun.

— Ovdje se smije sve što oboje zaželimo.

— Onda... — on ustade i uz blagi naklon, pruži joj ruku.

Ona pusti da je on podigne sa fotelje. A onda mu se pedantno približi. Kliznuše prema golom dijelu parketa, i njihova tijela se zavrtnuše jedno oko drugog u skladnom ritmu živahne igre. Ona je lako zabacivala glavu.

— Divno plešete — primijeti.

— Zato što plešem s vama — nasmija se Lun.

Kad završiše ples, oboje su bili lako zadihani.

— Mislim da je ples sa vama opasniji od one treće čaše — šalio se Lun.

— Prvo popijte i treću čašu, pa ćete vidjeti razliku — odgovori ona.

Šutjeli su nekoliko trenutaka. Lun je izgledao zamišljen. Bilo mu je čudno to što ga je tako privukla ova nepoznata žena. O njoj ne zna upravo ništa, a zanima ga njena ličnost, prijatna mu je njezina blizina. Ipak, to je žena koja ide sama u barove koji nisu baš na najboljem glasu, žena koja tvrdi da je zla, a ne ograđuje se ničim od čovjeka koga ne poznaje.

— O čemu mislite? — prekide ga Diana.

— »... Razmišljah o susretima. O tome da svaki susret ima svoje zbogom.

O pticama što lete u parovima.

O sumracima što nasumce i sumorno mru.

Zaželio sam krenuti i prijeći na susjednu posljednju zvijezd...«

— O pa to je Sandberg! Volite li ga?

— Dopada mi se.

— Jeste li zaželjeli da »pređete na susjednu, posljednju zvijezdu« sasvim sam?

— Ne! Sa vama bih htio stići na tu zvijezdu — nasmiješi se Lun.

— Onda ispijmo u čast odlaska na jednu zvijezdu koju ja znam — dodade Diana i približi mu se, dolivajući piće.

Posljednji trak sunca na zalazu probi se između granja u vrtu i kliznu između njih. Lun pođe rukom kao da želi uhvatiti zrake i dodirnu njenu ruku, na kojoj se krvavo crveni rubin u zlatnom prstenu. On ga prekri prstima. Njena ruka se ne pomače. Ona samo skrenu glavu.

Sunčani zrak se ugasi, i u sobi postane tamnije, ali kao da od ono malo sunca ostade razdražujuća toplota. Oni otpiju iz čaše. Usne su im bile vlažne od pića. — Neće biti četvrte čaše od koje se plače — reče Lun.

— I treća je dovoljna — sjetno izusti Diana.

On ju je gledao toplo. Ona zatrepta. Na trenutak zatvori oči i osjeti njegov dah na licu. Lako otvori usta,

kao da joj nestaje zraka.

A onda se dva tijela počеше stapati u grču, prvo usta i ruke, a onda grudi i bedra. On je uze u naručje, a njena ruka se pruži k malom pultu, koji je dolazio od zavjese do fotelje.

Prst brzo i grčevito napipa jedno dugme. Sobom zaleprša teška zavjesa, boje višnje, i prekri stakleni zid sa akvarij umom.

Ležali su neznajući koje je doba.

— Pričaj mi nešto o sebi — govorila je Diana.

— A što te zanima?

— Sve. Pričaj što hoćeš. Ne mora biti ni istina — nasmiješi se Diana, milujući njegovu kosu, u kojoj se već srebrila po koja srebrna vlas.

— Ja sam usamljen čovjek. Rođen u Americi, ostao siročić... Bogati rođaci su me školovali... Njih više nema... Mnogo sam patio i imao neprilika u životu...

— Nemaš porodicu?

— Nikoga nemam... Nekoliko dobrih prijatelja, i to je sve. A ti? Koga ti imaš?

— Jednog lošeg brata. Nas dvoje smo naslijedili tvornicu jutane robe, nekoliko imanja, kuća i dobar konto u banci... Mnogo smo straćili u besmislenim orgijama...

— Gdje je on sada?

— Sigurno luta po londonskim jazbinama. Vidio si ga sinoć.

Gdje?

— Onaj što mi je dosađivao u baru. Lun se trže.

— Što govoriš?

— Ja sam zla djevojka, rekla sam ti. To je jedan od mojih načina upoznavanja. Ako zaželim da se upoznam sa nekim čovjekom, dajem znak bratu, koji sjedi blizu mog stola. On mi dosađuje, i nepoznati gentleman, ako je muškarac, umiješa se čim mu dam znak.

— Je li tako bilo i sinoć? —

— Bilo je... Nešto malo drukčije nego obično. Nagrada za mog brata što mi čini uslugu je to što obično, sa svojim drugovima, isprebija kavalira koga sam odabrala i privukla molećivim pogledom. Zar nije zanimljivo?

U najmanju ruku zanimljivo, ali i čudno — hladno se nasmiješi Lun.

— Brat mora da je bijesan zbog batina koje je izvukao. Ti i tvoj mornar ste ih samljeli. Bilo je divno! — smijala se Diana.

— To je rekao i moj prijatelj — sad se nasmija i Lun.

Ali u mislima mu se nije sviđalo ovo što je čuo. Nije mogao shvatiti ovu čudnu ženu, koja svira Chopina i voli tučnjave, prevarom privlači muškarce i odlično poznaje književnost, puna je duha i vedrine, ali na momente u njoj ima nečeg mračnog i zlog.

— Razmišljajući, milovao je lijevom rukom njene divne obline. A to je bio najgori način da se dođe do ispravnih zaključaka. Krv je ubrzano kružila tijelom, razbijala logiku i misli i »vukla u ponor sladostrašća.«

Uvijek je sanjao o ovakvoj ženi, ali sa onim njenim dobrim osobinama. Nije vjerovao da u jednom tijelu, u jednoj priodi, jednom karakteru može postojati jedna takva simbioza dobra i zla, lijepog i izvitoperenog; smetalo mu je što na putu do ove žene nije bilo nikakvih prepreka.

Ali ona ga je opijala kao i njeno piće. Prvi put se pokazalo da njegova volja ima i slabih točaka, da u jednom momentu može učiniti nešto protivno svojim shvatanjima i navikama.

— Čudna si... Osjećam u tebi strašnu smjesu dobra i zla — zaključi on svoje misli.

— Doživjet ćeš razočaranje ako si moralista i dobar. Ako si zao i egoista, razočaranje će pripasti meni — odgovori ona, i njeni nokti se zariše u njegovu kožu.

On se ne pokrenu. Samo mu lako uzdrhtaše usne dok ju je ljubio.

Kad su izašli, bila je duboka noć. Ona je bila u dugoj svijetloj haljini sa crnim nitima, koja su se zrakasto penjale od vitkog struka. Dva krupna topaza u naušnicama stapali su se sa bojom njene kose. Krupan dijamant na igli kojom je pričvrstila donji dio dubokog izreza haljine iskrio se dopunjavajući njenu pojavu. Bila je ognuta bijelom bundom za veče.

On je dovede do kola, otvori vrata i smjesti je, a onda sjedne za volan.

— Kuda da vozim? — upita.

— Rekli smo da idemo »na susjednu posljednju zvijezdu«. Znam gdje se nalazi. Vozi do Chathama — odgovori ona.

. Uskoro su se vozili nizvodno pokraj Temze, a onda skrenuše preko poluotoka ka Chathamu. Grad je bio osvijetljen, a u luci su se miješale siluete brodova i onih desetak većih i manjih otoka. Kod pristaništa Lun uspori.

— A sada? — upita.

U onoj uličici se nalazi odličan i luksuzan restoran — pokaza ona rukom.

— I zaista restoran je bio divan. Odlična večera, lako vino, vrlo ugodnog okusa, stvoriše im ponovno vedro raspoloženje. Lun je posmatrao goste i lokal.

— Idealno mjesto za ljubavničke večere — primijeti on.

— Tu i dolaze samo ljubavnici koji skrivaju svoje veze; »otputuju« iz Londona i svrate u Chatham. Odavde im je otvoren izlet na more i otoke, ili na brodove za zabavu. Pokraj obale, sve do Margate ima mnogo vikendica za izdavanje — objasni Diana.

— Lunu nije bilo prijatno što je njegova djevojka obaviještena o svim ovim stvarima. Zato htjede skrenuti razgovor pa upita:

— Gdje ćeš provesti ljeto draga?

— To je veliki plan. Možda ću ti jednom reći.

— Ako je intimna tajna...

— Nije te prirode — nasmija se Diana.

— Riječ je o krupnom poduhvatu. Ako pristaneš da idemo zajedno, odmah ću ti reći.

— Pristao bih, ali me za neko vrijeme veže jedan važan posao odgovori on.

— A ako ga završiš?

— Onda bih nekuda putovao. Zašto ne sa tobom? Moglo bi biti divno.

— Može li ti netko pomoći da taj posao bude brzo gotov?

— Možda bi netko mogao, ali to sigurno nisi ti — nasmija se Lun.

— Ona napući usne, kao da se ljuti. Radoznalost ju zahvati, ali se uzdrža od pitanja. Zato sada ona pokuša promijeniti temu, ali se nehotice vrati onoj koju je Lun htio izbjeći.

— Eno tamo je Mary Bolus, sa onim starkeljom Auglesberryjem — reče gledajući ka uglu dvorane.

— Tko je ona? — upita Lun, trudeći se da izgleda zainteresiran.

— Zar je ne poznаш?! To je nova zvijezda ljubavnih filmova. Proslavila se kukovima i grudima u filmu »Deveta ljubav«. Stari troši milijune na nju, a ima još mladu ženu i dvije kćeri iz prvog braka — objasni Diana.

— Zna li porodica o tome?

— Ne, stari sladokusac to skriva. Njegova žena je vlasnik većeg dijela imanja. Zavrnila bi slavine starom, samo kad bi saznala.

— To je nešto za Hekatu — nasmija se Lun.

— Za koga? — upita Diana.

— Zar nisi čula za aferu ucjenjivača?

— Ah, da! Čula sam. To je zanimljivo. Taj Hekata mora da ima novaca. Od nekud mi je to ime poznato i prije spomena u štampi zbog ucjena.

Lun se neprimjetno trže.

— Jesi li znala nekog tko se služio tim nadimkom? — upita nemarno.

— Ne mogu se sjetiti. Možda je to ime negdje spomenuto...

— Jest, ali samo u grčkoj mitologiji. Hekata je božanstvo podzemlja... — pa da! Sjećam se. Ona donosi nesreću. Viđali su je na gubilištima kako miluje mrtvace. Za njom idu sablasti... To je mistično i zanimljivo — nasmija se Diana.

— Čudno je da policija ne može pronaći tog zločinca, ili njegovu bandu.

— Nije naročito čudno. Prema onom što piše Markinch. Hekata vješto radi. Što misliš, je li to muškarac ili žena?

To nitko ne zna. Mislim da je muškarac, jer ucjena može biti djelo žene, ali okrutna ubojstva iz osjećaja superiornosti... — nasmija se Diana.

— Lun je pogleda. Njene riječi su bile muškarac. Ali u povijesti zločina žene su rijetko vodile bandu. I po zakonu vjerovatnoće moglo se pretpostaviti da je Hekata muškarac. Žena je dovoljno lukava da. u ovakvim djelatnostima izabere muško ime.

— To ćemo jednom saznati.

Šutjeli su nekoliko trenutaka. Lun pozva konobara i plati.

— Iznajmit ćemo motorni čamac i otići do jednog broda za zabavu. To je »Zvijezda Shetlanda« reče Diana.

— Što ima tamo? — upita Lun.

— Dobra muzika, loše piće, lopovska družina kockara i lijepe plesačice — nasmija se Diana.

V

Pošto je večerao dosadivao se uz petu čašu vina, mornar Samuel Macferson izađe iz restorana preko puta stanice Victoria. Osvrnu se i ugleda jedan taksi. Mahnu rukom vozaču i uskoro se nađe zavaljen na zadnjem sjedištu.

— Vozite prema Deptfordu — reče šoferu.

Tamo je imao jednog svog starog druga, koji je bio izgubio nogu, pa je sada radio kao vratar na velikom doku. Macferson je navraćao k njemu u one dane kad je bio usamljen, ili kad bi mu dosadilo čekati Luna. Večeras nije znao da li će viditi Luna, kao i slijedećih nekoliko dana, pa je htio olakšati svoju nervozu razgovorima sa starim mornarom.

Dok je taksi jurio prema mostu na Temzi, i dalje prema Deptfordu, jedna tamna kola su ga pratila izdaleka. U njima je bio Johns Reeves, mladi i okretni inspektor Scotland Yarda. On je oko podneva dobio izvještaj da je primijećen Samuel Macferson. A u Scotland Yardu je bilo poznato da je mornar Lunov prijatelj i često nerazdvojni drug.

Policija nije imala ništa protiv Macfersona, ali u Scotland Yardu su se nadali da će ih jednom ovaj čovjek dovesti do Luna. A inspektor Reeves je bio određen da u takvom slučaju stupi u akciju.

— Sada inspektor uključi radiofon i javi se:

— Ovdje šesnaest, ovdje šesnaest, govori Reeves?

— Čujemo vas, nastavite — dođe odgovor.

Pratim mornara Macfersona. Krećemo se prema Deptfordu. On je sam, ali me zanima kuda ide. Javit ću

se kasnije — završi Reeves i spusti slušalicu. — Vozi malo brže, da ih ne izgubimo — obrati se vozaču.

Macferson je žmirkao i nehotice posmatrao vozila koja su se ukrštala sa taksijem. U jednom momentu poskoči na sjedištu.

— Skreni, skreni! Vozi za onim kolima! — viknu on šoferu.

Bio je primijetio Lunov automobil. Vozač taksija nešto progunda i nevoljko skrenu bulevarom prema Greenwichu.

— Ako ga ne izgubimo pet funti više! — obeća mornar.

Vozač poveća brzinu, jer je Lun vozio brzo i vješto, pa je bilo moguće da nestane među mnogobrojnim automobilima. Kola koja su pratila taksi također skrenuše i povećaše brzinu.

Na putu prema Chathamu sve teže je bilo pratiti Luna, jer je njegov specijalni Plymouth razvijao ogromnu brzinu. Ali sve do ulaska u grad uspješno su ga slijedili. Međutim, sada vozač taksija uspori i upita:

— Kuda da vozim? Nestali su.

— Vozi po gradu u sve ulice do obale. Moram naći ona kola — odgovori Macferson. .

Vožnja je trajala dugo, i inspektor Reeves je vjerovao da ga je mornar primijetio, pa ga sad vuče za nos. Psovao je mršteći se, ali nije odustajao od praćenja. Inspektor nije znao da mornar traži nekoga, da je pratio nečija kola. Sada mornar naglo zatraži da taksi stane, plati vožnju i dodade obećanih pet funti.

— Produžit ću pješice — reče vozaču i pođe oko malog skvera.

Bio je primijetio Lunova kola, parkirana kod restorana. Na drugoj strani skvera inspektor Reeves je također zaustavio. Sjedio je u automobilu i čekao da vidi kuda će mornar poći.

Uskoro naiđe jedan prazan taksi i mornar ga zaustavi. Uđe u njega i zatraži vozača da parkira kola.

Ovaj ga je začuđeno gledao, trepćući. Mornar mu pruži dvije funte i nasmiješi se.

— Jedan moj prijatelj je u blizini i htio bih da mu se pridružim kada krene. Je li u redu? — reče.

— Ne mijేశam se u stvari svojih putnika. Ja samo vozim — vragoljasto namignu vozač i poče pripaljivati cigaretu.

»Mora da bi se Lun naljutio kada bi znao da ga pratim« — pomisli Macferson namješajući se da udobno lješkari, i držeći na oku Sickertova kola.

Tada ugleda svog prijatelja kako izlazi sa Dianom.

— Pratit ćemo ono dvoje — objasni vozaču.

Ovaj upali motor i ostavi ga da tiho zuji.

Inspektor Reeves nije ni slutio što se događa. Nije obraćao pažnju na mnogobrojna vozila koja su prolazila, zaustavljala se pred restoranom, ili odlazila ispred njega. On i ne bi prepoznao Luna, jer nije postojala nijedna njegova fotografija, a on sam ga nikada nije vidio.

Taksi je na priličnom odstojanju pošao za Lunovim kolima, koja su sada išla polako: I inspektor Reeves naredi šoferu da krene. Međutim, već kod pristaništa mornarev taksi stade i Macferson izađe, pa se uputi šetalištem. Nitko ne bi pogodio da on budno motri dvije osobe, koje pođoše prema stepeništu, ispod koga su stajali motorni taksi-čamci.

Reeves je bio nervozan. Macfersonovo ponašanje ga je dovodilo do ludila. Sve više je bio uvjeren da ga mornar zavatlava. Ali sada nije imalo smisla da odustane, i on ostade čekajući, sjedeći u automobilu.

Uskoro se jedan motorni čamac odvoji od obale i nestade u noći. Macferson potrča niz stepenište i upita kuda je otišao onaj čamac.

— Na »Zvijezdu Shetlanda« — odgovori momak koji je stajao pred čamcima.

— A gdje je taj brod? — upita Macferson.

— Vidi se i odavde. Tamo u sjenci otoka vide se šest crvenih svjetiljki. Kad se približite, može se pročitati i natpis. Brod je osvjetljen. To je brod za zabavu — objasni mladić.

— Mogu li iznajmiti čamac kojim bih sam upravljao?

— Možete, ali u tom slučaju molimo neku ispravu da upišemo ime — odgovori momak.

— Evo moje mornarske knjižice — pruži mu Macferson.

Okretni mladić brzo baci pogled, zabilježi ime u svoj notes i pokaza čamac.

— Ovaj je odličan i brz. Goriva imate čak do Sheernessa i natrag. Motor je nov i siguran. Molim dvadeset funti kaucije — reče zatim.

— Uz takvu kauciju čovjeku se ne bi isplatilo odvesti čamac čak i da ne tražite ime — nasmija se Macferson.

— Dešava nam se da i pokraj takve kaucije, ostave čamac negdje uz obalu. Poslije ga dugo tražimo, a troškove pokriva kaucija — ljubezno objasni mladić. — Inače, nikad nam čamci ne nestanu, jer su neupotrebljivi za otvoreno more, čim su valovi malo veći.

Macferson ga potapša teškom ručetinom, od čega se mladić zatrese.

Motor čamca zazuja, elisa zapjeni vodu, i Macferson poveća gas. Uskoro nestade u noći.

Sada inspektor Reeves priđe i raspita se za mornara, ali nije imao sreće, jer je zbog nečega bio nesimpatičan mladiću.

— Pitao je za »Zvijezdu Shetlanda« — kratko odgovori čuvar čamaca. Inspektor pokuša saznati nešto više, ali bez uspjeha. Zato pokaza značku Scotland Yarda, zbog čega mladić postade još šutljiviji. Reeves se mrzovoljno vrati kolima i javi centrali:

— Mornar otišao na brod »Zvijezda Shetlanda«. Pošaljite mi patrolni čamac sa nekoliko ljudi. Nalazim se kod stanice za motorne taksi-čamce.

To je bilo dovoljno, jer je ranije bio javio mjesto gdje se nalazi. Znao je da će za nekoliko minuta dobiti snažan, naoružani čamac, jer u ovom kraju ima uvijek pripravnih patrolnih čamaca pomorske policije.

Petnaest minuta kasnije za Macfersonom je plovio snažan policijski čamac, čiji je motor radio skoro nečujno, naročito pri srednjoj brzini.

Mornar izdaleka obiđe »Zvijezdu Shetlanda«, ugasi motor i veslo priđe iz sjenke. Podvuče čamac pod krmu i veza ga za svoj džepni nož, koji zabode između poluge i krmene površine. Uskoro je nečujno puzao uz palamar koji je držao pomoćno sidro. Kao sjena skliznu preko ograde i otpuza među ležaljke postavljene po palubi.

Kod prednjeg mosta za ukrcavanje stajao je dekorativno obučen stražar. Tamo su bili vezani čamci za prevoz gostiju i tuda se dolazilo na brod. Macferson je znao da i na ovoj strani mora biti neki stražar, jer ovako vi brodovi se osiguravaju naročito dobro. I gosti koji ovamo dolaze moraju biti poznati ili preporučeni. Vlasnik nije želio da mu navrati netko sa plitkim džepom ili netko iz policije. Razumije se policija je često navraćala. Ali tada je na brodu bilo sve u najvećem redu. Orgije nisu počinjale, program bi bio umjeren, i sve bi bilo »u okvirima zakonom dozvoljenoga«.

Macferson je puzao u sjeni. Bio je već ispod okruglog prozorčića jedne kabine i trebalo je još malo da primijeti stražara, koji je sjedio naslonjen uz jedan sanduk. Ovaj je tog trena palio cigaretu. Slaba svjetlost osvijetli mu lice i dio ograde. Macfersonu pade u oči sjaj dugmeta, od koga se protezala tanka žica signalnog sprovodnika.

Ima signalno zvono — pomisli i opipa ogradu. Bilo mu je žao što je ostavio nož. Ali on primače glavu i snažnim zubima prekide jedan struk sprovodnika. To je bilo dovoljno da se signalno zvono onespособi.

Zatim otpuza natrag i vješto se spusti niz stepenište, koje dovodi do hodnika sa mnogo kabina. Odnekuda je

dopirala glazba i čuo se nečiji smijeh. Ali mornarevo osjetljivo uho izdvoji nečije korake, koji su se približavali iz pobočnog hodnika. On brzo priđe najbližoj kabini i opipa vrata. Bila su otključana. Uđe i nađe se u mraku. Koraci se približe do susjedovih vrata koja se otvoriše.

Tanka crta svjetla prodirala je iz susjedne kabine u ovu u kojoj se nalazio mornar. On po tome zaključi da su kabine spojene unutrašnjim vratima. Priđe i stade uz njih.

U drugoj kabini čuli su se glasovi:

— Što se dogodilo, šefe?

— Jesi li vidio čovjeka koji je stigao sa Dianom Dunningham.

— Jesam. Tko je on?

— U tome je cijela stvar. Ne želim riskirati, a to je najopasniji čovjek Londona. Što misliš, tko je taj gospodin?

— Nije valjda Lun, kralj ponoći? — nasmija se subesjednik.

— Tebi je smiješno, a baš je to on, glavom i bradom, budalo! ,

— Govoriš koješta! Valjda... Ma nije moguće?!

— Provjereno! Poznao ga je čovjek koji mu je umakao prilikom obračuna sa Maynardom i Brownom. Garantira to svojom glavom. I uz to drhće, kao da će početi smak svijeta.

— Što ćemo onda?

Slušajući razgovor, Macferson je počinjao drhtati, kao da i on očekuje smak svijeta. Ali on je drhtao od uzbuđenja i radosti. Imao je sreće koliko neće imati nikada u životu! Pratio je Luna, i sada ga može spasiti.

— Kako to da ga je Diana dovela ovamo. Otkud njih dvoje zajedno?

— Ona se slučajno upoznala s njim. Stan je ovdje, i ispričao nam je kako su se upoznali. Njen stari trik.

— Zna li ona s kim sjedi?

— Zna. Pozvali smo je i rekli joj. Kaže da joj se predstavio kao inženjer Donald Carwin. Promijenio je samo prezime.

— A što da radimo? Da ga napadnemo?

A

— Pa da nam izvrda nekim trikom, a onda beri kožu na šiljak. Veći majstori su izgubili igru protivu njega. On se služi čudnim gasom i mnogim vještinama. Uvijek je naoružan.

— Onda ostanimo mirni, i neka ga nosi đavo, zajedno sa tom mondenkom, punom para i otrova.

— To je još strašnije. Sada je prilika da ga se oslobodimo. Već dvije godine čitavo podzemlje Londona strepi od tog čudaka.

— Neka ga Stan ustrijeli izdaleka...

— A, to ne ide. Neću ubojstva ovdje. A može se i promašiti, ili da se poplaši. Osim toga Lun ima nekoliko prijatelja koji bi saznali gdje je stradao. Neki mornar bi ubio stotinu ljudi za Luna.

Macferson se nasmiješi u mraku. A zatim krenu da se izvuče i potraži Luna. Baš kad je htio otvoriti vrata, netko dotrča hodnikom.

— Gazda! Policijski patrolni čamac kruži oko broda. Nije dao nikakav znak i stoji na dvjesto stopa od pramca.

— Odlično? Dajte im znak da priđu. Sad ću doći na palubu.

— Što će nam oni, koga vraga?

— Obavijestit ćemo ih da je Lun ovdje. Pomoći ćemo da se uhvati.

Ako dođe do pucnjave, možemo ga u njihovo ime .. r— čuo se smijeh.

Macferson hitro otvori vrata kabine i stade uza zid. Čovjek koji je javio da je u blizini policijski čamac istrča i zalupi vrata. U tom trenutku se na njegovo tjeme spusti kao malj Macfersonova šaka. On ga uhvati drugom rukom, da se ne bi čuo pad tijela. Brzo ga odvuče u

kabinu, a onda se nađe na vratima one susjedne. U ruci je držao svoj »džepni top«, dvanaest milimetarski colt.

— Podignite ruke! — hladno im naredi. Dva čovjeka poslušашe, razrogačivši oči.

— Zašto? Tko ste vi? Kako ste ušli? — pitao je stariji, očito onaj koga su nazivali gazdom.

— Mnogo pitaš! Šuti, štakoru, posljednja prljava amebo svih mora! Želiš izdati Luna!

Čovjek problijedi. Shvatio je da ovaj mornar može biti samo Lunov pratilac.

— Ja nisam... Ovako... Ne znam... — mucao je.

— Zaveži! Okrenite se vašom zmazanom krmom prema meni! Oni poslušашe i okrenuše leđa, gledajući u zid. Mornareva šaka se spusti brzo na jednu pa na drugu glavu. Ni punu minutu kasnije bili su kod trećeg u susjednoj kabini, vezani, začepljenih ustiju i zaključani.

Macferson potrča hodnikom da potraži brodski bar. Vodila ga je muzika koja je otuda dopirala. Trčeći, ocijeni koliko je lažan sjaj na ovom brodu. Bila je to velika prekooceanska lađa, spremljena za rashod. Ali, usidrena u dobro zaklonjenom zaljevu i preuređena za mirovanje, mogla je još godinama održati se na površini.

Blizu bara mornar naleti na livreiranog momka.

— Kuda ćeš ti? Odakle dolaziš? — upita momak.

Macferson ga samo zviznu šakom i potrča. Ali iz pobočnog hodnika tu scenu ugledaše dva čovjeka iz brodske posluге i potrčaše, pristizujući ga pred barskim ulazom.

— Stoj, budalo! — vikali su mu.

On se nije osvrtao, ali sad mu se na putu ispriječi krupna ljudina u večernjem odijelu.

— Hej, lakše! — viknu i odgurnu ga tako da Macferson udari o zid.

Ostala dvojica pristigoše i baciše se na mornara, zajedno sa elegantnom ljudinom, očito, »čistačem gužvi«.

Macfersonove šake zamlataraše tako da se čovjeku učini da se našao pred desetak šaka. Za nekoliko trenutaka jedan od napadača bio je onesviješten, i mornar prokrči sebi put ka baru. Ali čim je ušao, progonitelji ga stigoše, i borba se nastavi na očigled gostiju. Dva najbliža konobara se baciše na mornara.

— Pa, to je Sam! — poskoči Lun, pogledavši ga kako se lavovski tuče.

Htjede da mu pojuri u pomoć, ali teško se probijao između gostiju koji su se zgrnuli na ovu stranu.

Mornareva šaka je činila pokor. Konobari su pljuvali zube, ali su pristizali novi. Krupni čovjek se u tom momentu nalazio iza Macfersona. U ruci mu bijesnu dug nož. Lun iz unutrašnjeg džepa svog sakoa hitro poteže svoj tanki bodež koji je imao dršku sličnu naliv peru, i sa istovjetnom zakačkom.

Bodež fijuknu kroz zrak i čovjek s nožem u ruci ispusti oružje i uhvati se za grudi baš ispod vrata. A onda, teturajući, pođe nekoliko metara i sruši se pred nogama uplašениh gostiju. U tom trenutku dobi Macferson prostora, nađe se leđima uza zid i izvadi Colt.

— Dalje od mene! Pucat ću! — viknu tražeći pogledom Luna.

Ovaj sada uspije probiti se između gostiju.

— Što se dogodilo? — upita Lun prilazeći.

— Približi se da ti kažem — odgovori Macferson.

— Nije trebalo da izazoveš ovu gužvu — promuca Lun, da ga čuje samo mornar.

— Trebalo je! Na brodu znaju tko si! Spremali su ti zamku! Policija je u čamcu ispred broda. Povlačimo se! — kratkim rečenicama, tiho, ali razgovjetno i resko objasni Macferson, i počе uzmicati.

I Lun izvadi revolver osiguravajući mornaru leđa.

— Neka se nitko ne miče! — viknu odlazeći.

Nađoše se u hodniku.

— Ovuda — pozva ga Macferson i pokaza prema zadnjoj palubi.

Potrčaje, ali za njima odjeknuše pucnji. Macferson posrnu, a Lun opali u pravcu odakle je metak došao. Jedan čovjek se ispruži na pod, a revolver mu odskoči nasred hodnika.

— Je si li ranjen? — upita Lun.

— Ogrebotina! Požurimo! — odgovori mornar i nađe se kod izlaza.

Sa palube netko otvori vatru na njih. Macfersonov colt zagrmi, i netko jauknu.

— Sto mu gusarskih bogova! — opsova mornar i poče brzo puzi ti prema krmi.

Lun opali u četiri svjetiljke na toj strani. One se pogasiše jedna za drugom. To izaziva kratki spoj, i polovina broda ostade u mraku. Njih dvojica se nađoše, ležeći blizu krme.

U tom momentu policijski čamac se pokrenu i sa njega sjevnuše svjetla sa dva reflektora.

— Moramo skočiti u vodu i otploviti. Ronit ćemo što duže — reče Lun.

— Upotrebit ćemo jednu varku. Moj čamac je dolje. Upalit ću ga i upravit ću ga prema luci. Policijski čamac će za njim. Dok ga ne potope ili stignu, neće znati da nismo u njemu — brzo predloži Macferson.

Netko se pojavio na komandnom mostu, ali ga Lun otjera pucnjevima. Odmah zatim obojica hitro skidoše gornje dijelove odijela i košulje, odbaciše cipele i skliznuše preko ograde ka krmi.

— Skači desno, da ne udariš u čamac — opomenu ga mornar.

Dva tijela pljusnuše u vodu. Macferson brzo izroni i dokopa se čamca. Navuče platneni krov da se ne vidi da je čamac prazan, a zatim ga hitro upali.

— Odličan motor! — obradova se kad začu zvrjanje.

Povuče ručicu do kraja i izvuče svoj nož iz palamara. Čamac isplovi iz sjene broda. Odozgo odjeknuše pucnji za njim. Sa policijskog čamca upravi se snop reflektora i uhvati prazan čamac koji se brzo udaljavao. A zatim poče da se smanjuje rastojanje između policijskog i praznog čamca. Čuo se poziv preko megafona.

— Sad je vrijeme. Moramo požuriti, dok ne otkriju varku. Možeš li plivati? — pitao je Lun.

— Mogu, sve je u redu — odgovorio je mornar.

— A tvoja rana?

— Ogrebotina, kažem ti! Ako isteče koji gram krvi, neće mi smetati. Krećemo li?

— Možemo. Pravo prema silueti otoka. U slučaju da se odvojimo, sastanak na istočnoj strani — zaključio Lun i duboko uzdahnu. Obojica zaroniše i počеше se udaljavati snažnim zamascima. Ali opasnosti nije bilo, jer su svi pogledi s broda i policijskog čamca bili upereni prema malom iznajmljenom čamcu, koji se ljuljao odmičući.

Kad Lun i Macferson izroniše, ugledaše kako mali čamac još uvijek bježi, iako ga je policija pristizala. Njih dvojica brzo zaplivaše. Svakom minutom njihove šanse da umaknu postajale su sve veće.

VI

Iako je bilo sunčano proljeće, voda u zalivu je bila hladna. Lun i Samuel Macferson su drhtali od hladnoće. Potrčaše obalom da se zagriju, ali Macferson je hramao. Ohlađena i isprana rana ga je boljela.

— Moramo što prije izgubiti se sa ovog otočića — reče Lun.

— Uskoro će zora — primijeti mornar kiselo.

— Ne smijemo dozvoliti da nas dan zatekne ovdje, jer je lako moguće da će policija pretražiti i zaliv i otočić — dodade Lun i osmotri okolinu.

Na istočnoj obali čuli su se glasovi. Njih dvojica se prikradoše. Uz obalu je stajao čamac u koji su dva čovjeka tovarila prazne sanduke.

— Moramo ih napasti, uzeti im odijela i čamac i brzo krenuti ka Chatamu — šapnu Lun.

— Zašto tamo? — upita mornar.

— Tamo su još uvijek moja kola. Policija se neće snaći tako brzo da ih uzme ili postavi zasjedu oko njih — objasni Lun.

Kad se sa revolverima u rukama nađoše pred dvojicom radnika, ovi se nasmijaše.

— Od nas ne možete uzeti ništa, osim praznih sanduka — govorio je jedan.

— Nama su potrebna vaša odijela i čamac. Mi smo morali malo plivati, pa nam je hladno — objasni Lun.

Ona dvojica se uozbiljiše.

— Ne treba da se brinete. Sve što uzmemo platit ćemo dvostruko — dodade Lun. — Novčanice su se pokvasile, ali kod banke će vrijediti.

Mornari poslušашe, uđoše u kabinu velikog motornog čamca i dodadoše najneophodnije dijelove odjeće.

Sjedite na pod i ne pojavljujte se do obale. Poslije tjerajte čamac kud vam je volja. Evo vam, uzmite — reče Lun.

Obojica razrogačiše oči, videći da im Lun pruža pedeset funti. Time su deseterostruko bile plaćene košulje i mornarske bluze koje su im »posudili«. Za svoje radne hlače već su dobili odlične Lunove i Macfersonove, kojima morska voda nije mogla mnogo naškoditi.

— Kako bi bilo da nas vi zauvijek uzmete u svoju službu? — nasmija se jedan od radnika.

— Možda jednog dana — odgovori Lun i upali motor.

Prilazili su Chathamu kad im se iza leđa pojavi policijski patrolni čamac, koji je, očito, trebalo da ih stigne. Ali oni uđoše između dva usidrena broda i uskoro se nađoše na obali. Lun osmotri oko svog parkiranog automobila, ali ne primijeti ništa sumnjivo. Istraga na brodu još nije mogla doći do detalja kako je Lun stigao ovamo. On upali kola, odveze ih do Macfersona koji je stajao uz obalu, i uskoro su se već nalazili na poljskom putu prema Medstonu.

Sunce se pomaljalo od Canterburyja kada se zaustaviše u nekom džbunu svježih boja.

— A sada prvo da vidimo tvoj u ranu — reče Lun.

Izvuče svoju priručnu apoteku i torbu sa sitnim instrumentima. Nekoliko minuta kasnije rana je bila očišćena i odlično previjena. Metak je prošao plitko kroz mišić na butini, i nije oštetio ništa preosjetljivo. Macferson je mogao i da korača.

Zatim Lun uze krpu, obriša prašinu sa kola i poprska ih iz nekakve pumpe. Bilo je neobično gledati kako crna boja postaje svjetlosiva. Bio je to Lunov izum, za koji bi svaka tvornica automobila platila mnogo milijuna. Kako bi bilo drago ženama kad bi mogle mijenjati boju kola prema boji svoje haljine!

— Oh, sada bi vrijedilo nešto popiti! — poželi Macferson.

Ranjenicima je zabranjena upotreba alkohola — primijeti Lun. Ali odnekud izvuče flašu ruma i baci je prema mornaru.

Ovaj je vješto uhvati i brzo otvori, potegnu nekoliko gutljaja, i uskoro mu kapci otežaše.

— Spavaj dok ja ne uredim neke stvari — nasmiješi se Lun.

Mornar ne sačeka da mu se to ponovi. Lun još promijeni registarski broj na kolima, svuče radničko odijelo i skloni ga u šiblje, a obuče svjetlosivo, u skladu sa kolima. Izdvoji i Macfersonovo rezervno odijelo da se i on presvuče kad se probudi.

Dva sata kasnije, pred popularnim restoranom u Croydonu zaustaviše se velika svjetlosiva kola. Dva elegantna gospodina sjedoše za stol i naručiše bogat doručak.

* * *

— Je li ti ona djevojka rekla da zna tko si? — upita Macferson.

— Jest, ali je to učinila na delikatan način. Rekla mi je kako neki ljudi na brodu smatraju da nisam Donald Carwin, nego Lun, kralj ponoći. Smijao sam se toj zabludi. Ona me je prodorno gledala, i ja sam baš razmišljao kako da se izvučem bez teškoća, ali ti si već započeo bitku. Ispričaj mi sada kako si se stvorio tamo — reče Lun.

Mornar mu ukratko objasni čitav događaj.

— Mislio sam da ti Diana nije ništa... Ta žena mi suviše... Ne znam objasniti! Vrlo lijepa, ali rekao bih da je famozna, odnosno fatalna, opasna — pokušavao je Macferson da na kraju objasni svoje predosjećaje.

Lun se je smijao.

— Možda me baš to i privlači k njoj. Uvijek sam volio opasnosti — dodade.

A onda se zamišljeno zagleda u jednu točku na stolnjaku. Osjećao je da ga je Diana Dunningham neodoljivo uzбудila, da je želi opet vidjeti. Ta pomisao mu je zagrijavala krv, bacala ga u slatko sanjarenje. I što je više pokušavao da je ocrni, da izdvoji njene ružne osebine, da pojača svoju sumnju u njene vrijednosti, to mu se izraziti je nametala njena ljepota, smjelost, neposrednost doživljavanja, obrazovanost... Sposobnost hladnokrvnog rasuđivanja bila je potiskivana, a mašta je dočaravala prošle i buduće trenutke sa Dianom. To je bio početak, prvi simptom jednog procesa, nikad sasvim definiranog i objašnjenog, ali toliko čistog i poznatog procesa kojeg svi poznaju pod imenom ljubav.

* * *

Za to vrijeme Diana je već bila stigla u svoju vilu. Ljutito je grdila brata. Roy Dunningham je htio da se nešto dogovori s njom.

— Danas me ostavi na miru, poštedi me priča o svojim petljavinama, prostitutkama, makroima i zločincima! — vrisnula je histerično.

Što si zlatna! U ostalom, tiče se tvoje kože. Već se priča da je tvoj prijatelj glavom Lun, kralj ponoći! Što kažeš?! — navaljivao je Roy.

— Čula sam to već, propalico! A sad me ostavi na miru — odgovorila je i otrčala u svoju sobu.

Zaključala je vrata i počela da se osvrće po sobi. Kao da je tražila tragove jučerašnjeg sastanka. Ali sobarica je bila sve spremila. Diana ljutito razbaca posteljinu s kreveta, uključi televizor, radio i gramofon. U sobi nastade kaos od zvukova muzike, govora i pjesme. Ona tome doprinese udarajući po tipkama klavira, nešto u taktu sa svojim osjećajima. Ali to je još više uznemiri, i ona naglo prekide sviranje, odnosno lupanje po tipkama i

isključiti sve aparate. U sobi nastade tišina. Čulo se samo njeno dahtanje. Otrča do bifea i nasu veliku čašu preostalog koktela. Pijući, mislila je o Lunu.

Zar je moguće da je to on! Strašni Lun i Diana! Lijepi Lun i lijepa Diana! To je ono što mi je nedostajalo! Samo kad bi on htio da ostanemo zajedno — mislila je, zatvorivši oči.

Čas ju je ozarivala nada da će ga uskoro vidjeti, a čas joj je srce stezao strah da će on nestati, otići zauvijek. Njena čudna i komplicirana priroda bila je uzbuđena do krajnjih granica. Prvi put u životu bila je sa čovjekom koga je mogla nazvati pravim muškarcem.

— Ja ga volim, sigurna sam — govorila je samoj sebi.

Možda je griješila, ali je bilo sigurno da je Lun u njoj zapalio plamen strasti i požude. Nemir je rastao, i ona osjetila da neće izdržati dugo to mučenje, i zato uze jaču dozu sredstva za spavanje.

Klonuvši na ležaj, pade u nemiran san. Tijelo joj se trzalo, a lake kapljice znoja orosiše joj lice.

* * *

Poslije podne Diana nije izlazila. Očekivala je da Lun dođe ili da se javi telefonom. I nije se prevarila. Već u pet sati telefon zazvoni, i ona hitro uze slušalicu.

— Tko je? — upita drhtavim glasom.

— Čovjek koji bi htio »da ode ma susjednu posljednju zvijezdu« — čuo se odgovor.

To je bilo dovoljno da ona shvati tko zove, a eventualni prislušivač ne bi mogao se snaći.

— Hoćeš li doći ovamo? — upita ona nestrpljivo.

Ovu grešku žena čini samo kad hoće što prije da se oslobodi straha i neizvjesnosti. A ona je htjela da se oslobodi sumnje da ga nikada više neće vidjeti.

— To ne bi bilo pametno — odgovori Lun.

Diana ustrepta.

— Zašto tako misliš? — upita.

— Imam razloga.

— Jesam li ja jedan od njih?

— Naprotiv!

— Onda, što da radi? — pokušavala je da joj glas izgleda vedar i da se nasmije.

— Izađi točno za petnaest minuta ili još bolje, za pola sata. Ne služi se svojim kolima, nego uzmi taksi na prvoj stanici, koja se nalazi na početku ulice Walking.

— A zatim?

— Zatim se vozi prema City ju i prošetaj po trgovinama, ali pazi da li te tko prati. A zatim kreni prema Charing Crossu. Pred robnom kućom »Smithson i Begins« sačekaj dok ti se ne javim.

— Bit ću točna!

— Onda, doviđenja! — čuo se miran pozdrav.

Zašto nije rekao »doviđenja, draga«? — pomisli ali nađe objašnjenje. Nije htio da eventualni prislušivač zna tko je on.

Točno dvadeset i pet minuta kasnije ona izađe iz kuće. Išla je brzo prema taksi — stanici. Priđe prvim kolima. Vozač otvori vrata i sačeka da čuje pravac.

— Prema Cityju! — reče ona ne pogledavši ga.

Automobil krenu i zavi iza ugla. Ona je sjedila obuzeta mislima. Tek poslije nekoliko minuta pogleda ulicu kojom se vozila.

— Kuda vi vozite? — upita ljutito.

— Ovuda je ljepše. Vidjet ćete Resington Garden i Hyde Park — odgovori vozač.

— Vi ste drski! Vozite preko Islingtona! — viknu ona i pocrveni od ljutine.

— Htio bih vidjeti da li nas ona kola prate — čuo se miran glas.

Tek sada ga je prepoznala.

— Donald! — prozbori uzbuđeno.

— Budi mirna! Jedna policijska kola su nam za petama. Pogodio sam da će Scotland Yard staviti tvoju

kuću pod nadzor — objasni Lun.

— Ali zašto? — upita ona.

— Zbog toga što već i vrapci znaju da je Diana Dunningham, londonska bonvivanka i ljepotica, sinoć bila sa Donaldom Sickertom, ali ja sa Lunom — odgovori vozač smijući se.

— Baš me briga za cijeli svijet!

— To je istina. Ali ja ne bih želio zaspati u naručju najljepše žene Londona, a probuditi se u rukama snažnih momaka iz Scotland Yarda, koji imaju za mene spreman poklon u vidu para divnih i čvrstih čeličnih narukvica... Točno je, prate nas. Ne okreći se! — reče Lun.

— Što ćemo sad — upita Diana preplašeno.

— Ti ćeš izaći prošetati, pro vozati se autobusom, zatim drugim taksijem i konačno ćeš se naći pred stanicom St. Pancras. Gledaj izmaknuti pratnji. A sada zaustavljam — odgovori Lun.

Ona izađe, a Lun okrenu taksi natrag. Nitko u ovom uniformiranom vozaču ne bi prepoznao Donalda Sickerta, koji je zakupio taksi od jednog vozača sa kojim se još davno sprijateljio. Vozeći sada prema polaznoj stanici, vidio je da policijska kola prate Dianu, a iza njega nije bilo nikog. Dakle opreznost je bila potrebna.

Lun je uskoro, preobučen i maskiran kao starac bijele kose i oštre bradice, stajao pred stanicom St. Pancras. Osmatrao je okolinu i zaključio da nema opasnosti da se sastane ovdje sa Dianom. Ali umalo da njih dvoje nisu prevarili sami sebe, trudeći se da zavaraju policiju.

Ona je stigla u novom, tamnom kostimu, sa velom preko lica. U modnoj kući, gdje se snabdijevala odjećom, Diana je uzela novi kostim i šešir sa velom.

Jedan tip želi da mi se priključi i čeka napolju. Htjela bih da ga se oslobodim — rekla je modistkinji, koju je odavno poznavala.

— Oh, to je lako! — ljubazno joj je odgovorila ova. — Prođite kroz moj stan, koji je odmah do salona. Tuda ćete

stići u susjednu ulicu.

Tako je izmakla uhođenju. Našla se u susjednoj ulici, nekoliko puta skrenula u pobočne ulice, svračala u trgovine, osmatrala. Konačno je bila uvjerena da je nitko ne prati. Ali sada, kod stanice St. Pankras, ona je očekivala da se pojavi vozač taksija, a Lun je očekivao Dianu bez vela i drukčije obučenju.

U nestrpljivom očekivanju, Diana je spustila jednu rukavicu. To je vidio Lun. Uvijek gentleman, on priđe i sagnu se da je dohvati. Kad se uspravio, nađe se oči u oči sa Dianom. Tako ju je, usprkos velu prepoznao.

— Izvolite, ispustili ste rukavicu — reče joj slabim staračkim glasom, onako pognut i »nemoćan«.

— Oho, hvala vam! — odgovori Diana i primi rukavicu.

— Vi nekoga čekate? — upita Lun.

— Ne, onako, hvala vam na pažnji — još jednom se zahvali starcu.

— Ako čekate Donalda, onda bih vam ja mogao reći — dodade Lun.

— Gdje je on? Vodite me — brzo se odluči Diana.

Ali ni u automobilu nije prepoznala Luna. On je razgovarao s njom, pitao je razne stvari, motrio u ogledalu prati li tko njegova kola i ponudi je cigaretom. Tek tada se trgla. Prepoznala je tabakeru koja je sinoć dugo stajala na stolu pred njom.

— Ipak se nije usudila povjerovati da je ovaj starac njen novi prijatelj. Tada joj se on obrati, odjednom ispravivši leđa i promijenivši glas.

Dugo su se smijali ovom događaju.

— Od sada nikad neću biti sigurna da nisi pokraj mene — reče ona.

— Plašiš se ljubomore?

— Ne. Ali mislim da je neobično poznavati čovjeka koji tako lako i brzo mijenja svoj izgled. Gdje je taksi?

— Ostavio sam ga njegovom vlasniku i uzeo svoja kola.

— Ali prošle noći smo imali druga.

— Ne, to su ista, samo malo izmijenjena.

Ušutješe. Lun neprimjetno pritisnu jedno dugme i zadrža disanje. Dijana osjeti veliku želju da zaspi. Glava joj klonu na naslon sjedišta. Lun se osmjehnu i pažljivo zavi iza ugla. Vozio je jednom starom i uskom ulicom, a onda skrenu kroz tijesan prolaz. Nađe se u visoko ograđenom dvorištu, pa utjera kola u veliku garažu. Vrata se automatski zaklopiše za njima.

Tek sada Diana otvori oči.

— O, pa ja sam bila zaspala... Čudno! — reče trljajući lice — mali umor od hodanja — objasni Lun.

— Da stvarno, bila sam se umorila. Jesam li dugo spavala?

— Nekoliko minuta.

— Gdje smo sada?

— U mojoj garaži.

Lun otvori vrata garaže i povede je lijepo osvijetljenim hodnikom. Ali nigdje nije bilo prozora kroz kojeg bi se moglo vidjeti gdje se nalazi ova kuća.

— Koja je ovo ulica? — upita ona.

— Čemu to pitanje? Nepovjerenje? — nasmija se Lun.

Ona ga osinu pogledom i ne reče ništa. Samo se čvršće privi uz njega. On je uvede u veliku sobu za odmor. Ovdje je bilo detalja koje ona nije shvatila: nekoliko malih ekrana, poredanih u polukrug, ormarić sa mnoštvom prekidača, nekakve epruvete, u kojima je stalno treperila svjetlost; nije bilo prozora, ali je zrak bio divan i svjež kao u šumi.

Sve je bilo lijepo, praktično i automatizirano.

— Ovo je svakako tvoj stalni stan? — upita ona.

— Moglo bi se tako reći. Svakako, stan u kome često boravim. Zato i želim da nitko ne sazna gdje se nalazi.

— Znači i moje maloprijašnje spavanje... — Izusti ona.

— Bilo je izazvano jednim sasvim nevinim sredstvom, koje, uz to, i osvježava — nasmiješi se Lun i obgrli je.

Ona mu strastveno vrati i oboje izgubiše osjećaj za okolinu i vrijeme.

* * *

Vrijeme je prolazilo u tepanjima i milovanjima. A onda je Lun pozva da nešto vidi. Ona se namrgodi, smatrajući to nezgodnim podsjećanjem da se prekine njihov sastanak. Ali bez riječi pođe, ogrnuta njegovim sobnim sobnim ogrtačem.

On pritisnu dugme i vrata se bešumno pokrenuše. Ona ostade iznenađena i zaprepaštena. Pred njom je bio divno osvijetljen bazen pun bistre vode. Unutra je bilo toplo, ali zrak je mirisao na borovu šumu pokraj mora. On ugasi svjetlo. Kroz stakleni krov oni ugledaše zvijezde. Ukrasno šiblje oko bazena postade tamno. Bijelio se samo pijesak na suprotnoj strani bazena.

Zaplivaše. Lun stiže do ivice bazena, i na pokret njegove ruke zapali se diskretno svjetlo na dnu bazena. Sada se vidjelo da je dno bazena posuto raznobojnim šljunkom, a mjestimično popločeno uglačanim mramorom.

— Ovo je kao iz bajke. Ni carevi nisu imali ovakvo nešto! — oduševljavala se Diana.

— Dobar dio toga sam sam načinio — odgovori Lun.

— Ti mora da si strašno bogat?

— Ne baš mnogo. Ali rad stvara bogatstvo — odgovori Lun.

— Ovakvo ne stvara — usprotivi se Diana.

— Svaki rad ne stvara. Ali, na primjer, pronalazak novog kemijskog spoja od koga se dobiva lagan, ali kao čelik čvrst materijal može donesti mnogo novaca.

— Ti si ga pronašao?

— Govorim o primjeru. Već godinama radim u raznim granama nauke. Iz nužde sam prodao nekoliko patenata velikim tvornicama. Otuda novac.

— Čula sam da si prisvojio mnogo novaca od uništenih gangstera.

— Nije bilo toliko da se dugo živi bez rada — nasmiješi se Lun i nestade pod vodom, roneći vješto.

— Ovdje bih ostala satima — reče Diana.

— Onda ćemo ostati — odgovori Lun.

Zatim otrči nekud u mrak i uskoro se vrati sa ručnicima i dva velika komada svilenog platna. Obrisaše se i uviše u platno, kao stari Rimljani u svoje tunike. Svila je milovala tijelo. Bazen je sličio na čarobno jezerce u noći.

»On je čovjek s kojim bih provela čitav život« — mislila je Diana. Ali pri tome, licem joj prođe sjena. Nešto ju je mučilo. Njeno tijelo lagano uzdrhta, a niz lice potekoše suze. Lun to primijeti.

— Što ti je? — upita.

— Ništa. Sretna sam. Ali slutim, svaki susret ima svoje zbogom — odgovori ona Sandbergovim stihom.

— Ne treba misliti na takve stvari — reče Lun.

Ja to moram... Hoćeš li me voljeti kad saznaš kakva sam?

— Mene zanima samo kakva ćeš biti.

— A zar ne i kakva sam bila?

— Ne, a naročito ako bi to moglo nešto da promijeni — odgovori on.

— A hoću li moći pobjeći od prošlosti?

— Ja ću te oteti — reče on ozbiljno i prigrli je.

Njeno tijelo se potrese od grčeva snažnog plača.

Ona se izvi iz njegovog zagrljaja, odbaci svileni platno i otpliva bazenom.

— Hoću nekoliko trenutaka da budem sama, ali da znam da si ti blizu.

Lun ustade šuteći. Zatim ode po cigarete i, pošto zapali jednu, u mraku se vidjelo samo kako žar cigarete svijetli kao krijesnica u noći.

Kad se vrati, Diana sjede pokraj njega, onako mokra i mirisna.

— Sinoć sam ti rekla da spremam veliki pothvat. Hoćeš li da ti kažem nešto o njemu? — upita.

— Ispričaj mi svoj plan — prihvati Lun i ogrnu je svilenim plaštem.

— Jednom ću ti ispričati opširno, a sada samo kratko. Moj otac je bio pomorski oficir. Bio je komandant broda; ali je iznenada dao ostavku. Majka nam je bila umrla i mi smo se obradovali njegovom povratku. Ali on nije dugo ostao. Ostavio nas je ovdje, a on je otputovao u Dominikanu.

Ona zašuti nekoliko trenutaka.

— Zašto si zastala? — upita Lun.

— Tako... Ostao je dugo tamo, a onda se vratio sa velikim bogatstvom. Odnekud je saznao za tajnu potopljenih brodova oko Hispanjole, odnosno Kube i Dominikanske Republike. Pripremao se za nov pothvat, a za to vrijeme je kupio tvornicu jutene robe, nekoliko posjeda i kuća. Imao je veliki konto u banci. Iznenada se razbolio. Utvrđeno je da mu je rak naglo razorio jetru; On je bio jedino ljudsko biće koje sam jako voljela. — Još dok je umirao, ja sam ukrala ključeve njegovog sefa i našla oporuku. Bila je pravična. Ostavljao je sve meni i bratu na jednake dijelove. Ali uz oporuku bila je jedna precizno obrađena karta na kojoj je ucrtao mjesta već otkrivenih brodova s blagom.

— Znači da je uspio — upade Lun.

— Istina je, bio je našao zlato. Ali najveće bogatstvo, kako je pisalo uz kartu ostalo je nedirnuto. Skoro doslovce mogu ponoviti tekst koji sam pročitala hiljadu puta:

»Na dno sam se spustio sedamnaestog jula 1946. godine. Znao sam da tu mora biti potopljeni »Golden Hinde« i pokazalo se je da je to tačno. Ali koralji, mulj i alge su ga prekrivali. Došao sam ipak do stola.

Uzbuđenje je bilo veliko. Prestao sam s poslom, jer dizalica na mojoj lađi nije mogla to obaviti. Trebalo je da se vratim sa velikim brodom i snažnim vitlom. Sada je lako uzeti sve... «

— Ovdje je potrebno jedno objašnjenje — prestade da citira riječi iz dokumenta. — Taj brod, »Golden Hinde« potopljen je 1502. godine, a u njemu je bilo mnogo zlata. Između ostalog, s brodom je potonuo i stol od čistog zlata, težak skoro tri hiljade funti. To blago slao je guverner otoka Babodiljo španjolskom kralju. U dokumentu mog oca je dalje pisalo:

»... Ovoga puta odnio sam samo nešto zlatnih poluga, u težini od sto funti. I to je dovoljno za opremu velike ekspedicije. Kad izvadim sve zlato sa »Golden Hinde« moći ću bezbrižno da stvorim najveću flotu za vađenje potonulih brodova. Zlato svih mora i oceana bit će u mojim rukama. A tada neće biti bogatijeg čovjeka u cijelome svijetu. Tim zlatom osvojit ću Velike Antile i Bahamske otoke. Moje će biti flote i tvornice, gradovi i farme... To su snovi. A stvarnost je: zlato postoji i dostupno mi je...«

— Dalje potanko opisuje kako se može doći do zlata. To sada nije važno... Ja sam te dokumente uzela i sakrila. Moj brat nikada nije saznao za njih. Ali dat ću mu njegov dio... Rekla sam da sam zla djevojka — nasmijala se ona.

— Sve što si mi ispričala pomalo je fantastično — primijeti Lun.

— Ali istinito. Ja vjerujem u ono što otac piše. Ja sam vidjela gomile zlata koje je donio — zaključila Diana.

— Kako je Roy postao besposličar, čovjek sa mnogo mana? — upita Lun.

— To isto vrijedi i za mene... Rasli smo bez roditelja. A to u bogatstvu znači isto što i propast. Još dok smo bili maloljetni, sve želje su nam bile ispunjavane... Bilo je dosadno živjeti... A kad smo bogatstvo uzeli u svoje ruke,

postali smo još gori. Ubrzo smo ga desetko vali. Morala sam... nije važno što sam morala učiniti kad sam primijetila da je od bogatstva ostao još samo mali dio. Nije ga bilo ni da opremim jahtu... ali novac sam nabavila, i ovog ljeta mogu krenuti.

— To će biti zanimljivo putovanje — reče Lun.

— Ako dobijem to zlato — živjet ću drukčije.

— A ako se san o blagu raspline?

— Svijet će pričati o zloj Diani Dunningham. Ali ja vjerujem... Hoćeš li poći sa mnom?

— Ako do tada završim jedan obračun, onda ćemo ovog ljeta biti zajedno — odgovori on.

— A kakav je to obračun?

— Sa Hekatom!

Ona je šutjela nekoliko trenutaka.

— Zar ni za moju ljubav ne bi odustao? — upita zatim.

Te dvije stvari ne zavise jedna od druge — odgovori Lun.

— Nikad se ne zna... Bojim se...

— Nema čega da se bojiš. Ja ću znati da se obračunam i sa tom bandom. Zakleo sam se na to samom sebi nad mrtvim tijelom sina mog pokojnog prijatelja. Moram to učiniti za ovaj grad u kome živim.

— A znaš li kako ćeš to izvesti?

— Još ne. Ali Hekata mi se ne može dugo kriti.

— Zar ništa ne znaš o tome?

— Ništa izuzev ono što svi znaju. Ali saznat ću...

— Ako ti ja pomognem?

— Što mi možeš ti pomoći?

— Mogu... U Dulwichu, između zapadne željezničke stanice i malog parka, ima nekoliko velikih kuća. Jedna je ograđena velikim zidom. To je prepravljeni dvorac, koji se tu nalazio kad je London bio tri puta manji. Grad se širio i obuhvatio dvorac. Njegov sadašnji vlasnik je neki Theodore Ward. On mora znati tko je Hekata — ispriča Diana.

— Otkud ti to znaš? — upita Lun iznenađen i uzbuđen.

— On je ucjenjivač. Jednom sam u »Evel baru« čula kako mu je jedan čovjek rekao: »Ja znam tko je Hekata. Taj nitkov će dolijati!« Sutradan taj mladić nije bio među živima.

— Zašto nisi to javila policiji?

— Bila sam luda. Theodore Ward sigurno ima alibi kada njegovi ljudi vrše ubojstva. A osim toga, ne želim naći se mrtva na pločniku ili u kanalu, negdje u okolini Londona — objasni Diana.

Lun je napregnuto razmišljao. Bilo je logike, ali i nepoštenja u ovim riječima. Njegove misli prekide Diana.

— To je opasna banda, vjeruj mi. Potrebna je krajnja opreznost. On je ugledan bogataš i vlasnik nekoliko barova i hotela. A u stvari je gangster. Bila sam jednom na prijemu u tom dvorcu i znam raspored prostorija. Znam i to da on petkom pušta sve svoje ljude da odu. Ostaje sam u svojoj kući, i do ponoći nema nikog. Tada ga je najbolje posjetiti... Ali treba otići prije ponoći, jer tada se vraća bar polovina njegovih ljudi. Inače, tamo nema posluge — govorila je opširno.

— Kako se može ući?

— Najbolje je ravno na vrata. On je prijatelj mog brata. Treba se javiti sa: »Dolazim od ljepotana«. To će biti dovoljno da Theodore pristane na sastanak u svako doba.

— Sve mi je to čudno. Otkuda tvoj brat u vezi sa Theodorom?

— To ćeš saznati kad pritegneš Theodora. Ja znam samo ovoliko. Ward ima tajni sef pod najvećom foteljom u svojoj sobi. To mi je pričao Roy. Tamo ćeš pronaći dokaze da je Theodore — Hekata.

Ušutješe. Lun je razmišljao. A onda upita:

— Može li se dogoditi da ti i Roy imate neprilika zbog ove afere.

— Ja sigurno neću, a mislim ni Roy — odgovori ona.

— Onda ću vidjeti što je posrijedi — dodade Lun.

— Hoćeš li poslije toga ići sa mnom u Dominikami? — upita ona i obgrli ga rukama.

— Mislim da ću ići — odgovori on i oboje skidoše ogrtače, a onda se baciše u bazen.

Dok su se spremali za izlazak, Lun joj dade jednu masku, iz koje je nekoliko minuta udisala hladan zrak, pomiješan sa nekim plinom koji je ugodno mirisao. Od toga je osjećala osvježen je kakvo ranije nije doživjela.

— Što je to? — upita dok su joj oči blistale.

— Kisik sa jednim kemijskim preparatom za osvježen je — objasni Lun.

Uskoro su bili na večeri u malom, ali luksuznom restoranu.

VII

Čitajući povjerljivi izvještaj o događajima na »Zvijezdi Shetlanda« i pripremama da se Lun uhvati pomoću Diane Dunningham, inspektor Michael Dickson je zlovoljno razmišljao:

— Mnogo više pažnje posvećuje hvatanju Donalda Sickerta nego Hekate. Čovjek koji je za pravdu učinio više nego dvije policijske brigade i dvadeset sudaca progonjen je kao divlja zvijer. A možda bi on brzo našao Hekatu, i na svoj način razjurio ucjenjivačku bandu... Ali zašto se Lun mota oko Diane Dunningham. Možda je ona lice od koga treba početi. Lun je nešto osjetio...

Zato Dickson sada potraži inspektora Reevesa. Nađe ga kako se je nadnio nad fotografije mornara Macfersona, koje mu je agent pribavio neprimjetnim snimanjem. Na stolu, pokraj otvorenih spisa, bila je i fotografija jedne vrlo lijepe žene.

— Otkad skupljate fotografije lijepih žena? — kiselo se nasmija Dickson.

— Od nedavna. Ova je dvostruko zanimljiva. Lijepa je i poznaje izvjesnog čovjeka koji me zanima — odgovori mladi inspektor.

— Kako joj je ime?

— Diana Dunningham, ako vam to ime nešto kazuje.

— Čuo sam o njoj. To je sada, kako vjeruju, putokaz do Sickerta. Ali ona i mene zanima.

— Zašto bi vas zanimala? — trže se mladi inspektor Reeves.

— Jer ja ne vjerujem da od nje put vodi samo do Luna.

— Nego?

— I do Hekate.

Lun se umiješao u igru. I on traži bandu ucjenjivača. Zato mi je neophodno da stalno dobivam podatke o toj djevojci — objasni Dickson.

— Zato moram imati suglasnost načelnika — opirao se Reeves.

— Onda je pribavite, mladi kolega — uvrijeđeno dodade Dickson i okrenu mu leđa.

— Reeves se ujede za usnu i požuri ka načelniku.

— Pustite Dicksona neka radi. Ipak on nas na kraju uvijek izvuče. Ali smatrajte da ste vi dužni da šćepate Luna. Zato surađujte sa Dicksonom. Uzgred mu recite da podatke o Lunu dobiva samo on i da... Saopćite mu to nekako oprezno — objašnjavao je načelnik.

— Valjda ne mislite da bi inspektor Dickson... — ne doreče Reeves.

— Koješta! Dickson to ne bi nikada učinio, naročito ako mu se skrene pažnja. Ali ja sam uvjeren da bi on zažmirio na jedno oko ako bi Lun prolazio pokraj njega.

— Razumijem... Potrudit ću se da surađujemo — pokloni se Reeves odlazeći.

— Mladi su ambiciozniji. A to je dobro — primijeti načelnik. — Ali pričuvajte se tog Luna. Moglo bi da se izrodi nešto smiješno.

— Volio bih da se sukobimo. Već dosta znam o njemu — samouvjereno doda Reeves.

»Jedinu šansu pruža praćenje Diane Dunningham i reportera Markincha« — mislio je Dickson pripremajući uputstva o daljnjem radu svojih detektiva i pomoćnika.

I bio je u pravu. Prijetnja Markinchu bila je jasna. A uz to, hrabar novinar je i dalje izazivao Hekatu. U napisima je nagovještavao da je policija na tragu. Čak je objavio i strašnu prijetnju njemu i njegovoj ženi.

»... Ali svi ljudi se ne prepuštaju na milost i nemilost zločincima — pisao je Markinch. — I sve više će biti onih koji će se obratiti policiji čim budu ucijenjeni. Zatvorit će se krug oko ucjenjivača... «

Ucjenjivač pod imenom Hekata izgubio bi »renome« ako bi njegova prijetnja Markinchu ostala samo prazno zastrašivanje.

Zato je Dickson stvorio snažnu obranu oko reportera. Ni jednog časa Markinch nije bio bez odlično prikrivene straže.

Te, večeri, bio je četvrtak, oko devet sati. Dickson dobi izvještaj da je Diana Dunningham izašla i da je uspjela da izmakne pratnji negdje u centru City ja.

— Otišla je da se sastane sa Lunom — pomisli Dickson i poče čitati izvještaj o Diani.

U izvještaju se ponavljalo sve ono što je ona pričala Lunu. Ali bilo je stvari o kojima nije govorila. Njen brat, sumnjalo se, ima veze sa grupom makroa koji teroriziraju londonske prostitutke. Čak se vjerovalo da je šef te grupe. Njegov konto u banci bio je jadno mali. Iznosio je jedva toliko koliko je »ljepotan« trošio nedjeljno. Ali Dianin je bio zamašan. U posljednje vrijeme kupila je veliku jahtu i opremala je za dugo putovanje. Nekoliko ronilačkih odijela za veće dubine govorilo je o nekakvom podvodnom istraživanju.

Hoće nastaviti put svoga oca — zaključi Dickson čitajući podatke o umrlom kapetanu Dunninghamu.

Dok je razmišljao o činjenicama Dickson zaključi da sve prepusti »redovnoj obradi«, a sam da se nađe uz Markincha.

Potraži ga telefonom i dogovoriše se da se nađu u velikom salonu »Pen kluba«.

Pola sata kasnije inspektor i reporter su sjedili sami i pretresali novosti.

Dickson nije spominjao događaje na »Zvijezdi Shetlanda« niti Dianu Dunningham, ali upita zna li se što o Lunu.

— Javio se telefonom. Pitao je za Dianu Dunningham — reče novinar.

Inspektor se trže i uhvati se rukama za naslon fotelje.

— Što je htio? — upita.

— Zamolio me da mu nekako pribavim podatke o njoj. Na kraju je objasnio zašto se interesira: »Sviđa mi se ta vraška djevojka«, rekao je glasom koji ne dopušta da se šali — odgovori Markinch.

— Do sto đavola! Pa to je da pukneš od muke. Ja očekujem da on preko nje naleti na Hekatu, a čovjek se zaljubljuje — nervirao se Dickson.

Markinch se je smijao.

— Valjda i on treba da ima neku djevojku — reče preko cigarete. — Ali ta djevojka je neki moderni zanesenjak. Znaju je u svim mondenskim salonima, barovima i dancinzima. Uz to se sprema da vadi zlato kao i njen otac, koji se tako obogatio... Zatim Dickson ispriča sve što je znao o djevojci.

— Hvala, inspektore. Sada bar imam podatke o njoj. Mogu li da ih kažem izvjesnom licu? — upita Markinch.

— Idi do đavola! — progundā Dickson.

— Ja bih sada htio do uredništva lista — primijeti Markinch, pogledavši na sat.

— Idem i ja sa tobom — prihvati inspektor.

— Pođoše ka kolima. Markinch odjednom zastade.

— Nešto me je udarilo u lice — reče pipajući jagodicu.

Inspektor pogleda. Iz rupice široke najviše tri milimetra sli vala se kap krvi. Ranica se nalazila na koži između jagodice i vilice.

— Čekaj! Brzo! Stisni zube! — povika uzbuđeno inspektor.

Pri tome izvuče džepni nož, zgrabi reporterovu kožu oko ranice i brzim zamahom je rasiječe. Reporter tiho jauknu.

— Što me kolješ, Dicksone? — pokuša se nasmiješiti.

Inspektor nije govorio, nego je dahtao, cijedeći nešto iz rane.

— Imam ga! Odmah sam pomislio da je to! Kako se samo toga nismo sjetili? — izusti konačno. — A sada

brzo u kola i prema bolnici. Ti sam istiskuj što više krvi iz rane.

Inspektor sjede za volan i poveze vratolomnom brzinom. U tom momentu nije bio star i nemoćan. Znao je da je u pitanju život njegovog mladog prijatelja.

— Samo istiskuj krv! Neka te boli. Ne dozvoli da otrov ide u krvotok! — ponavljao je.

— Kakav otrov, i što je to bilo? — upita Markinch, poslušno izvršavajući Dicksonova naređenja.

— Modernizirana kopija divljačke puhalice sa otrovnom strelicom. Imam to ovdje u rupčiću. Jednostavno se uzme zračna puška. Na vrhu kuglice izdubi se rupica i naspje se otrov, a onda zalije vrućim šećerom. Zatim se cijela kuglica stavi u otrov. I kad se ispali iz zračne puške... — objašnjavao je inspektor.

— Misliš li da sam ja dobio takav metak? — upita Markinch.

— To je sigurno. Sreća je što sam se našao pokraj tebe, jer bi sam kasno stigao do liječnika. Dok bi ti izvadili kuglicu, koja se zabila u tijelo samo nekoliko milimetara, krv bi se otrovala, šećer i otrov bi već učinili svoje. Imaš sreće, prijatelju objašnjavao je Dickson.

— Nisam nikada čuo za to, iako je prilično jednostavno — primijeti reporter.

— Bilo bi dobro da se ne čuje ni za mnoge zločinačke postupke. Zločinci kopiraju jedan drugog. Uostalom, postoje puške i pištolji sa prigušivačima, i često su efikasniji. Ako zračna puška pogodi odijelo, pokušaj je propao — objasni inspektor.

— Onda znači da je mene gađao odličan strijelac. Nije se mogao nalaziti bliže od dvadeset metara — rasuđivao je Markinch.

— Možda i više. Te zračne puške su prokleta precizne, a lako se maskiraju kao kišobran ili nešto slično — odgovori inspektor.

— Samo mi je čudno što naši ljudi nisu bili na oprezu.

Već su bili pred bolnicom. Nekoliko minuta kasnije liječnik se vrati iz laboratorija. Bolničarka je iz rane izvukla već prilično veliku epruvetu krvi.

— Pogodili ste, inspektore! Kuglica je bila otrovana snažnim otrovom indijske divovske zmije, poznate u nauci kod imenom bungarus, opasnije od kobre. Čovjek umire nekoliko minuta poslije ujeda. Znači vaš prijatelj je izbjegao smrtnu opasnost — pričao je tiho, pripremajući serum.

— Ali za svaki slučaj ćemo ga malo bočnu ti.

— Kako znate da je otrov baš od te zmije?

— Po tome što sadrži veliku dozu fosfora. A poznato je da se taj otrov održava decenij ama, ako mu se doda fosfora. Ostali zmijski otrovi se vremenom razlože i postaju neupotrebljivi, odnosno spajaju se sa ogromnim brojem materija, naročito metala. Fosforirani otrov naje bungurus pasivan je od dodira s tečnošću.

— Vi mnogo znate o otrovima doktore — nasmija se Dickson.

— To koristi, zar ne? — odvrati liječnik.

Reporterova ranica je oticala, a oko nje se pojavi žućkasti krug. Dickson ga je zabrinuto gledao.

— Budite bez brige. To je najmanje što mu se je moglo dogoditi. Za svaki slučaj neka večeras prespava ovdje — zaključí liječnik.

Te noći imao je Markinch malu groznicu i razmišljao je o tome kako se Hekatina prijetnja skoro ostvarila.

VIII

Bio je petak. Još u sumrak dvorac u Dulwichu napustilo je sedam ljudi, izlazeći u park. Tek što su se oni udaljili, jedna sjena promače pokraj zida. Oslušnu, a onda se začu lagano zveckanje ključeva, i vrata se odškrinuše. Sjena nestade iza njih..

Za to vrijeme pred glavnim ulazom zaustavila su se velika svjetlosiva kola. Dva čovjeka izadoše iz njih i pozvoniše. Dugo se nitko nije javljao. A onda se otvori prozorčić.

— Koga tražite? — upita promukao muški glas.

— Treba nam gospodin Theodore Ward.

— On nije kod kuće. Što da mu kažem kad se vrati? — upita čovjek kroz prozorčić.

— Ali on treba da je tu. Kažite mu da nas šalje Ljepotan. Hitno je — reče Lun, jer je to bio on.

— To je nešto drugo — odgovori.

U stvari stari lisac je samo bio oprezan, ali izgleda da je Ljepotanovo ime uživalo njegovo puno povjerenje. Sada se u hodniku upali svjetlo, i Ward propusti Luna i Macfersona.

Čim se vrata zatvoriše i brava škljocnu, Lun mu podnese revolver pod nos.

— Budite mimi, Warde! U vašem je interesu da ne pravite gluposti. Mi želimo porazgovarati s vama... Same, ostani ovdje, a pripazi i na hodnik prema zadnjem ulazu — reče Lun.

Theodore Ward je bio gojazan, ali još vrlo pokretan i snažan čovjek, šezdesetih godina. Njegove podignute ruke odavale su medvjedu snagu.

— Tko ste vi i što hoćete? — pitao je prilično mirno.

— Objasnit ću vam sve u vašem kabinetu. Vodite me, i ne pokušavajte nikakav trik, jer ću pucati bez milosti — zaprijeti Lun.

Popeše se na prvi kat i uđoše u veliki kabinet, vrlo luksuzno uređen. Šest velikih fotelja oko jednog stola i još nekoliko u uglovima govorile su da se ovdje skuplja i veće društvo. Najveća fotelja nalazila se pokraj radnog stola.

— Tko ste vi? — ponovi Ward pitanje, posmatrajući Luna svojim tamnim očima, suženim zbog smežuranih kapaka.

— Razgovarat ćemo otvoreno, Warde, jer se radi o vašem životu. Vjerujem da ste čuli za čovjeka kome su drugi dali ime Lun, kralj ponoći — odgovori Sickert.

Ward znatno problijedi i malo se trže.

— Bolje bi bilo da nisam nikada čuo... Što želite od mene?

— Istinu o jpdnoj stvari. Odgovorite mi tko je Hekata!

Lun je fiksirao starog čovjeka. Ovaj razrogači oči.

— Zašto mene pitate? Ja to ne znam!

— Lažete, Warde! Točno mi je poznato da se bavite ucjenjivanjem. Govorite istinu, ili ću je saznati na drugi način! — oštro zapovijedi Lun, i njegov revolver se uperi prema Wardovom čelu.

Ovaj je dahtao, a pogled mu je lutao okolo, kao da traži pomoć.

— Nitko vam ne može pomoći. Govorite — ponovi Lun.

— Istina je da sam nekoliko puta iskoristio neke tajne i ucijenio nekoliko ljudi i žena. Ali ja nisam Hekata i ne znam ništa o tome odgovori, ne prikrivajući bijes koji je ključao u njemu.

— Baš ništa ne znate? .

— Kunem se!

— Broj it ću do pet i pucat ću vam ravno u čelo ako ne čujem ono što znam da biste mi morali kazati! — zaprijeti Lun.

— Reći ću! Samo jedno znam... Prije deset dana dobio sam pismo od Hekate...

— Zanimljivo! — ironično se nasmiješi Lun.

— Vi možete da mi ne vjerujete, ali ja govorim istinu... To pismo je izazvalo paniku kod mojih ljudi. U njemu je nabrojeno sve ono o čemu sam mislio da je poznato samo meni i nekim mojim ljudima. Hekata je zaprijetio da će dokaze i podatke dati Scotland Yardu ako ne izvršimo...

On zastade. Sitne graške znoja pojavljivale su mu se na čelu.

— Što je trebalo da izvršite?

— Hekata je zahtijevao da ubijemo Harryja Markwaya... Moji ljudi nisu te vrste... Ali morao sam naći nekog.... -

— I našli ste?

— Platili smo Jacku Saymonu... to je brat čuvene Helen Saymon, najskuplje djevojke Londona...

Kapljice znoja na njegovom licu postale su krupnije, i već su se sjedinj avale i tekle niz lice krivudajući u borama.

— On je ubio Markwaya?

— Jest! To me je stajalo hiljadu funti, ali morao sam platiti... Sa Hekatom se nije moglo šaliti... Taj zločinac mnogo zna. I ja ne bih bio jedini koji bi želio da nestane...

— Vješto lažete, Warde! Ne vjerujem vam!

— Kunem se da sam rekao istinu! Policija bi mogla da me reže na sitne komadiće ili podvrgne najstrašnijim mukama, ja ipak ne bih ništa rekao... Ali vama Lune... To je nešto drugo... Prokleti da ste! Zbog vas sam propustio mnoge stvari... Ne usuđujem se lagati! — govorio je Ward glasom kojem bi se moglo povjerovati.

— Ali ja mislim da lažete. Ipak provjeriti ću najprije jednu stvar. Okrenite se k zidu i dobacite mi ključeve od sefa koji se nalazi pod velikom foteljom! — zapovijedi Lun.

— Tamo je samo moj novac i nekoliko dokumenata, koji me mogu otjerati na višegodišnju robiju... Preklinjem vas, ne uništavajte me! — molio je Ward.

— Učinite što sam rekao! — podviknu Lun.

Ward uzdahnu i polako se okrenu, a onda spusti ruke i potraži ključeve u svom džepu. Odjednom naglo odskoči, brzinom nevjerojatnom za takvo tijelo i te godine. Sruči se iza fotelje i izbježe Lunov metak, koji ga je samo okrznuo iza uha.

Lun tada skoči prema njemu i tako sada je on izbjegao metak iz Wardovog malog revolvera. U slijedećem trenutku Lunov revolver sa prigušivačem ponovno opali, i Ward se uhvati za ruku ispustivši oružje.

— Uzalud, Hekata! — opsova Lun i priskoči mu.

Snažnim udarcem sruši ga na pod. A tada izvadi bočicu od plastične mase. Prinese je Wardovim ustima i pritisnu. Bilo je to sredstvo za uspavljivanje.

U tom trenutku pojavio se Macferson. Čuo je pucanj malog Wardovog revolvera i dotrčao.

— Nije ništa. Vрати se dolje i pazi! — reče mu Lun i pride onесviješćenom i uspavanom Wardu.

Ubrzo nađe svežanj ključeva i odgurnu veliku fotelju pokraj stola. Njegovo izvježbano oko ugleda liniju koja je označavala poklopac na parketu. Zavukavši oštricu noža na jedno mjesto, on odstrani poklopac. Ukazaše se vrata naročitog sefa, koji je bio položen ispod poda. Lun izdvoji jedan ključ i uskoro se vrata sefa otvoriše.

Ukazaše se svežnjevi novčanica i nekoliko kutija nakita. A onda počne razgledati papire u drugom dijelu sefa. Jedna metalna kutija, veličine knjige privuče njegovu pažnju. Otvori je i nađe hrpicu papira. Već na prvi pogled zaključi da je našao ono što je tražio. Ispod papira nalazila se zbirka svih slova abecede izrađenih graviranjem. Mala drška za slaganje slova otkrivala je kako su slagana i preko naročitog indiga otiskivana

ucjenjivačka pisma. Tamo su se nalazila i tri već gotova pisma, koja su tek trebala biti upućena.

Lun ih pročita. Bila su slična, onom pismu što mu ga je pokazao Arthur Markinch. Pokraj pisma nalazio se i jedan komadić papira ispisan brojkama. Lun ocijeni da su to iznosi dobiveni od ucjena.

Sada bi trebalo uništiti Hekatu. Ali, mrtav, Ward ne može govoriti i pokazati ostale — razmišljao je Lun.

Postojala je mogućnost da sačeka jednog po jednog, ili sve Wardove suradnike, i da ih likvidira. Ali moglo se dogoditi da pri tome strada i netko nevin, ili nedovoljno kriv. Lun se zato odluči da sve prepusti inspektoru Dicksonu.. Za sebe je ostavljao samo Saymona.

Nekoliko trenutaka kasnije bio je kod telefona i pozvao inspektora Dicksona. Javiše mu da je otišao još pred tri sata. Ali Lun je znao i Dicksonov telefon u stanu. I imao je sreće.

Tko zove? — pitao je Dickson.

— Ovdje Donald! Stari prijatelju, imam jednu molbu — odgovori Lun.

— A znaš li da tvog prijatelja Markincha umalo nisu ubili prošle noći? — upade Dickson.

— Ništa ne znam! Što se dogodilo? — Pogodili su ga otrovanim hicem iz zračne puške. Ali ja sam bio s njim, i sve je prošlo bez katastrofe — odhuknu Dickson.

— Stari, mnogo si me zadužio! I Markincha, razumije se! A sada slušaj. Nalazim se u Hekatinoj kući...

— Što! — uz viknu Dickson.

— Umiri se i slušaj. Hekata je onesviješten. Malo sam produžio tu nesvjesticu jednim sredstvom. Bar tri sata ne može ga nitko osvijestiti. Dokazi da je on Hekata nalaze se u sefu ispod najveće fotelje u njegovom kabinetu.

— Milo mi je što mi ga ostavljaš živog — ne izdrža Dickson da ne kaže.

— Moram, jer trebam pohvatati i ostale — reče Lun.

Zatim mu objasni gdje se nalazi kuća i dodade:

— Požuri sa nekoliko ljudi, da netko ne odnese Hekatu i dokaze. Predlažem da poslije ulaska u kuću izbrišete tragove i postavite zasjedu. Tako će vam upasti u klopku bar nekoliko Hekatinih ljudi — zaključí Lun.

— A što odnosiš otuda? — upita Dickson.

Lun se nasmiješi, ali ne reče ništa. Samo spusti slušalicu, a zatim otrča preko kabineta i spusti se u prizemlje. Macferson je stajao držeći u ruci svoj »džepni top«.

— Skloni tu artiljeriju! Kidamo napolje! — reče Lun.
Automatska brava velikih vrata škljocnu za njima.

IX

Inspektor Dickson brzo pozva Scotland Yard i naruči troja kola sa deset ljudi. Čekajući ih, on pozva Markinchev stan. Reporter se odmah javi.

— Halo, Arthure! Slušaj i ništa ne pitaj! Izađi iz stana i pogledaj desno niz ulicu. Tamo stoje jedna kola sa prostorom za tovar. Nose krupne natpise perionice rublja »Mitchum and Co.« to su, u stvari, naša kola.

— Hoće li mi vjerovati?

— Znam te. Prenesi čovjeku kojeg ćeš naći na prednjem sjedištu moje naređenje da pođu s tobom pred željezničku stanicu u kvartu Dulwich.

Taj čovjek je narednik Joyce. Tamo ćemo se sastati. Mislim da imamo Hekatu u rukama — zaključí Dickson i htjede spustiti slušalicu.

— Još nešto, Dickson. Koji broj ima tvoj službeni revolver — upita Markinch.

— Provjeravaš je li? Odlično! Zar si zapamtio broj revolvera. A samo si ga jednom imao u rukama?!

— Neprimjetno sam ga zabilježio. Takve stvari ponekad zatrebaju — nasmija se Markinch.

— Tako je, čovječe! Moj broj je P. G. 711249. Jesi li zadovoljan?

— Jesam, i već krećem — odgovori reporter i brzo se počne oblačiti.

Petnaest minuta kasnije on i Dickson su ulazili u Wardovu kuću. Grupa policajaca se razide po hodnicima i prostorijama. Plan zasjede bio je gotov za nekoliko minuta, a za to vrijeme policijska kola se skloniše u jednu sporednu ulicu.

Dickson uđe u kabinet i zastade na pragu. Ward je ležao na leđima. Mrtvačka boja njegovog lica natjera inspektora da ga izbliže pogleda.

— Pa, on je mrtav! — uzviknu razočarano.

Liječnik Scotland Yarda, koji je poveden za svaki slučaj, također je ustanovio smrt.

— Od čega je umro? — upita Dickson.

— Trovanje nekim naročitim otrovom — odgovori liječnik.

— Mislim da je to neki zmijski otrov, bar tako bih rekao po ovim žućkastim i modrim pečatima na licu.

— Može li to biti otrov ogromne indijske zmije naje bungarus? — upita Dickson.

Liječnik začuđeno pogleda.

— Možda je baš taj. Ali čudi me da tako poznajete zmijske otrove — zbunjeno odgovori liječnik.

— To je zbog toga što je taj otrov već jednom upotrebljen u » aferi Hekata« — objasni Dickson.

Odmah počese pretres sobe. Na stolu je bila kutijica sa nekakvim prahom. Ispod kutijice nalazio se komadić papira, presavijen tako da posluži kao žličica. Na njemu je bilo tragova praha.

— To je oblik u kojem se može držati fosforirani otrov naje bungarus — objasni liječnik.

Inspektor samo uzdahnu i poče pretraživati sobu, ne prilazeći odmah najvećoj fotelji. Ne otkri ništa zanimljivo. Tada naredi da se fotelja pomakne. Kako sef nije bio zaključan, odmah se ukaza njegova sadržina — samo jedan manji svežanj novčanica i oni papiri koje je Lun pregledao.

Pregledavajući dokumente koji su otkrili Wardovu zločinačku rabotu i pisma koja su govorila da je on Hekata, inspektor Dickson je vrtio glavom. Nešto je bilo poremećeno u čitavoj stvari. Mnogo štošta bi bilo objašnjeno da je mogao razgovarati s Lunom. Ali kako da

ga nađe? O tome nije moglo biti govora. A ovako... nešto nije bilo kako treba.

Ne, inspektor nije sumnjao u Luna. Znao je da je Lun odnio novac, ako ga je ovdje bilo, jer, konačno, on je bio čovjek van zakona, bez mogućnosti da zarađuje za život. Bar tako je Dickson razmišljao. Ali ovdje, bez živog Warda teško je dokaze uzeti kao sasvim pouzdane. Inspektor je predviđao da će ostali stručnjaci, a naročito načelnik odjeljenja, pokušati da postave mnogobrojne teze. Jedna bi mogla glasiti: »Lun je, u stvari, Hekata. Podmetnuo je Wardu, inače ucjenjivaču, kompromitirajući materijal, a zatim ga otrovao«.

Njegovo razmišljanje prekide narednik, koji javi da su stigla četiri Wardova čovjeka, i da su uhvaćeni bez komplikacija.

— Dovedite ih! — naredi inspektor.

Ali u tom trenutku dolje se začuše pucnji. Narednik otrča. Za njim požuri i inspektor Dickson, koga je u stopu slijedio Markinch. No, pucnjava prestade prije nego što su stigli dolje. Jedan čovjek je ležao, grčeći se u lokvi krvi, a dvojica su stajala iza njega, uzdignutih ruku.

— Ovaj je pucao i ranio narednika Smitha — raportirao je policajac.

— Morali smo i mi pucati.

— Suviše ste pucali — uzdahnu inspektor, videći da ranjenik ima najmanje pet rana na sebi.

Policajci ništa ne rekoše.

— Zovite bolnička kola! — naredi Dickson.

— Mislim da ne treba. Može odmah u mrtvačnicu — umiješa se liječnik, koji se nagnuo nad tijelo na zemlji.

Pogođeni je bio već izdahnuo.

* * *

Prvo saslušavan je nije davalo mnogo podataka. Najzanimljivije je bilo to kako su se ovih sedam ljudi i Theodore Ward našli u prepravljenom dvorcu.

— Ward je bio naš kapetan u Zanzibaru. Zbog nečeg je degradiran i otpušten pred pet godina. Sastali smo ga u Plymouthu kad smo i mi bili otpušteni, jer nam je bio istekao rok. Pitao nas je čime ćemo se baviti — pričao je jedan od uhvaćenih. Rekli su mu da će se svaki vratiti u svoje mjesto. Netko je imao malo imanje, a netko zanat. Ali on im je predložio da dođu k njemu u London. Kupio je veliku kuću, nekadašnji dvorac, u koji su mogli nastaniti se.

— Bilo nas je jedanaest. Četvorica su bili oženjeni, i odbili su da dođu u London, a nas trojica smo i inače živjeli u Londonu. Pristali smo — nastavljao je uhvaćeni čovjek.

— Zašto je baš vas izabrao?

— Poznavao nas je... Znao je da smo jednom prilikom prikrili oko pet hiljada dolara, koje smo zaplijenili nekom crncu na granici Zanzibara. Crnca je ubio... ovaj koji leži mrtav. Kapetan je tražio pola novca. Dali smo mu. Bilo je i još nekih stvari... — odgovarao je ovaj.

Još dugo su pričali o ucjenama, krađi materijala iz nekog vojnog skladišta kod Romforda, koju im je omogućio jedan kapetan poznanik, oficir... Pričali su o Wardovom pokušaju da stvori grupu djevojaka koje bi radile za njega, o terevenkama koje su ovdje priređivane i o kockarskim prevarama u nekoliko tajnih kockarnica...

Bilo je očito da su ovi ljudi znali da će sada biti otkriveno sve što su radili, pa su htjeli nešto priznati, da bi lakše prošli. Ali svi su se začudili pitanju da li je Ward, u stvari, Hekata.

— To je smiješna pomisao! Pa mi nikada nikog nismo ubili! — glasio je. odgovor.

— A onog crnca? — uslijedilo je pitanje.

— To je drugo... u Africi. I to je učinio Olaf. On je uvijek bio brz na oružju... Zato je i noćas... — mucali su u neprilici.

Za to vrijeme na drugom kraju Londona, na periferiji Creaklewooda, iz kola izađoše Lun i Macferson.

— Tu je Saymonov stan, ako nas onaj konobar nije prevario — reče Lun.

Bila je to pristala mala vila, sva okružena drvećem. Visok zid opkoljavao je komad zemljišta oko nje. Lun i mornar u mraku nađoše jedno mjesto za neprimjetni prijelaz zida. Baciše tanke svilene ljestvice s kukom i začas se nađoše na drugoj strani zida, posutog staklom, koje je stršalo u vis, učvršćeno u betonu. Dalje im ništa nije smetalo da stignu do vile.

Specijalni otpirači omogućili su im da odmah uđu u hodnik. Na kraju se vidjelo svjetlo, koje je prodiralo ispod jednih vrata. Oni priđoše i oslušnuše. Nekakav prijatan ženski glas odavao je prisustvo žene. Lun pažljivo opipa bravu. Bila je zaključana. Zato priđe do susjednih vrata, i ova popustiše. Nađoše se u malom salonu, čija čitava strana prema osvijetljenoj sobi bijaše zastrta tamnozelenom zavjesom.

Lun se, milimetar po milimetar, odmače, i ugleda zanimljiv prizor. Jedna djevojka, upadljivih oblika, koja je ležala u izazovnoj pozi na jednoj fotelji na rasklapanje, nevjerojatno je sličila na Joan Crafford iz mladih dana, ali sa odsustvom izgleda fatalne žene. Ova je prije bila veseli cinik.

Do nje je sjedio čovjek šezdesetih godina, onizak i tankih ruku, ali sa naslagom sala na trbuhu, što je karakteristika čovjeka koji mnogo sjedi. Njegove oči su se napasale na njenoj lijepoti, a ruke su se pružale k njenom tijelu.

— Svi ste vi muškarci spremni da uživate i budete sretni na račun žena — govorila je djevojka.

Lun je pogađao da je to Helen Saymon.

— Učinit ću sve što zaželiš — vatreno se kleo muškarac.

— Onda ću najprije da ti plešem — reče Helen. Ona povuče gajtan i skloni veliku zavjesu iza koje se ukaza nešto slično pozornici, ali taj prostor je bio odvojen tankom metalnom mrežom. Vratašca sa strane se otvoriše pod Heleninom rukom, i ona se nađe iza mreže, a prolaz iza nje se zatvori. Ona izvadi ključić i baci ga u dno pozornice. Tada uključi veliki moderni magnetofon i pusti traku. Začu se muzika bluesa.

Njeno tijelo se zanjihalo. Plesala je lijepo. Ali tada pređe granicu lijepog i počeo da skida i onako laku haljinu... Dio po dio odjeće pade na pod, i ona ostade naga. Samo laki, ali veliki veo vješto je koristila da još više raspali požudu muškarca, koji se bijaše primakao žici.

— Dođi, ne muči me! — izusti muškarac tresući čeličnu mrežu.

— Nikada ne plešem besplatno — nasmiješi se djevojka.

Muškarac izvadi čekovnu knjižicu i ispisa ček. Savi ga kao cigaretu i progura kroz mrežu. Ona je i dalje plesala, a onda, ne prekidajući ples sagnu se i podiže ček. Odleprša sa njim.

— Pedeset funti je malo i za ples. Ne voliš me! — govorila je njišući se u kukovima. — Otkupi ovaj ključ raja, i bit ću tvoja.

Bila je podigla ključić koji je zatvarao bravu na prolazu ka njoj.

Ah, vragoljanko! — uzviknu muškarac. — Evo, dat ću svih sto! On se maši za čekovnu knjižicu.-

— Ne, srce! Ti si jedini koga volim, i zato ključ vrijedi čitavih pet stotina — smijala se spuštajući se na otoman i ne prestajući pokretati tijelo u taktu muzike.

— Uh! — odhuknu Macferson, zbog čega mu Lun stavi dlan na usta.

— Neka me đavo nosi! — gundao je muškarac pružajući ček na pet stotina funti.

Helen mu dade ključ i poče plesati u taktu mamba. U trenutku kad je muškarac otključao vrata, Lun istrča i nađe se pokraj njega.

— Izvinjavam se zbog prekinute zabave! Ali meni treba jedno obavještenje — reče zapanjenom muškarcu i djevojci.

— Napolje životinjo! — prodera se Helen.

— Gdje mogu naći Jacka Saymona? — upita Lun kao da nije čuo psovku.

Pri tom hitro izvuče upaljač za cigarete i nanišani njime kao fotografskim aparatom. Napravi pokret kao da je snimio. Djevojka vrisnu i skupi se, pokrivajući grudi i lice velom.

Kasno je! Ako odmah ne saznam gdje je Jack, ova fotografija bit će poznata cijelom Londonu.

Muškarac je užasnuto gledao u Luna. A onda promuca:

— Ah, što sam učinio! — Ja ću se ubiti! Kaži mu brzo!

— Odlazi! Ona pijana svinja je gore. K njemu možete samo izvana, na njegov ulaz. Odlazite! — vikala je zaklanjajući se velom.

— Samo časak — odmahnu Lun rukom i uđe u dio ograđen žicom. Pošto utvrdi da nema izlaza ako se zaključaju vratašca čiji se ključ prodavao kao ključ »raja«, i on ugura muškarca i zaključa ih oboje.

— Ostani u svom prljavom raji bijednice. I ljubi tog glasnog staklenika zbog njegovog prljavog novca — reče Lun i otrča ka zavjesi.

Nekoliko minuta kasnije ušli su obojica kroz drugi ulaz od koga su uske stepenice vodile na kat. Jacka Saymona zatekoše kako u odijelu leži na krevetu. Izvukoše ga i gurnuše kroz vrata u kupaonu. Baciše ga u kadu i odvrnuše slavinu.

On je gundao, batrgajući se pod mlazom vode. Jedva se probudi, a tada se naglo poče trijezniti.

— Ti si ubio Harry ja Markwaya! — reče Lun.

— Pa što onda? — izbeči se Jack. Ali tada shvati što je učinio i jurnu na njih. Bio je to plavokosi div, atletski građen i snažan. Uspjelo mu je da udari Luna, koji se okliznuo na vlažnim pločicama i skoro pade. Ali Macfersonova šaka pogodi pijanca, i on pade kao pokošen. Pri tom udari glavom o oštru ivicu uzdignutog dijela kupaonice, gdje se nalazio umivaonik i ormar sa stvarčicama.

Podigoše ga i preniješe u sobu, ali njegovo tijelo je mlitavo visjelo. Lun ga pogleda. Čekali su ga nekoliko trenutaka, ali on se ne pokrenu. Lun opipa lubanju. Kostí zaškripaše, a krv ovlaži Lunove prste.

— Ovaj je gotov — reče Lun i ode u kupaonu.

Opra ruke i pogleda jesu li ostali kakvi tragovi, a onda izađe.

— Harry Markway je osvećen — prošaputa Lun.

— Gadno je udariti pijanog čovjeka — promuca Samuel i pođe prema zidu, pognute glave.

* * *

Bilo je prošlo podne kad Macferson uđe u prostoriju gdje se nalazio bazen za kupanje. Lun je plivao i ronio poslije nemirnog sna, koji ga nije osvježio nakon prošle neprijatne noći.

— Evo vanrednih izdanja novina — reče Macferson. — Taj naš Markinch je lud!

— Zašto? — upita Lun.

— Vidjet ćeš kad pročitaš — odgovori Macferson i baci svežanj novina pokraj bazena, a zatim ode pripremiti kavu za Luna.

Ovaj dopliva do ivice i, još mokrim rukama, dohvati novine.

Na licu mu se odrazi iznenađenje. Čitao je:

»Je li to Hekata?«

To je bio veliki naslov ispod koga se vidjela fotografija mrtvog Warda.

Dalje je pisalo:

»Sinoć je inspektor Dickson iz Scotland Yarda dobio anonimno obavještenje da u velikoj kući kod željezničke stanice u Dulwichu leži onesviješten Hekata i da su tamo dokazi o njegovim zločinima.

Ali tamo je nađen Theodore Ward, ne onesviješten, nego mrtav, otrovan strašnim otrovom indijske divovske zmije, poznate pod naučnim nazivom naja bungarus. Na kutiji sa otrovom pronađeni su samo Wardovi otisci prstiju... «

— Oho! pa to je nemoguće. On nije mogao doći k svi jesti! — glasno izgovori Lun i nastavi čitati.

»... U tajnom Wardovom sefu nađeno je novaca upravo dovoljno da se obavi sahrana otrovanog. Kako je jedan od Wardovih ljudi potegao oružje i ranio narednika, broj mrtvih se povećao. Ubijen je Allan Jity, čovjek bez zanimanja. Ostalih šest uhvaćeni su...«

Dalje su se nabrajala imena Wardovih ljudi.

»... Ali svi oni tvrde da Ward nije Hekata. Zasad postoje neke činjenice koje bi mogle da se uzmu kao dokazi da je Ward stvarno Hekata. To su tri ne predata pisma, čiji sadržaj ne može biti objavljen, jer predstavlja osobne tajne ljudi koje je Hekata htio ucijeniti. Hekatin potpis stoji na svakom od njih. Drugi dokaz da je Ward zločinac koji se potpisuje kao Hekata jeste činjenica da se otrovao (ako je to sam učinio) otrovom kojim se banda služila pokušavajući ostvariti svoju prijetnju i ucjenu...«

— Arthur je stvarno lud! Što on to izvodi? — opet glasno reče Lun.

Ali nastavi pažljivo čitati:

»... Pohvatani Wardovi ljudi, koji imaju dosta grijeha na duši tvrde da je njihov gazda imao veću količinu novca. Taj novac nije pronađen... «

Lun se nasmiješi:

— Zbog ovog ću mu jednom staviti u svaki džep po žabu ili mokrog miša.

»... Vjeruje se da ga je odnio tajanstveni posjetilac. To nije toliko čudno, jer je on uložio trud da raskrinka Hekatu. A to se plaća. On naplaćuje na svoj način...«

— Vidi bezobraznika! — opet se nasmija Lun.

»... Ali nešto drugo iznenađuje. Vjeruje se da je netko posjetio Hekatu, ili Warda. Prema tome, može li se vjerovati da oba imena označavaju isto lice, poslije onoga što ga je ranio i onesvijestio. To bi mijenjalo čitavu stvar i oduzelo vrijednost svim dokazima da je Hekata mrtav i da je London oslobođen jedne bande...«

Ovaj vražji sin je sve doveo u sumnju. Još će sutra tvrditi da je Ward bio Sveti Petar, a prekosutra da nema ni Warda ni Hekate — mislio je Lun.

Pazljivo pročita uvodni dio koji je obavještavao o suštini onog što se dogodilo, a onda počeo čitati veliku reportažu, u kojoj je bilo iznijeto sve do detalja. Ali ne nađe ništa što već nije znao, izuzimajući opis hvatanja War do vih ljudi i njihove izjave.

Nije mogao shvatiti što je toliko pokolebalo njegovo uvjerenje da se obračuna sa Hekatom, ali imao je osjećaj da mu je ostalo nešto nedovršeno.

Lun nastavi čitati reportažu, i kad je završi, nađe na vijest o Saymonovom ubojstvu:

»ZAGONETNO UBOJSTVO JACKA SAYMONA«

Tako je glasio jednostavni naslov, ispod koga je stajala kratka vijest:

»Dva čovjeka čiji je opis nesiguran, sinoć su upala u vilu brata i sestre Saymon. Pošto su sestru, koja je bila u društvu jednog svog prijatelja primorali da im kaže gdje je Jack, dva čovjeka su je zaključala i popela se u Jackovu sobu.

Prema onome što je nađeno u sobi i kupaonici, došlo je do tučnjave, u kojoj je Jack udaren šakom, pao na oštru ivicu u kupaonici. Pri tom padu inu je pukla lubanja i on je umro.

Jedan sat poslije ubojstva policija je stigla u kuću na poziv Helene Saymon, koja se je uspjela osloboditi iz zatvorene prostorije.

Ovo ubojstvo dovodi se u vezu sa slučajem smrti Theodora Harda, jer je u njegovim papirima nađena zabilješka: »Hiljadu funti Jacku Saymonu za obavljeni posao«. Bilo bi samo nagađanje reći nešto više, ali se ne može zaobići činjenica što su stručnjaci otkrili da Saymonove cipele točno odgovaraju otiscima uzetim na mjestu ubojstva mladog detektiva Harryja Markwaya.

— Hm, hm — promrmlja u sebi Lun. — Pa to je potvrda da je Wardova izjava o Harryjevom ubojici točna.

»...U Saymonovom stanu nađen je nož koji bi mogao biti oružje kojim je Harry ubijen. Na nožu ima tragova krvi. Istraga se nastavlja«.

— Kava je gotova! — javi Macferson.

— Dolazim! — odgovori Lun i umota se u široki i debeli ogrtač. Odlazio je od bazena malo pognut i zamišljen.

X

Kretala se po svojoj velikoj sobi kao uzbuđena tigrica u kavezu. Oko nje su bili svežnjevi novina sa člancima o smrti Theodorea Warda i Jacka Saymona. Pročitala je pažljivo svaki redak, tražeći ima li kakav podatak o Donaldu Sickertu, o tom tajanstvenom Lunu, koji joj se sviđao od prvog trenutka kada ga je ugledala, ali za kojim je ludovala od trenutka kad je saznala njegovo pravo ime.

Diana Dunningham nije mogla više izdržati a da ga ne vidi. Ali nije znala kako da ga potraži, i zato nije smjela napustiti svoju sobu. Bio je već treći dan otkad ga nije vidjela.

— Oh bože! Zar može tako dugo da me ne vidi? Gdje je? I što je sa mnom? Zar ne mogu ni časa bez tog čovjeka? — pokušavala je da utvrdi stanje svojih osjećaja. Ali nemir ju je sve više zahvatao.

Njene misli prekide kucanje. Uđe sobarica i najavi:

— Vaš brat je u velikom salonu. Hoće da vas vidi.

— Neka dođe, pusti ga! — viknu Diana.

Sobarica je stajala, razmišljajući da li da još nešto kaže.

— Što si stala, smeteno stvorenje? — prodera se Diaria.

— Ja... moram reći... Gospodin je pijan i strašno psuje...

— Neka uđe! — ponovi Diana.

Roy Dunningham uđe i raskreči noge, da bi bio stabilniji. Posmatrao je sestru zamućenim očima, kao da je vidi prvi puta.

— Ja sam pijan... Ali nisam lud! Kako je Lun saznao za Theodora? — upita i opsova nešto ružno, što rijetko

koji brat izgovori pred sestrom.

— A otkud ja to treba da znam? — odvrati Diana pitanjem.

— Ti to znaš! Ti si se spetljala sa tim »usamljenim vitezom«, s tim trostrukim ubojicom! — vikao je »ljepotan«, sav zapjenjen. Ali pri tom nije zaboravio da se približi baru, motreći flaše i birajući piće.

— Roy, ti si drzak i bezobrazan! Lun je ubijao samo najteže zločince! Tog čovjeka... No, eto, volim ga! — nabusito odgovori ona.

— Gle, gle, molim te! Prohtjelo se gospođici! Malo ti je šugavih sinova trulih bogataša, koji su na tvoja izvoljevanja potrošili teške milijune, nego hoćeš avanturistu! Znaj da će ti taj doći glave! — žestio se Ljepotan.

— Ako si došao savjetovati me, onda se gubi! — reče Diana, sva crvena u licu.

— Polako, polako! Tiče se i moje kože. Policija će me pitati o mom poznanstvu sa Wardom... pitat će i Stana. A tako će stići i do tebe. Zavirit će i u tvoj život — gledao ju je cinički.

— Ja se ničeg ne bojim. Nisam ucjenjivala, nisam ubijala, ni krijumčarila! A moj privatan život... U ostalom, uskoro idem na more. Bit će i za tebe dobro da odmah odeš na jahtu i da se tamo primiriš.

— Opet planiraš potragu za zlatom! To je moglo uspjeti našem ocu, jer on je bio pomorac. Ali tebi... Ne, to su gluposti!

— Ti si ionako bez novaca. Ići ćeš sa mnom, jer će na brodu biti Paola, dosta pića i nerada za tebe. Odbijaš?

Ljepotan se počesa po glavi. Ponuda je bila primamljiva. Bolje je da luta južnim morima, nego da čeka u Londonu na ovaj rasplet. Jer, vrag će znati tko je Hekata, i što se sve tu događa. Ostavit će Stanu neka kontrolira onih pedesetak djevojaka i ubire tiho novae od njih. Onih nekoliko paketa droga, sakrit će se kasnije.

Bolje je da ih sada ne rasparčava. Južna mora su ipak bolja od mračnih zatvorskih ćelija!

On pomiješa piće i nasu veliku čašu. Pošto otpi, okrenu se sestri i dugo je posmatraše pijanim očima.

— Diana, reci mi jesi li ti ukrala nešto od očevih dokumentata? Nisam te to ranije pitao, jer znam da ne bi rekla. Ali sad možeš mi kazati, u četiri oka — izgovori polako.

— Pijan si i svašta ti dolazi u glavu. Rekla sam ti da mi je jednom otac pokazao na pomorskoj karti mjesto gdje ima potopljenih brodova. To sam ti rekla. Imam odlično pamćenje, pa sam zapamtila koordinate i sve što je trebalo.

— Pričao je i meni, ali mi je rekao i to da će izraditi karte i dokumente:

— Tvoj mozak nikada nije bio za pamćenje. Ali, eto, nije napravio karte, i moje pamćenje je samo moje. Ti ga nemaš. Ali ja ću ti dati dobar dio. Razumije se, ako se budeš držao kako treba. A sada idi na brod!

— Odlazim! Brat se pokorava sestri! Ona je na prijestolju, vladarica! Uvijek sam osjećao da ti nekako vladaš nada mnom. Prije si to uspijevala lažima, prevarama i podmićivanjem, poslije novcem, jer si ga manje trošila i uvijek imala. Drugi su plaćali tvoje račune! — govorio je u času iskrenosti.

— Nisam bila Roy Dunningham, Ljepotan! Tvoja odijela i automobili godišnje su stajali više nego što sam ja mogla potrošiti. I nisam bila gora od tebe. Svoje ljubavnike sam birala, a ti si hvatao sve... upropastio si desetine mladih djevojaka i poslije si ih »zaposlio« sa tim tvojim Stanom. Sada živite od njih, bijednici! — vikala je, sva crvena u licu.

— Ali polovinu uvijek netko uzima. Nekakav »moćni zaštitnik«. Uvijek sam sumnjao da su i tvoji prsti umiješani u tu »moćnu zaštitu«. Ali, da se ne svađamo. Idem na tvoj brod, da pijem tvoje piće i da spavam sa

tvojom malom družbenicom. Jednom ću ipak baciti u more tu Paolu Erter!

— Odlazi! — viknu Diana i otrča u kupaoionicu.

Roy izađe i pozva taksi. Naredi da ga vozi na pristanište. Tamo se nalazila Dianina jahta.

* * *

Diana se vrati u sobu i uključi radio. Ali odmah poskoči i skoro udari po dugmetu radio-aparata, jer na stolčiću pokraj ležaja zazvoni telefon.

— Ah, to si ti, Stan! Što hoćeš? — javi se ona.

— Tražim Roya i ne mogu nigdje da ga nađem čuo se odgovor.

— Sve poslove predaj nekom od svojih. Povedi nekoliko najsigurnijih ljudi i spremite se za dugo putovanje. Ponesite sanduke sa oružjem i ukrcajte se na jahtu. To je sve što treba da znaš. Roy je tamo — naređivala je Diana.

— Dobro! Za nekoliko sati sve ću urediti. Treba li još nešto učiniti? — pitao je Stan.

— Od čuvara jahte uzmi spisak posade i pozovi ih sve da ujutro budu na brodu. Od sutra im teku plaće kao da su na plovidbi. I pripazi na Roya da ne učini kakvu glupost. Ne smije napustiti brod. Ni vi ne treba da se pojavljujete na palubi, niti da pravite orgije dok ne isplovimo. Je li ti sve jasno? — zaključi Diana.

— O. K! Kako ti kažeš gospodarice!

— Ne govori mi tu glupu riječ!

— Ipak sam ja tvoj vječni sluga. I umrijet ću...

Diana zatvori telefon. Ali tek što je spustila slušalicu, začu ponovno zvonjenje.

— Treba da te vidim, draga — čuo se glas koji ona odmah prepozna.

Bio je to Lun. Ona uzdrhta i jedva nastavi govoriti.

— Zašto ne dođeš? Što je s tobom, dragi? — pitala je uhvativši se rukom za svoj fini vrat, kao da time hoće spriječiti uzdah i uzbuđenje.

— Na tvoju kuću paze, po svoj prilici. Zato se ne možemo sastati kod tebe. Izađi i dobro pazi prate li te. Odvezi se svojim kolima i negdje u Cityju ih parkiraj. A onda izmijeni više vozila i pokaži svoje lukavstvo da se osiguraš od praćenja. Na kraju prođi pokraj parka Victoria i sačekaj kod sjevernog ulaza.

— Hoćeš li biti tamo?

— Možda hoću. Ako ne budem, netko će ti reći kuda da pođeš. A sada do skorog viđenja, draga! — završi Lun.

Nije potrajalo ni pet minuta, a Diana je već Bila obučena. Nosila je poveću torbicu, u kojoj se nalazila tanka haljina od materijala koji se ne gužva, šešir sa velom i kišnu kabanicu, od najtanje tkanog plastičnog materijala. Bila je spremna da u nekoj garderobi zbaci haljinu u kojoj je izašla i brzo se maskira, tako da je nitko ne bi prepoznao.

Bilo je pravo čudo kako se hitro probijala kroz rijeku automobila. Teško da bi i najbolji vozač uspio da je prati. Na jednom mjestu je parkirala kola i otrčala u najbližu trgovinu. Žurila je kroz zadnji izlaz, ušla kod modistkinje, onda u jedan veliki restoran, u čijem se toaletu presvukla i izašla preko terase. I pokraj svega, jedan sat kasnije stajala je kod parka Victorija.

Pođite ulicom prema Clay tonu. Ja ću paziti na vas. Šalje me Lun. Tek sada prepoznade ona Macfersona. Uze od njega jedne novine i pruži mu sitan novae. Odmah ih počne pregledavati, Macferson je nudio novine dalje:

— Novi iskazi ucjenjivača! Hekata se više ne javlja! Utvrđeno je da je Jack Saymon bio ubojica Harry ja Mark way a.

Njegove riječi privlačile su pažnju, i hrpa novina se naglo smanjivala.

— Hej, donesi ovamo! — vikao je netko.

Ali Macferson je odmicao ulicom za Dianom i uz put se oslobodio i posljednjeg primjerka novina. Sustiže je na kraju Ulice lorda Tolwortha.

— Skrenite za mnom — reče joj jedva čujno u prolazu i prestiže je.

— Luna nikad nitko neće uhvatiti — pomisli Diana radosna zbog opreznosti koju je vidjela i u koju se sva unosila.

— Pođite iza zgrade, uđite na zadnja vrata i vratite se kroz garažu. A zatim se popnite u kamionet — saopći joj Sam i duboko se pokloni.

Promatrač sa strane bi rekao da je ona nešto pitala, pa joj je umašćeni vozač, maloprijašnji prodavač novina, odgovorio, i ona je produžila. Za to vrijeme je Macferson budno promatrao kapiju. A kad osjeti lagani štropot kojeg je proizvela Diana penjući se u kamionet on zađe iza kola i zalupi vrata. Automatska brava se zaključa..

Diana se nađe u osvijetljenom i veoma udobnom prostoru. Ali iza nje se nije nikud vidjelo. Ona opipa vrata i zaključa da sama ne može izaći van. A tada začu glas iz malog zvučnika:

— Gospođice, u gornjem uglu je mikrofona. Možete mi saopćiti sve što želite. Najviše za pola sata bit ćemo kod našeg prijatelja.

— Vozite i požurite molim vas — odgovori Diana.

Nakon dvadeset minuta, poslije mnogobrojnih skretanja, od kojih je Diana izgubila svaku orijentaciju, stigoše u prostoriju koju je već jednom vidjela, dolazeći sa Lunom. Uskoro je bila u Lunovom zagrljaju.

* * *

— Postoje samo dvije mogućnosti. Ili ćemo izdati saopćenje da je Ward bio Hekata, i njegove ljude predati tužiocu, ili optužiti Luna da je on taj čudovišni ucjenjivač. On je likvidirao manjeg ucjenjivača, podmetnuo dokaze, i doveo nas u ovu dilemu — govorio je viši savjetnik Scotland Yarda Williams Lawrence.

Dickson je sjedio pognute glave, zagledan u vrhove svojih cipela, pratio debatu stručnjaka zaduženih za

slučaj Hekata — Lun. Od njega se tražilo da se odluči i da dađe izjavu za štampu. Ali on je odbijao, smatrajući da nije došao momenat da se izvuku konačni zaključci.

— Valjda ne očekujete da nas sa mrtve točke pokrene opet taj vaš Lun? — govorio je načelnik odjeljenja, unoseći u te riječi mnogo zlobe i zajedljivosti protiv Dicksona.

— Predlažem da tog čovjeka zamolimo za takvu uslugu — vrati mu Dickson sarkastično, ali nastavi da šuti.

— Odlučite se, Dickson! Ministar je osobno zahtijevao da se aferi da nekakav oblik. Sada je sve konfuzno. Činjenice govore da je Ward bio ucjenjivač. To priznaju i njegovi ljudi. Materijal u njegovom sefu potvrđuje da je on Hekata. Na svim tajnim predmetima nađeni su samo njegovi otisci. Nađeni su otisci na zračnoj pušci, koja je pripadala baš njemu — nabrajao je savjetnik Lawrence.

— Sve je to točno. I otrov je nađen. I na kutijici su njegovi i samo njegovi otisci... No, ima jedno, ali — nervozno upade Dickson.

— Vi suviše vjerujete Lunu! — povišenim glasom dobaci načelnik.

Nekoliko glava kimnuše potvrdno. I zaista, Dickson je svu svoju upornost temeljio na Lunovim riječima: »Ones viješ ten je i uspavan... Neće se probuditi najmanje tri sata...« A Lun se razumio u kemiju, sredstva za uspavljivanje, i slične stvari, bolje od ijednog čovjeka u Engleskoj. Zar se Intelligence service, ministar, vojni naučni centri i mnogi drugi nisu interesirali za Lunov plin kojim trenutno uspavljuje čitavu okolinu. Vojska je htjela ručne bombe, poslije kojih bi juriš bio prava šetnja. Taj plin su htjeli agenti obavještajne službe. Njime bi lako onesposobili čuvare tajni do kojih treba doći. Padobrancima su htjeli bombe za kojima bi nesmetano skakali na teren, da ga osvoje!..

I sada nitko ne priznaje činjenicu da je Lun rekao »najmanje tri sata«. A Dickson nije vjerovao da je Lun

otrovao Warda, niti da je gađao reportera Markincha, niti... Čemu nabranje?! Dickson je znao i nešto više od drugih. Prije dva dana na adresu njegovog stana stiglo je pismo od Luna. Bilo je kratko, i inspektor je svakog časa mogao doslovce ponoviti ga. To pismo je glasilo:

»Poštovani inspektore,

Ne znam do čega ste vi došli u toku istrage. Ja sam vjerovao da je Ward u stvari Hekata. Ali ne mogu shvatiti sasvim Markinchevo pisanje, niti neke detalje. Poslije mene, Ward je ostao živ, i u takvom stanju da NIKAKO nije sam mogao uzeti otrov. Netko ga je otrovao. Tko stoji iza toga djela? Kome je bilo potrebno da Ward ne progovori? Pokušajte to saznati. Ja se također ne odričem tog cilja, jer ova afera baca sjenu i na moje ime, Lun«

Što se sada čeka? Zašto se zločinca ne izvedu pred sud? Dokaznog materijala ima i suviše. Možda je Scotland Yard izgubio dragocjeni trag, i iz svoje mreže pokupio samo sitnu ribu. Zašto su izostala još neka hapšenja? Pitanja i samo pitanja! Javnost traži odgovor na njih...

Sada se u Scotland Yardu raspravljalo o tim pitanjima. Većina stručnjaka je tražila da se odgovori kako je Hekata uništen i da će preostali dio bande biti izveden pred sud.

— Ali ja izdvajam svoje mišljenje. Ne mogu dozvoliti da se donese zaključak u koji ne vjerujem! — protivio se Dickson.

Ipak je sastavljeno službeno saopćenje u kome se tvrdilo da je Ward bio misteriozni Hekata. Dalje je odlučeno da se do sada prikupljeni materijal preda državnom tužiocu. Suđenje se moralo održati. Inspektoru Dicksonu je naloženo da nastavi istragu, a inspektor Reeves je morao pratiti Dianu i mornara Macfersona i pokuša isplesti mrežu oko Luna.

Čim je rasprava bila prekinuta inspektor Reeves požuri sa Dicksonom da vide što ima novog kod Diane Dunningham. Nekoliko najboljih detektiva bilo je određeno da je prate. I tek što su stigli, dežurni im donese izvještaj, predat telefonski u njihovom odsustvu:

»Diana Dunningham je opet uspjela nestati. Iako se vrlo vješto preobukla u toaletu restorana, naši ljudi su je čekali kod Victoria parka. Prislušna služba je javila da joj je neznanac, koga je ona oslovila sa »dragi« i koji je očito bio Lun rekao da tamo čeka. Ona je nestala u jednoj kapiji i više se nije pojavljivala. Jedan sat kasnije opkolili smo zgradu sa garažom i pretresli je do detalja. Ali Diana je nestala...«

— Proći će još mnogo vjekova, a naši ljudi neće naučiti da prate jednu osobu! — ljutio se Reeves.

— Dickson ga pogleda bez riječi i nastavi čitati:

»Posebne okolnosti: Praćena se kod Victoria Parka nije sastala ni sa kim. Jedino je kupila novine i pregledala ih, a onda se uputila ulicom. Možda je u novinama stajalo objašnjenje kuda da pođe«.

— Gluposti! — odhuknu Dickson i odbaci izvještaj. — Kladio bih se da je taj prodavač novina bio prerušeni Lun, ili njegov mornar. Ne vrijedi se igrati skrivača s njim!

— Ipak će naleteti u mrežu! — dodade Reeves.

— Ja bih skoro prestao igrati na tu kartu. Doveo bih Dianu i saslušao je temeljitije. To je jedini trag reče Dickson.

— Imam naređenje da nju nitko ne dira. Veza između nje i Luna je sentimentalne, ili čak čvrste ljubavne prirode. A to je garancija da će se oni viđati. Onda... — izlagao je Reeves.

— Onda izvolite! Zahtijevam da mi se, najkasnije za nedjelju dana, Diana Dunningham privede radi

saslušanja! — zaključí Dickson i ustade.

Htio je otići, ali tada stiže njegov pomoćnik, koji mu je referirao:

— Primjećena je živost na jahti gospođice Dunningham. Njen brat i nekoliko ljudi su stigli tamo. Ukr cane su namirnice i mornari su pozvani da dođu i budu spremni za plovídbu.

— Pustit ćemo je da isplovi, a onda opkoliti jahtu i pretresti je na otvorenom moru. Vjerujem da će Lun biti na jahti. A tada neće uspjeti umaknuti nam. Pregledat ćemo svaki centimetar jahte. Sve ljude podvrgnuti brižljivom ispitivanju, pa čak i rentgenskom i liječničkom snimanju. Ako je među posadom, bit će nađen — izloži Reeves svoje mišljenje.

A ja joj ne bi dozvolio da isplovi! — prekide ga Dickson.

— Zašto? Možemo je saslušati i na otvorenom moru. A ako bude trebalo, vratit ćemo je. Molim vas da usvojite moj prijedlog — usprotivi se Reeves.

— Dobro! Organizirajte sve što mislite da je nužno — uzdahnu Dickson.

— I ne zaboravite da zavrбујete nekog od posade. Najbolje kapetana i radio-telegrafistu. Izgledalo je da ga je zahvatila malodušnost i da mu je dosta svega. On uze šešir i štap i izađe na ulicu. Sunce se gasilo iza udaljenih tornjeva, i priјatno proljetno večе bilo je idealno za šetnju. Koračajući polagano i probadajući vrhom svog štapa odbačene autobusne karte i zgnječene čikove, Dickson je prošao pokraj Buckingamske palače, skrenuo oko Westminstera i izbio na Temzu. Dugo je gledao u mutnu vodu, a onda se okrenuo i pošao ulicom ka uredništvu lista u kom je radio Markinch. Ali ga tamo nije našao.

Ne tražeći vozilo, inspektor otpješači do reporterovog stana, pozvoni i sačeka, izlažući lice objektivu na vratima. Dok je čekao, primijeti kako ga netko promatra sa stubišta, kat više. Pogleda i nasmiješi se čovjeku koga

je poznavao. Bio je to jedan od ljudi iz reporterovog osiguranja. U tom momentu se vrata otvoriše.

— O, kakva čast! Izvoli, stari prijatelju! — dočeka ga Markinch.

— Što radiš, sinko? — upita ga inspektor.

— Skoro ništa — nasmiješi se novinar.

Uđoše u sobu i inspektor baci pogled na otvoreni kovčeg.

— Spremaš li se nekud? — upita.

— Moram posjetiti Mary. Ona javlja da je zabrinuta. Moram biti kod nje, jer će uskoro...

— Znam! Očekuje se Markinch junior! Razumijem, razumijem! — osmjehnu se Dickson.

Šutio je nekoliko trenutaka, a onda upita:

— A ne spremaš li se ti i na jedno drugo putovanje?

— Ne! To ne bih učinio sada kad Mary treba roditi! — odbi Markinch.

— Da, da... A ja samo mislim. Sprema se neki brod... Vjeruje se da će Lun biti na njemu... Svašta izmisle ljudi! A čudi me da napuštaš London u momentu kada se očekuje rasplet afere? — polako je govorio Dickson, promatrajući reportera.

— Ipak moram zbog Mary... Porodica je najpreča — objašnjavao je Markinch.

— Hm! Ipak ti si jedna hulja, Markinchu! — nasmija se inspektor i stavi ruku u džep.

Izvadi paketić i pruži ga reporteru.

— Nego, čestitam! — reče zatim i potapša mladog čovjeka.

Markinch odmotava paketić i izvadi skupocjenu zvečku, poklon za novorođenče. Zamisli se. Ovakvi pokloni ne daju se prije rođenja djeteta. »On nešto zna« — zaključio, i uputi se da ponudi piće.

— Ništa mi ne kažeš... Takvi su sada mladi ljudi. Kriju svojim prijateljima da su dobili prinovu. A telegram glasi:

»Mary odlično, djevojčica zdrava...« i tako dalje! — smješkao se inspektor govoreći.

— Vi ste spleli jednu zaista čudesnu kontrolu nad čovjekom koji to ne želi. Žalit ću se komisiji za prava čovjeka! — šalio se Markinch, videći da Dickson zna i pogađa više nego što je on mislio.

Pozdravi Mary i čestitaj joj u moje ime. Naredit ću da se praćenje prekine kad ti napustiš London...

Ne bih volio da se nađeš na jednoj jahti koju će nasilno vratiti sa otvorenog mora — govorio je Dickson, jedva is tjeraj ući posljednje riječi.

Znao je da krši princip o koji se nikada nije ogriješio: spomenuo je nešto što je bilo tajna, i to čovjeku koji je bio zainteresiran.

Reporter mu se osmjehnu i donese whisky.

— Zaboravimo sve brige, dragi Dicksone. Sve će biti u najboljem redu! I spijmo! — reče vedro.

Nekoliko čašica su ispili ćeretajući o nevažnim stvarima. A onda inspektor ipak upita:

— Što misliš o Lunovoj prijateljici?

— Razmažena, ali lijepa i zanimljiva djevojka. Vidio sam je u prolazu. Naslijedila je bogatstvo, i sada ga uništava. Možda će Lun od nje stvoriti dobru ženu — odgovori zamišljeno Markinch.

— A ja mislim da je to najveća Donaldova greška. Zanimljivo je kako i najpametniji čovjek može biti slijep u ljubavnim stvarima. Volio bih kad bi Lun bio oprezniji... Uostalom njegov instinkt će ga zaustaviti na vrijeme — govorio je Dickson.

Poslije razgovora izadoše zajedno. Večerali su u velikom restoranu hotela »Evropa«. Dogovoriše se da Dicksonovi ljudi otprate reportera do aerodroma. Markinch je trebao otputovati izjutra u sedam sati. On je znao da će ga Lun posjetiti kod Mary, ili će nekako doći s njim u vezu. To mu je rekao Macferson prilazeći mu na ulici nudeći mu najnovije listove.

XI

Opet su plivali u čarobnom bazenu. Samo ovog puta bilo je svijetli je, jer je mjesec rano odskočio na nebu. Diana otpliva do ivice bazena, obriša kapljice vode i zavi se u svileni ogrtač. Isto to učini i Lun i nadlakti se na meku podlogu, pripremljenu za odmaranje pokraj bazena.

— Prvi put u životu sam potpuno sretna — prošapta Diana, spuštajući glavu na njegova koljena.

Pazila je da joj se pri plivanju kosa ne pokvasi, pa ju je sada onako suhu pustila da kao rastopljeno zlato klizi pod Lunovim prstima.

— Ipak naša sreća nije potpuna — poče Lun. — Hoćeš li izdržati život sa čovjekom koji se mora vječno skrivati. Ponekad se nećemo viđati mjesecima.

— To me ne plaši! Nekakav drugi strah me muči, iako ne znam zbog čega... Možda je to zbog plovidbe. Ako nađemo to zlato, otići ćemo nekud daleko... — govorila je polako i pokretala lice na Lunovom dlanu.

— To će biti teško. Imam obaveza prema nauci. Ne mogu napustiti sve to. A moj život ima smisla samo kad je ovakav kakav je posljednjih nekoliko godina — odgovori Lun, mrseći i dalje jednom rukom njenu kosu.

— Onda neka ostane takav. Ja ću te uvijek čekati. A sad mi reci idemo li zajedno prema oceanu? -

— Mislim da idemo... Postoji jedan uslov — odgovori Lun.

— Prihvaćam ga unaprijed! — živnu Diana.

— Na brod ćeš možda morati primiti i Macfersona, sa još pet ljudi. To će biti izvrsni ljudi, pomorci, i sposobni u svakom pogledu — objasni on.

— U toliko bolje. Na jahti su Roy i Stan. Oni su nesigurni, a ja ipak moram povesti brata, jer sam to davno obećala — reče Diana.

— Kakvi su mornari? — upita Lun.

— Uglavnom mirni ljudi. Provjeravala sam svakog preko jedne detektivske agencije. Ali zlato je izmijenilo mnoge ljude... Sa tobom ću biti sigurna — odgovori Diana.

— Ima još jedna teškoća. Tebe prati policija. Vjerujem da će pokušati pretresti brod kad isplovi na otvoreno more. To znači da ja ne smijem na brod. Imam i prijedlog. Ovdje je raspored plovidbe. Predviđen je svaki sat od izlaska iz luke. Ja ću točno znati gdje se jahta nalazi, pa ću se u određenom času pridružiti — objašnjavao je Lun.

Diana je razmišljala. Sve je bilo logično. Ali osjećala je da ona više nije gospodar situacije. Pokraj Luna svi su dobivali drugorazredno značenje. U svakom slučaju ona bi odbila da prihvati uvjete koji ne odgovaraju njenim planovima. Ali sada je bila zadovoljna što osjeća Lunovu ruku i na svom licu i nad sobom.

»On je stvoren da bude prvi« — pomisli i privi se uz njega.

* * *

Dugo su pretresali detalje pothvata. Zaključiš da se isplovi trećeg dana u zoru. Diana odahnu kada je sve bilo jasno i na kraju upita:

— Zar ja ne bih mogla saznati gdje se sada nalazim?

— Mogla bi, ali nije potrebno da te opteretim tajnom — nasmiješi se Lun.

— Još pred desetak godina imao sam jednog prijatelja. Nekad je bio odmetnik na Korzici. Govorio mi je: »Kada se skrivaš, ne dozvoli da itko zna gdje si. Onda nitko neće ni nehotice moći otkriti te. Majka daje život za sina, ali odmetnuti sin ne opterećuje majku tajnom svog

skrovišta, Sestra i brat ne mogu da znaju tajnu skrovišta. A ako su je saznali, skrovište treba promijeniti. Ni ljubljena žena ne smije znati gdje joj se dragan skriva. Onda će se manje bojati za svog dragana. I neće u nastupu želje da ga vidi nehotice pokazati gdje se on nalazi. Jedino iskušani drug treba znati gdje ti može pružiti ruku... Još mnogo što šta govorio je starac. I svaki savjet je popratio jednom pričom. Čudne su te stare korzikanske priče o osveti i odmetništvu — govorio je Lun onim svojim lijepo obojenim glasom.

Diana ga je gledala. I vjerovala mu je. I željela je da joj dugo govori.

Trećeg dana jahta je isplovila, ostavljajući Ramstag obasjan suncem, i u podne se našla u visini Hastingsa. To je bila prva točka na kojoj je bilo provjereno Lunovo uputstvo.

Predveče je jahta napuštala La Manche. Noć je bila mirna. Oko jahte na dovoljnom odstojanju, sa svih strana vidjela su se svjetla mnogih brodova, koji su išli u raznim pravcima.

Ova jahta sličి tebi, valjda si joj zato i dala svoje ime — mrštio se Roy razgovarajući sa sestrom.

— Zašto misliš da sličи meni? Možda zato što te podnosi na svojoj palubi? — zajedljivo odgovori Diana.

— Ljulja se bokovima kao i ti, da čovjeka spopadne muka. Lijepa je i nesigurna, kao što si i ti nesigurna i, kako drugi muškarci misle o tebi, vrlo lijepa. Nalickana je... — nabrajao je Roy.

— Umukni i ne dosaduj mi! — naljuti se Diana i pođe prema krmi.

Dugo je zurila u mrak, razmišljajući gdje li je njen Lun. I opet, kao i uvijek kad bi pomislila na njega, osjeti neku tjeskobu u grudima, nešto slično strahu koji izaziva jezu, za koju se ne zna je li prijatna ili neprijatna.

Pred odlazak na spavanje Diana posjeti zapovjednika jahte. Bio je to krupan i snažan čovjek tridesetih godina,

a zvao se Richard Mekeler.

— Držimo li se predviđenog pravca i brzine prema pianu koji sam vam dala? — upita ona.

— Plovimo točno po tom programu. To je napravio neki odličan pomorac, koji mora da poznaje »Dianu« kao svoj džep. Sve je podešeno prema srednjim brzinama i izračunato na minutu točno — odgovori zapovjednik.

— Onda nastavite pažljivo — završi Diana i ode u svoju kabinu.

Pred vratima kabine začu korake koji zastadoše. Netko pokuca. Diana otvori. Bio je Stan.

— Mogu li kod tebe na časak? — upita je, ponizno gledajući.

— Imaš telefon i uvijek se možeš javiti! Zašto dolaziš kad sam rekla... — nezadovoljno reče Diana.

— Ali ovo je nešto što ti jnoram reći nasamo — prekide Stan i uđe u kabinu.

Ona mu okrenu leđa i priđe ogledalu. Počne skidati gornje dijelove odjeće — debeli pulover i mornarske hlače. A zatim raspusti kosu i počne se češljati. Stanove oči se ukočiše i dobiše čudan sjaj. Ali on se savlada i zagleda se u uske daske poda.

— Razgovarao sam sa Ljepotanom — poče Stan.

— Što ti je predložio? — upita Diana, kao da je pogađala o čemu je riječ.

— Ti znaš da sam tvoj rob... Možda ću se jednom ubiti zbog tebe. Ali ostat ću ti vjeran — nastavi Stan.

— Ne spominji to! Naš sporazum je utvrđen. Svakog mjeseca jedna noć je tvoja... Jesam li prekršila ugovor? — prekide ga Diana.

Stan je ušutio. Sjećao se dana kad je prvi put susreo Dianu. Njena pojava zapalila mu je krv i maštu, razbuktala požudu i sasvim ga zaokupila. Ali nije ni pokušavao da joj spomene, jer, onako mali i ružan, sa naježenom riđom kosom i neuglednim tijelom, nije mogao imati nikakve šanse kod djevojke za kojom su ludovali

mnogi ljudi. Trudio se samo da ostane u Royevom društvu, i tako sačuva mogućnost da ju što češće viđa.

O Stanu nitko nije znao ništa pouzdano. Čak ni njegovo skraćeno prezime. Zvao se Edward Stanfister. Ali svi su ga zvali Stan. Royu Dunninghamu je pričao da je živio u Kanadi, pa je zbog neke svađe morao vratiti se u svoj rodni grad Walsall u Engleskoj. Preselio se u London sa nešto gotovine. X)tad je upao u grupu kojoj se na čelu nalazio Roy Dunningham, čovjek koji je bio poznat pod nadimkom Ljepotan.

Njih dvojica su imali još po desetak ljudi, koji su im pomagali u vođenju prilično prljavih poslova. Tako je uz Ljepotana, Stan imao mogućnosti da često viđa Dianu. Čak se i sprijateljio s njom, čineći joj mnoge usluge.

Ali njegove muke počele su kad se kod Diane pojavio malo čudan kapric. Ona ga je pozvala u svoju sobu. Napili su se i... Stan se osvijestio na ležaju kraj nje. Bio je sretan nekoliko dana.

Ali tada je uvidio da je njegova sreća samo hir neobuzdane djevojke. Diana ga više nije puštala k sebi. On je očajavao, klečao pred njom, nudio se da bude njen rob... I Diana je našla neke razloge da ga sasvim ne otjera. Prihvatila je njegov ropski položaj, a u zamjenu za to davala mu je jedno veće svakog mjeseca. A on se zakleo da neće biti ljubomoran, nego da će čuvati svakog njenog prijatelja i osloboditi je svakoga tko je bude smetao. Preko njega je Diana postala stvarni gospodar i nad Royem i nad njegovom grupom makroa i krijumčara.

Sada Stan podiže glavu i progovori:

— Roy ima plan!

— To sam i pretpostavljala. Pričaj — zahtijevala je Diana.

— Predložio mi je da čekamo rezultat pothvata. Ako se zlato nađe, da preuzmemo stvar u svoje ruke. »Nećemo dozvoliti da nam ona i dalje daje milostinju«, rekao je

zatim. Pitao sam ga kako ćemo mi to uspjeti kad ti imaš svoje ljude na jahti.

»Imam i ja svoje« odgovorio je on.

— Slatki moj brat! Baš je divan! — nasmija se Diana.

— Bilo je dobro što on nikada nije saznao za naš pravi odnos i nikada nije posumnjao u mene — nastavi Stan.

— Rekao mi je imena zavrbovanih mornara. Ima ih pet. Sa ovim ljudima koje smo doveli i nas dvojica, ima nas dovoljno.

— Što si mu ti odgovorio?

Odgovorio sam mu da si ti njegova sestra i da on najbolje zna što treba činiti. Zatim sam mu rekao da sam ja suglasan, da ne bi posumnjao.

Diana je razmišljala nekoliko trenutaka. Uzdahnu i podiže se od ogledala. Njeni kukovi zamamno se zanj ihaše dok je prilazila širokom i za prilike na jahti, veoma luksuznom ležaju. Stan se polako približavao i sjedne kraj nje. Njegove uzdrhtale ruke pođoše k njoj.

— Kabina nije zaključana, Stan — primijeti Diana gledajući ga kroz trepavice.

On skoči i povuče zasun.

* * *

Slijedeći dan prošao je bez zanimljivih događaja. Diana je sjedila sa Paolom Erter. Ova djevojka, siroče puno prikrivene dobrote i plemenitosti, bila je zahvalna Diani što ju je izvukla iz bijede u koju je zapala izgubivši zaposlenje u jednom salonu. Zbog toga je i trpjela Ljepotanove kaprice. Tome je doprinijelo i to što je i ranije bila zaljubljena u Dianinog brata. I još uvijek je vjerovala da ga voli, iako je strepila od njegovih nastranosti.

Jesi li sinoć vidjela Roya? — pitala ju je Diana. Paola pocrveni i sagnu glavu.

— Bio je pijan, i takav je došao u moju kabinu — odgovori Paola.

— Poslije ovog putovanja morat će se popraviti, ili ti nećeš više trpjeti njegove bezobrazluke — tješila ju je Diana.

Predveče je jahta stigla u visinu Biskajskog zaljeva.

Posljednji zraci sunca, koje se već bilo sakrilo iza lagano ustalasanog mora na zapadu, osvijetliše vrhove iznad La Corune i Rta Finisterre. Putnici su uživali na palubi. Rijetki galebovi dopirali su do broda i vraćali se prema obali.

Diana je stajala kraj ograde i bacala u vodu listiće ruže koju je kupila pri polasku, i koja je već venula. Crveni listići brzo su se gubili u vodi, kao kapi krvi. Tada joj priđe Stan.

— Mogu li ti nešto reći? Važno je — reče tiho.

— Kaži — odgovori Diana pogledavši ga iskosa.

— Što je javljao naš radio-telegrafist prije pola sata? upita on još tišini glasom.

— Ništa nije mogao javiti! — trže se Diana. — Naredila sam da radio-telegrafista prima samo izvještaje o vremenu, koji su neophodni za plovidbu.

— Ali on je nešto javljao. Ja sam saznao i što — dodade Stan i pruži joj ceduljicu.

Diana je čitala:

»Sve bez promjena, stop. Ne može se pretpostaviti mjesto njegovog ukrcavanja, stop. Javit ćemo se u dva sata, stop. U slučaju potrebe svaka dva sata, stop«.

— Što ovo znači? — upita Diana problijedivši.

— Već sam ispitao. Pritegao sam radio-telegrafistu. Mislim da će ostati živ... Leži vezan u mojoj kabini — pričao je Stan.

— Skrati, boga mu! Tko šalje depešu? Što je rekao radio-telegrafista?

— Priznao je da je to već četvrta slična clepeša. Šalje ih zapovjednik broda Richard Mekeler. Zavrbovao ga je Scotland Yard. Što da činimo? — završi Stan.

— Radio-telegrafistu vrati u kabinu kod aparata. Postavi oružanu stražu pokraj njega i pred kabinom. Nitko ne smije unutra! Komandni most i zapovjednika uzmi na sebe. Neka ga stalno nadziru dva čovjeka pod oružjem. Ostalo prepusti meni. Još jedan sat i mijenja se plan plovidbe, jer onaj kod kapetana bio je pravi samo do ove točke. Njegov nastavak je lažan. Promijenit ću ga u određenom trenutku i dati nova uputstva — objasni Diana uzbuđeno.

Stan otrča izvršiti nalog. A Diana se spusti u kabinu i u sefu potraži novi raspored vožnje. Po njemu je trebalo da odavde brod skrene ravno na zapad. Diana pođe na komandni most i dade kapetanu novi raspored.

On ga pogleda i licem mu prođe sjenka. To nije izmaklu Dianinom razvijenom smislu za promatranje.

— Ne sviđa vam se? — upita ona.

— Priznajem, ne sviđa mi se. Ovime se put produžava za čitavih pet sati plovidbe. Mogli smo blago skrenuti još kad smo se nalazili u visini Bresta — odgovori kapetan.

— Kapetane, naš ugovor predviđa potpunu poslušnost, ako se moja naređenja ne kose sa javnom sigurnošću plovidbe, zakonom i moralom. Imate li primjedbi u tom smislu? — reče Diana.

— Nemam primjedbi — odgovori Mekeler i oštro je pogleda.

— Onda izostavite depeše Scotland Yardu! — viknu Diana.

Zapovjednik pocrveni. Diana ne sačeka njegov odgovor, nego otrča preko palube i siđe prema kabini radio-telegrafiste.

— Predajte ovo kad dođe vrijeme za prvu vanrednu vezu! I čuvajte se! Mislim da ćemo vas baciti u more i ustanoviti nesretan slučaj, ako pokušate podvaljivati — opomenu ga.

Radio-telegrafista pročitao depešu:

»Plan plovidbe promijenjen, stop. Pristat ćemo u Lisabonu, stop. Sve ostalo bez promjene, stop«.

— LC — 3 — LC — 8 — izgovori telegrafista i pokaza olovkom ispisan tekst na oklopu stanice.

— Zašto ste slali tajne depeše? — upita Diana?

— Po kapetanovom naređenju. Ja sam dugo plovio sa njim... Mislio sam... — promuća telegrafista.

— Više ništa ne mislite. I ne pokušavajte upotrebiti radio-stanicu bez odobrenja — reče mu Diana, a onda se obrati stražaru: ako primijetite nešto sumnjivo, slobodno mu ispalite metak u zatiljak.

Pod okriljem noći i pogašenih svjetiljki jahta skrenu na zapad. Brzina se postepeno povećavala, i pred ponoć je dostigla maksimum.

Na brodu je malo tko spavao. Pred ponoć Diana pozva brata.

— Roy, moramo razgovarati o važnoj stvari — počne ona. — Stan mi se sviđa.

Ljepotan se trže i zagleda se u sestrine oči. Ona se blago nasmiješila i nastavljala govoriti:

— On mi je ispričao tvoj plan...

— Ubit ću ga, hijenu! — viknu Roy.

— Nije to važno. Ti znaš da će se na jahtu ukrcati Lun sa mornarom. Možda će dovesti još nekog svog čovjeka. Moglo bi se dogoditi da on diktira, a ne ti. Zato brat i sestra moraju biti zajedno. Vrijedi li gentlemenski dogovor: fifti-fifti od svega što ostane poslije pothvata? Mislim da je pošteno s moje strane, jer ti nisi uložio ni jednu funtu u sve ovo. Pola-pola je više nego što bi imao kad bi sve dijelio sa Stanom i njegovom grupom — predlagala je Diana.

— Mislim da ću morati prihvatiti — reče Roy.

To ti je bilo namijenjeno i prije... I nije riječ samo o tome. Imamo komplikacija. Telegrafista je policijski čovjek i javlja sve što se događa. On je sada pod stražom. Ti imaš svoju grupu. Mislim da ćeš ostati miran i pomoći

mi da osiguram pothvat. Ali ostaje Stan — nastavljala je ona.

— On ništa ne predstavlja! — odgovori Roy.

Varaš se. On i kapetan Mekeler su u dogovoru.

Plan im je da nas dvoje posvađaju, a onda da nas u određenom momentu svladaju i pobjegnu sa zlatom. Sve će biti prividno mirno i u najboljem redu do časa kad zlato bude na pomolu.

— Naših ljudi ima više! — upade Roy.

— Varaš se brate! — Ti se često varaš... Oni su već plaćali, a mi ništa. Dvije hiljade funti je podijeljeno nekim momcima, kao predujam. Čak i netko od tvojih je sa Stanom. Mislim da je većina...

— Pa to je užasno! Ja ću ih...

— Ništa ti nećeš. Dovoljno će biti da Stan nestane. On je guja! Ostali će se preplašiti i šutjet će. Ostat će nam samo da pazimo na Luna, kada dođe — objašnjavala je Diana.

— A što ti je trebalo da pozivaš i njega? — upita Roy.

— Ne mogu bez tog čovjeka... A i sigurnija sam u cijelom pothvatu. Nije svaki brat uvijek bratski raspoložen — ironično objasni Diana.

Roy sagnu glavu i zašuti.

— Bojiš li se Stana? — upita Diana.

— Zgazit ću ga! — odgovori Roy.

— Mislim da on sprema noćas nešto protiv tebe. Budi oprezan — dodade Diana i poče se svlačiti.

Roy izađe iz kabine.

Koraćao je ka zadnjoj palubi, gdje se vidjela sitna Stanova silueta.

— Tko ide? — upita Stan, i tijelo mu dobi položaj koji je otkrivao da drži revolver.

— Ja sam to, Roy! — odazva se Ljepotan — htio bih da porazgovaramo.

Stan opet sjedne. Roy stade kraj ograde.

— Plovimo brzo — primijeti.

— »Diana« je brza — dodade Stan.

— Da, uvijek brza — reče Roy, i lice mu se razvuče u mraku.

Njegovi bijeli zubi bljesnuše. Obojica su šutjeli nekoliko minuta.

— Nešto si mi želio reći — upita Stan.

— Ne možemo razgovarati ovdje. Povucimo se ka krmi.

Tamo ima mali zaklon sa klupom — odgovori Roy.

Premjestiše se i sjedoše. Roy je bubnjao prstima po metalnom i teškom stočiću, pričvršćenom za pod.

Drugom rukom opipa utvrđivače na palubi. Znao je da se sve to može brzo skinuti. Pri tom počeo govoriti:

— Vjerujem da će na palubu uskoro stići onaj prokleti Lun. To će otežati naš plan...

— Ima načina da se sve uredi — upade S.tan.

— Da... I ja znam jedan — reče Roy.

U tom trenutku njegova ruka naglo zamahnu. U njoj zabljesnu oštrica noža. Stan nije stigao ni udahnuti zrak, već samo jedva čujno kriknu. Nož mu se zari duboko u trbuh. Kad se on sklupčao, hvatajući se rukama za ranu, drugi udarac ga pogodi u leđa.

Roy je radio vrlo brzo. Oslobodio je metalni stol od pada i Stanovo tijelo baci na njega. Izvadio je iz džepa već spremljenu žicu i njome ga vezao za poprečnu polugu i jednu nogu stola. Sve brzo podiže i pusti preko ograde. A onda otkači gumenu cijev spojenu sa tušem i pusti vodu. Mlaz vode je spirao krv sa palube. Roy podmetnu i ruku da je opere.

— To si vješto izveo — začu se Dianin glas.

— Uhodila si me?! — zareža Roy.

— Morala sam znati da li poštuješ dogovor. Mislim da sam zadovoljna — odgovori Diana.

— Da te dobro ne poznajem i da ne znam svaki tvoj korak, mislio bih da si ti... — Roy naglo prekide započetu rečenicu.

— Što bi mislio? — upita Diana.

— Ništa... Molim te, ostavi me sada — odgovori on i zatvori vodu.

Nekoliko minuta kasnije Diana je bila u kabini. Podiže slušalicu broskog telefona i pozva dežurnog mornara.

— Pozovite mi Stana — naredi.

Više od pola sata ležala je nepomično u zamračenoj kabini. Tada zazvoni telefon.

— Gospodina Stana nigdje nema. Pogledao sam u njegovu kabinu i sva odjeljenja — izvještavao je mornar.

— Kuda je mogao otići? — pitala je Diana.

— Posljednji put je viđen na zadnjoj palubi. Ali tamo više nije — objasni mornar.

— Ništa, onda, javite mu da sam ga tražila, ako naiđe — završi ona i spusti slušalicu.

* * *

Bila je utonula u drijemež kad je probudi signal broskog telefona.

— Ovdje Mekeler. Izvjestili su me da jedan brod dolazi prema desnom boku jahte i daje znak da stanemo. Što da radimo? — pitao je zapovjednik broda.

— Plovite dalje i budite na komandnom mostu dok ja ne dođem — odgovori Diana i poče se brzo oblačiti.

Kad stiže na komandni most, ona ugleda signale i svjetla broda koji se približavao.

Kakav je to brod? — upita kapetana.

— Vrlo čudan... Mislim da ne znam kakav je. Kreće se brže nego što odgovara njegovom vanjskom izgledu — odgovori Mekeler.

— Pitajte što hoće — reče Diana.

Mornar osvijetljen reflektorom, razmahnu zastavicama. Na brodu se također upali reflektor i osvijetli uže sa signalnim zastavicama.

— To je besmislen odgovor — začudi se kapetan.

— Kažu: »Da se pređe na susjednu posljednju zvijezdu«. Ja to ne razumijem, i taj brod mi je sumnjiv.

— Naredite da jahta stane. Znam tko je na brodu — reče Diana.

Strojevi naglo usporiše i uz pomoć krme brod se zaustavi.

— Odgovorite im da smo stali i da čekamo. A zatim dajte meni signalni reflektor — nastavi Diana da zapovijeda.

Kad joj dadoše signalni reflektor, ona ga upali, opisa njime krug i trzne njime nekoliko puta lijevo-desno.

— Uvodite novu pomorsku signalizaciju — primijeti kapetan.

— Ja radim ono što treba — odgovori Diana hladno i poče silaziti s mosta.

Od drugog broda, koji se bijaše primakao i stao, odvoji se motorni čamac, i uskoro mornari sa »Diane« spustiše ljestvice, po kojima se deset ljudi popelo na brod. Bili su svi u bijelim odijelima.

, — Dragi! — uskliknu Diana i pritrča prvom.

Bio je to Lun. Njegovi ljudi naoružani automatskim puškama, zauzeše nekoliko pogodnih točaka na palubi.

— Što to oni rade? — upita Diana.

— To je moja pratnja... Sve je išlo prema planu. Naredi svojim najbližim i neophodnim pratiocima da se sprema i pređu na' moj brod. Ti se isto tako spremi — reče Lun i blago joj se osmjehnu.

— Ali zašto? Zar moja jahta nije dobra? — zbunjeno upita Diana.

— Jahta je divna, vidim na prvi pogled. Ali suviše je upadljiva. Osim toga, jedan patrolni brod vas je pratio sve do Biskajskog zaljeva. Tu vas je u mraku izgubio. Otplovio je za Lisabon — objasni Lun.

— Sada smo im izmakli i ne treba da se bojimo — dodade Diana.

— To je istina. Ali oni neće otkriti da su prevareni, i tražit će obavještenja. Imali bismo ih uskoro na vratu. Ja i moji ljudi ne možemo ostati na jahti... Ako misliš da nije

u redu da pređete k nama onda... — prozbori Lun tmurno.

— Ah! Ne, dragi! Samo sam rekla. Odmah ću narediti da se sve pretovari. Ali to će potrajati, jer ima mnogo ronilačke opreme i ostalog — odgovori Diana.

— Oprema i hrana ne treba da se pretovaru ju. Sve imam na svom brodu. Čak vjerujem da je moja oprema bolja — objasni Lun.

A kuda će moja jahta? — upita Dijana.

— Neka na njoj ostane cijela posada. Skinut ćemo samo sa radio-stanice dijelove koji su važni za emitiranje. Mogu primati samo izvještaje. A onda neka se jahta uputi u Rio de Janeiro. Tamo će dobiti novo naređenje — odgovori Lun.

Sat kasnije zapovjednik jahte »Diana« stajao je na komandnom mostu i, tiho psujući, pratio odlazak drugog broda, koji uskoro pogasi svjetla i nestade na pučini. Pred njim je bio dug i monoton put do Rio de Janeira. Pučina Atlantskog oceana svjetlucala je u noći.

»Inspektor Reeves mi neće oprostiti ovaj neuspjeh«, pomisli on paleći lulu i otvarajući kartu da odredi pravac plovidbe i izda nove zapovijedi posadi.

* * *

Diana je mislila da je njena jahta dovoljno lijepa i brza ali je tek sada bila prvi put na jednom zaista lijepom brodu čija se brzina izjednačavala s brzinom najnovijih ratnih brodova. Kabine su bile prostranije, hodnici širi, palube čišće i sa mnogo udobnih mjesta za odmor i razonodu. Prostran plivački bazen, koji se bešumnim crpkama punio vodom, dopunjavao je komfor.

Još u toku noći su skinuta platna, skinuti dijelovi lažnog korita i kupole. Sve je to za čas izmijenilo izgled broda i otkrilo spretnu kombinaciju luksuzne jahte i brzog broda za naučna istraživanja.

»Kergelen«, kako se zvao brod, plovio je čitave noći na jug, a onda uzeo kurs ka zapadu.

Poslije doručka Lun u velikom salonu okupi sve Dianine pratiocice.

— Pozdravljajući vas kao domaćin na ovom brodu, molim vas da se osjećate udobno i da zahtijevate sve što vam treba. Slobodno se krećite po zadnjoj palubi i kroz sve kabine i salone do kojih se može stići sa ove strane. Pošto je ovo naučno-istraživački brod, u ostali prostor nije dozvoljen pristup. Uostalom, uvijek će vas straža opomenuti ako pređete liniju koja nije dozvoljena. To je označeno visokom mrežom na palubi, a unutar broda hodnici su na tim pravcima pregrađeni ili zatvoreni. Svi kontakti sa posadom i komandom broda idu preko mornara Macfersona i mene — objašnjavao je Lun.

— O-ho! Tu ima i zabranjenih stvari — primijeti Roy.

Diana ga bijesno pogleda. Ali Lun se osmjehnu na nju i obrati se Royu.

— To je samo potreban red. Ako želite ipak pogledati taj dio, pokazati ću vam ga tako da ne ometamo rad posade.

— Ja vidim kako stvari stoje i ne želim ništa mijenjati. Jedino mi nije pravo što je našoj pratnji oduzeto oružje. I moji revolveri su nestali u toku noći — reče Roy.

— Ti se dobro služiš i nožem — zajedljivo upade Diana.

Ljepotan je ošine pogledom i ušuti. Ona ga je podsjetila na Stana, koga su svi bili zaboravili u momentu prelaska sa jahte. Kapetan Mekeler je mislio da je Stan prešao ovamo, a oni koji su napustili jahtu da je ostao tamo. Lun nije ni znao ništa o Stanu. Diana je šutila o tom događaju.

Poslije doručka Lun pozva Dianu i Roya u mali salon, gdje ih počasti dobrom kavom i započe razgovor:

— Vidim da je gospodin Roy zabrinut zbog prelaska na moj brod. Ali nema razloga za bilo kakvo nepovjerenje. Vaš pothvat je samo vaša stvar. I sve što bude nađeno na

mjestu koje želite ispitati pripast će samo vama i vašoj pratnji — reče gledajući čas Roya čas Dianu.

— A kakav je vaš interes u ovoj stvari? — upita Roy.

— Dvostruk. Kao prvo, želim učiniti uslugu Diani, a zatim uživati u uspjehu tog zabavnog pothvata. Što se tiče koristi ona mi nije potrebna, jer ću za svoj račun pogledati malo po dnu na mjestima koja vas nisu nikada zanimala a niti mogla zanimati — objasni Lun.

— Znači, i ti znaš za neko mjesto na kome ima potonulih brodova? — živnu Diana.

— Jednom sam već bio tamo. Tehnička oprema kojom raspolazem omogućava mi vrlo uspješno pretraživanje morskog dna. Imao sam i uspjeha — odgovori Lun.

— Možete li mi ukazati na neku garanciju ovih obećanja? — upita drsko Roy.

— Ona postoji. To je moja riječ. Ponavljam: dajem časnu riječ da će se ostvariti sve ono što sam sada rekao — odgovori Lun, a u glasu mu se osjećala uvrijeđenost.

— Ja mu vjerujem i preporučam i tebi da budeš miran — oštro odgovori Diana.

O key, sestro! Sve je u redu. A sad vas ostavljam. Volio bih imati par rukavica i kakvog partnera da malo treniram boks — dvosmisleno reče Roy.

— Kažite samo Macfersonu. On će biti oduševljen. Imamo i malu salu za vježbe", a sportska oprema je kompletna, i naći će se i više pari rukavica — nasmiješi se Lun.

Tog dana Roy nije mogao ustati. Njegova boksterska strast, a uz to prikrivena jarost, natjerali su ga da ne popušta, i sve je oštrije napadao u susretu s Macfersonom. Zato ga je ovaj nekoliko puta bacio na pod, i konačno ga je morao premlatiti, sasvim sportski zbog nesportskog držanja.

Diana je bila sretna. Sunčala se na palubi i plivala u bazenu, recitirala Lunu i slušala njegove priče, odmarala se kraj njega u udobnoj i prostranoj kabini, slušala muziku sa ploča i plesala u malom salonu. Tamo su plesali i Roy i Paola.

Bili su to divni dani i zato što je more bilo mirno. Samo dva puta je padala kiša, ali vjetrovi nisu digli veće valove, kakvi se rijetko izbjegnu na ovako dugim putovanjima.

Bilo je čudno kako se ova djevojka mijenja. Sva je sjala od blagosti i ljubeznosti. Činilo se da živi samo onim drugim dijelom svoje čudne prirode. Ili je to bila savršena gluma? Teško bi bilo postići takvo glumačko savršenstvo. Ona je stvarno umijela da bude čudovište, ali i stvorenje o kome nitko ne bi pomislio nešto ružno.

— Ima li na cijelom svijetu dvoje ljudi koji se tako vole i koji su tako sretni? — pitala je Luna.

On joj se smiješio i odgovarao poljupcima. U njegovom zagrljaju ona nije bila ona Diana koju su poznavali drugi muškarci. Bila je to strast koja se može osjetiti samo jednom u životu, ljubav u koju se vjeruje, sreća koja shvaća smisao i u kojoj je sve lijepo.

* * *

Lunov brod koji je nosio ime grupe otoka u Indijskom oceanu, plovio je pod zastavom Kostarike. Približavao se Malim Antilima.

— Pristat ćemo u St. Pierre-u na Martinique-u. Tamo nas čeka jedan moj prijatelj, koji je trebao doletjeti poslije našeg odlaska — objasni Lun Diani kad su se približili ovom prekooceanskom posjedu Francuske.

Tko je to? — upita ona radoznalo.

— Vjerujem da si čula njegovo ime. Zove se Arthur Markinch — odgovori Lun.

Diana se ljupko namršti.

Smeta mi svako novo lice u tvojoj blizini — reče privijaj ući se uz njega.

— Ali kad je to tvoj prijatelj i ja mu se radujem.

* * *

Markinch je stigao na brod predvodeći čitavu kolonu barki, koje donesoše svježu vodu, mnogo voća i svježeg mesa.

— Ti bi bio dobar snabdjevač — smijao se Lun zagrlivši novinara i vodeći ga prema Diani, da ih upozna.

A tada ga ostavi kod nje i ode nadgledavati poslove oko nastavljanja plovidbe.

— Zar nećemo sići na kopno? — pitao je Roy.

— Ovako smo sigurni da sa broda neće otići kakvo pismo ili poruka — odbrusi mu Lun i pođe dalje.

— Vi ste dakle, taj slavni reporter — smiješila se Diana tek prispjelom Markinchu.

— Vi me zbunjujete svojim riječima i svojom fantastičnom ljepotom — reče Markinch.

Diana ljupko nakrivi glavu i nastavi razgovor.

— Kako ste putovali? — upita.

— Ni sam ne znam. Spavao sam u avionu cijelo vrijeme, jer sam nekoliko noći razgovarao sa mojom Mary i slušao plač male Heti — odgovorio je Markinch.

— Objasnite mi tko je Mary, a tko Heti — interesirala se Diana.

— Mary je moja žena, znate. Ona je rodila djevojčicu. Nju smo nazvali Heti. Ja sam sada Hetin tata. Ona plače, a ja se bojim da joj nije dobro. Mary kaže da je sve kako treba i da dijete mora plakati. Tako ono raste — nabrajao je Markinch, upotrebljavajući dječje rečenice.

— A kako se osjećate kao tata?

— Ah, to je dobro osjećanje! Na časnu riječ, kad vam kažem — smijao se reporter.

Čeretalu su tako neko vrijeme dok je brod dizao sidro i izlazio iz luke. Tada Diana ode u svoju kabinu, a Markinch potraži Luna. čim su ostali sami Markinch uzviknu.

— Ona je zaista divna!

— Tko to? — upita Lun.

— Pa tvoja Diana — odgovori Markinch.

Lunu je bilo milo što se njegova djevojka sviđa reporteru i poče mu izlagati poteškoće koje sluti u budućnosti.

— Ja nikad neću biti miran čovjek. Gangsteri su ipak upropastili moj život. Stavljen sam van zakona, i Scotland Yard bi radije imao u rukama mene nego tucet gangstera svijeta — sumorno je govorio Lun.

— Svijet je dovoljno širok i svatko može naći svoj kutić sreće — hrabrio ga je Markinch.

— Ne! Svijet je suviše mali! London je možda, najsigurnije prebivalište za mene. I što mogu? Živjet ću dvostrukim životom dok ne naletim na točno upućen metak nekog gangstera ili policajca — nastavljao je Lun sjetno.

Reporter je znao da je to istina i nije ni pokušao da ga razuvjerava. Zato skrenu razgovor na drugu temu.

Interesirao se za plan plovidbe. Lun mu na karti objasni gdje će biti ispitivano dno.

— Najprije ćemo roniti tamo gdje Diana misli da leži brod kojeg je otkrio njen otac — završi Lun ovaj razgovor.

XII

— Opet su izmakli! Taj Lun je najprepredeniji čovjek na svijetu! Žestio se načelnik odjeljenja u Scotland Yardu, slušajući Reevesov i Dicksonov izvještaj.

— Nemoguće je ocijeniti kuda plovi. Prethodni plan je predviđao da idu k Bahamskim otocima. Ali ta ruta je samo trik. Zašto je Diana otplovila za Rio de Janeiro? Možda je i to samo varka — razmišljao je naglas inspektor Reeves.

— Ne znamo ni kako izgleda ni kako se zove Lunov brod. Tko će ga naći na morima i oceanima. Ostaje nam da vidimo što smo sakupili ovdje u Londonu — trudio se Dickson da se pređe na nešto realnije.

— Iznosite svoju tezu — prihvati načelnik.

— Prije svega — poče Dickson — ne možemo za- > nemariti činjenicu da je Donald Sickert umiješan u ovu aferu. On istupa protiv Hekate, ili, kako neki tvrde, muti vodu da bi nešto prikrio. Ima on mnogo što šta prikrivati, pa mu nije potrebno štititi Hekatu. To je moje mišljenje. Uvjeran sam da želi kazniti i uništiti Hekatu i njegovu bandu.

On zašuti nekoliko trenutaka.

— Nastavite. Mi slijedimo vašu misao — reče načelnik.

— Ako je sve ovo točno, a ja mislim da je, onda se postavlja jedno važno pitanje. Zašto Lun usred gužve odlazi na more? Koga on slijedi tamo? Je li Hekata podružnica neke međunarodne bande? Sve su to pitanja na koja nemamo odgovora — nastavljao je Dickson.

— Na jedno imamo. On slijedi svoju ljubavnicu, uživa u njenim čarima i lijepom putovanju. A možda ga mami i kakvo zlato — podrugljivo reče načelnik.

— To je moguć odgovor, ali nije sigurno. Moje iskustvo sa Lunom govori da nikada ne ostavlja polovično urađen posao. On ili slijedi neki trag, ili će se brzo vratiti na njega — zaključio Dickson, pomislivši u sebi da nema smisla opširnije izlagati svoje zaključke.

— Mislite li da je to nešto konkretnije od početnog dijela našeg razgovora? — upade Reeves.

— Mladi kolega, to je bio uvod — prekornim glasom reče Dickson. — Činjenice stoje ovako: Wardova banda je likvidirana, a on je mrtav. Preživjele zločince možemo izvesti na sud na osnovu dokaza i njihovih priznanja. Pokazalo se da je Jack Saymon stvarno ubio Markwaya. Viđen je u blizini, a nađeno je i u Wardovoj arhivi da mu je plaćeno za neku uslugu. Pretpostavimo da je ori ubio i Ladlebaretta i Banyja. Dakle nešto je postignuto, iako nije rezultat našega rada, nego Lunove akcije.

— Uvijek taj Lun! — upade načelnik mršteći se.

— Ni meni nije milo što je tako — odbrusi Dickson — Ali nije naše da mijenjamo činjenice. Treba da ih slijedimo dalje. Evo nešto zanimljivo: utvrđeno je da je ubijeni Ladlebarett poznavao Dianu Dunningham. Ubijeni Bany također. Ward je priređivao terevenke. Na nekima je bila i Diana. Saymon je također viđan u njenom društvu. Skoro za sve ucjenjivane utvrđeno je ili da su se kretali u sredini bliskoj Diani Dunningham, ili da su je poznavali. Lun je počeo borbu protiv Hekate, i upoznao je Dianu. Kakva je njena uloga u svemu tome? Na to pitanje ona nam treba odgovoriti. Ona nam je potrebna.

— Ali pretres njene kuće nije otkrio ništa što bi dalo bilo kakav dokaz ili je teretilo u nečemu. Ne možemo tek tako optuživati jednu bogatu djevojku, koja je možda sasvim slučajno bila tamo gdje su bili ostali. Inače je bila svuda. Nijedan mondenski klub, nijedno razuzdano društvo, nijedna kockarnica nisu bili bez Diane. Ta ljepotica je bila, u neku ruku, persona grata gdje god se

izživljavalo i podavalo stras tima. Njena kuća je potpuna potvrda svega toga. I ništa drugo nismo utvrdili — izloži Reeves.

— Ima još jedan detalj, koji govori da ništa ne smije otkloniti našu pažnju od te žene — nastavi Dickson.

— To se neće ni dogoditi, jer ona i Lun — upade Reeves.

— Znam da je ona mamac oko koga treba postaviti mrežu za Luna — presiječe ga Dickson. — Ali ona je jedino lice koje mene zanima u stvarima oko Hekate. Niste me pustili da kažem novi detalj. Evo ga ovdje.

Dickson pruži jedan brzojav načelniku. Ovaj glasno pročita:

»Ipak putujem, stop. Ne mogu se odreći svega što pruža plovidba s D. Dunningham, stop. Tamo će biti još zanimljivih osoba, stop. Ne brinite za moju sigurnost, stop. Markinch.

— Eto, to je novi detalj. Taj novinar zna nanjušiti gdje će biti zanimljivih događaja. I on odlazi tamo gdje je Diana Dunningham — zaključí Dickson/

— Ali sve se splelo tako da mi igramo sasvim pasivnu ulogu. To je najgore što se može dogoditi Scotland Yardu — reče načelnik.

— Mislim da nije sve tako crno. Dok se akteri jednog zapleta nalaze na oceanu, mi možemo obaviti onaj sitni rad, bez koga nam ni Diana ni Lun nisu od koristi — izloži Dickson.

— Onda nastavite u tom pravcu. Uviđam i ja da je često dobro pustiti da najteži dio posla obavi Donald Sickert — zlobno dodade načelnik.

Dickson pocrveni i na izmučenom licu ukaza mu se blijedi trak starog ožiljka. Htjede se svađati, ali u njemu pobijedi željezna volja, i on pređe šutke preko toga. Uskoro ustade i pođe iz načelnikova biroa.

Čitavog dana je radio sa svojim suradnicima. A idućeg, dvadesetak policajaca, agenata i stručnjaka baciše se na

posao. Marljivo i precizno bilježili su sve što se moglo saznati o Diani i njenom bratu. Svaka uplata na bankovni konto ovo dvoje bila je uspoređivana sa sumama poznatih isplata zbog ucjena. Iako nije bilo nikakve podudarnosti posao se nastavljao.

Predmet je narastao. Bilo je sve manje datuma za posljednju godinu dana kod kojih nije upisano mjesto i vrijeme kada je Diana viđena. A onda dođe i jedno iznenađenje. Jedan znanac ubijenog Markwaya izjavio je da je mladi detektiv jedno veće viđen u društvu Diane Dunningham.

— Opet! To je zanimljivo! — uzviknuo je Dickson, ohrabren ovim novim detaljem.

Grozničava istraga ukazala je da je u zgradu u kojoj se nalazio detektivski biro Harryja Markwaya ulazila neka žena čiji je opis navodio na pomisao da je to bila Diana Dunningham. Utvrđeno je da se to dogodilo one večeri kad je Markway ubijen.

U košari za otpatke u istoj kući nađen je komadić papira sa dijelom nekog telefonskog broja. Nije se znalo da li taj papirić potiče iz Markwayevog biroa, ali je utvrđeno da dio broja odgovara trima početnim brojkama Dianinog telefona.

— Sjećam se da je u dosijeu koji je nestao bilo jednom pomenuto ime Diane, ali bez prezimena — izjavila je detektivova sekretarica.

— Već postaje zanimljivo — zaključio je Dickson.

XIII

Izvještaji o vremenu obećavali su da će slijedećih dana more oko Velikih Antila biti mirno. »Kergelen« se nalazio u visini Rta Eugen, koji je ovdje bio najistaknutija točka Dominikanske Republike.

Na brodu se užurbano radilo. Lun je stajao kraj kapetana na komandnom mostu i promatrao opremu koja je bila postavljena. Bio je tu jedan mali, ali čudan batiskaf. Od njega su se pružale ralice i hvataljke, te je sličio na polipa koji se uspravio na svoje krakove, kao na noge. Debela stakla pokazivala su da snažni reflektori mogu osvijetliti okolinu batiskafa i kada je najgušća tama. Dalje su se redala teška ronilačka odijela za veće dubine i laka oprema za ljude žabe, sa bocama za kisik i podvodnim alatkama, uz koje su stajale i podvodne puške. Na svakom predmetu kao i na batiskafu mnoga tehnička poboljšanja bila su djelo Lunovog uma.

— Sva oprema je spremna — javi prvi oficir broda.

— Provjerite koordinate i nađite ovo mjesto — reče Lun kapetanu, pokazujući jednu kartu — Kad budemo na mjestu, spustite sidra.

Poslije toga Lun se spusti sa mosta i potraži Dianu. Nađe je kako sjedi zamišljena, sa nogama podvijenim pod široku sportsku suknju.

— Sve je spremno za pothvat! — javi joj se Lun radosno.

— Čim stignemo na mjesto, počinje rad!

— Ali sada je večer! — iznenadi se Diana.

— Noću je more najmirnije, a mrak nam ne smeta — odgovori Lun.

— Željela bih i ja sudjelovati — zamoli Diana.

— Svakako! *— uskliknu Lun. — Prvo ispitivanje vršit ćemo batiskafom. Na njemu ćemo biti ti i ja. Jesi li zadovoljna.

T— To je divno! A ima li opasnosti? — zapita Diana.

— Uopće nema. Naš batiskaf predstavlja nešto najbolje u toj vrsti podvodnih sprava — objasni Lun.

* * *

»Kergelen« je stigao na određeno mjesto i odmah bio dobro usidren. Dubina je iznosila svega pedeset i tri metra. Do te dubine dosezala su »Kergelenova« specijalna sidra. Brod je lagano podrhtavao od rada mnogobrojnih strojeva i motora za posluživanje i pokretanje batiskafa.

Lun je stajao kraj aparature, obučen u specijalno bijelo odijelo. Diana je došla u sportskim hlačama i uz tijelo pripijenom žutom džemperu. Ova odjeća isticala je njene obline. Svi prisutni su i nehotice pogledali za njenom pojavom.

— Spremno? — upita Lun.

— Spremno! — odgovori nadzornik tehničke službe.

— Onda pođimo — obrati se Lun Diani.

Zatim se jednim zamahom tijela prebaci kroz okrugli otvor batiskafa i pruži djevojci ruku. Ona pođe uz stepenice i zakorači kroz otvor. Lunove ruke je dohvatiše oko struka i posadiše na sjedište. Nađoše se jedno kraj drugoga. Lun provjeri mehanizam za okretanje sjedišta, koja se pokrenuše u krugu.

— Ovo je kao neki vrtuljak — primijeti Diana, sva rumena u licu od uzbuđenja.

— Počnite! — zapovijedi Lun preko mikrofona, spojenog sa telefonom batiskafa.

Kružni otvor se zamrači i začu se škripa utvrđivača čiji su se vijci okretali.

— Povećavamo pritisak! — začu se u slušalicama, koje Lun i Diana staviše na uši.

— Budite pažljivi! Diana se ne može brzo priviknuti! — javi Lun.

Sjedili su tako gotovo pola sata. Lun je provjeravao instrumente i javljao podatke.

— To je prilično komplicirano — primijeti Diana.

— Ali je zato vrlo sigurno — odgovori Lun.

— Počinjemo spuštanje! — javiše sa palube.

— Može! Ovdje je sve u redu! Instrumenti pokazuju da je pritisak postignut! Dovod kisika odličan — javljao je Lun.

Batiskaf se potrese i začu se dodir s vodom. Lun upali jake reflektore i pokaza Diani kako da se služi aparatima za promatranje, koji su bili slični ugrađenim dalekozorima.

— Deset!... Petnaest!... Dvadeset!... — javljao je Lun dubinu, koju su pokazivali instrumenti.

— Instrumenti se poklapaju! Dvadeset i pet!... Trideset — javili su sa palube.

U snopove reflektora sa batiskafa upadale su sitnije i krupnije ribe. Neke su se sakupljale oko svjetla a neke su bježale od njega. Dno se jasno vidjelo, a čarobni svijet morskih dubina se otvarao pred očima dvoje zaljubljenih. Njihove ruke su se tražile/ Jedno drugome su pokazivali ono što ih je iznenađivalo ili oduševljavalo.

— Gledaj! Kako je ona riba smiješna! Izmiče unatrag kao da se ne usuđuje izgubiti nas iz vida! — vikala je Diana.

Lun isključi mikrofonski i okrenu se Diani.

— Volim te i pod morem — uskliknu.

Njihova usta se nadoše.

— Divno mi je s tobom! — odgovori Diana.

Lun opet uključi mikrofonski i javi:

— Dno na deset metara! Usporedite!

Mlazovi svjetla iz reflektora ispitali su dno ispod batiskafa, a onda skrenuše u stranu. Morske trave, koralji, stijenje i ribe blještali su u tisućama boja.

— Eno nešto tamo! — uzviknu Diana.

Lun okrenu sjedište i upravi reflektor u smjeru koji je djevojka pokazivala.

Očito ostaci nekog broda, prekriveni naslagama! — zaključi Lun i brzo počne izračunavati pravac u daljinu. A onda zapovijedi da se batiskaf podigne za pet metara i brod pokrene malo u željenom pravcu.

Sve je bilo izvršeno za četrdeset minuta. Za to vrijeme mikrofon je bio isključen i Diana i Lun su razgovarali promatrajući podvodni svijet. Konačno sa palube javiše da je premještanje dovršeno.

— Spuštajte — zapovijedi Lun.

Uskoro se nađoše na tri metra od onog što je trebalo da bude »Golden Hinde«. Skoro četiri stotine i šezdeset godina dijelilo je posjetioce morskih tišina od dana kada je potonula velika španjolska galija.

— Tu ima nešto! — uzviknu Lun. Zatim naredi da se batiskaf spusti još za dva i po metra.

— Odlično! Uključite kompresore i dovod pogonske struje! — naredi zatim.

Cijevi kompresora zadrhtaše u batiskafu, a kod nekih instrumenata upališe se crvene žaruljice. Lun pusti u rad ralice i svrdla. Oko batiskafa se voda zamuti.

— Ne vidim ništa! — uzviknu Diana.

— Kad probi jemo gornje naslage, raščistit ćemo teren. Poslije će ronionci nastaviti rad, jer je batiskaf nespretnan za detaljnije ispitivanje — objasni Lun.

S vremena na vrijeme Lun je zaustavljao rad strojeva i čekao da se voda razbistri, što je, srećom, išlo dosta brzo, jer je u vodi postojalo strujanje. Baš zbog toga, naslage u toku vi jekova nisu dostigle veliku debljinu. Inače bi svaki ostatak potopljene galije bio sasvim sigurno pokopan u njedrima morskog dna.

Konačno se ukazaše dijelovi karboniziranog drveta. Ralica udari u nekakav metal. Lun opet zaustavi strojeve i počeka da se voda razbistri. A onda pruži hvataljku

batiskafa i zakači nešto nalik komadu okruglog drveta sa dvije izbočine.

— Dižite nas! — zapovijedi Lun.

Vitla proradiše. Batiskaf se polako dizao, noseći nađeni predmet.

— Što može to biti, i zašto ga nosimo? — upita Diana.

— Čim smo ga zakačili, instrumenti su pokazali da je od metala, ili od kamena — objasni Lun.

Dok su vršene posljednje pripreme da se batiskaf izvuče na palubu Diana upita:

— Jedno me čudi. Kako je tvoj brod tako brzo pronašao ovo mjesto?

Lun se nasmiješi. Šutio je nekoliko trenutaka, a onda odgovori: — Ispričat ću ti dok se budemo odmarali, jer ću roniti ja sa ekipom ronilaca, a ti ćeš promatrati sa palube.

* * *

Dok su u salonu pili toplu kavu, u društvu živahnog reportera Markincha, mornara Macfersona i već podnapitoga Roya Dunninghama, Lun je pričao.

— Nekada su pokušaji da se pronađe blago sa potopljenih galija bili zanesenjaštvo i pustolovina. Prije svega, tehnička sredstva nisu dozvoljavala da se postigne značajniji uspjeh. Pothvati su se češće završavali nesrećom nego uspjehom. U stvari, zlato je bilo lakše, mnogo lakše zaraditi poštenim radom nego ga izvaditi iz potopljenih brodova. — Ali toliko se priča o uspjehu pojedinaca! — upade Diana.

— Danas je tih uspjeha sve više — nastavi Lun — Sve savršenija sredstva omogućuju da se učini više. Vađenje zlata, dragocjenosti pa i običnih starih predmeta pretvorilo se u dobar biznis. Tko ima novaca da opremi brod skoro je siguran da će mu se to isplatiti. Naravno to treba da bude čovjek koji se razumije u posao.

— Nedavno sam čitao da i nestručnjaci postižu uspjehe — nespretno ga prekide Roy.

— Događa se i to — nasmiješi se Lun. — Ali evo o čemu se radi.

Lun poče polako izlagati podatke o većim pothvatima suvremenih pustolova, ali još češće okretnih poslovnih ljudi.

— Sve njih naročito privlači okolina Floride i ovaj dio između Meksičkog zaljeva, Karipskog mora i Atlantskog oceana. Tuda su prolazili putevi španjolskih galija, koje su nosile velika bogatstva prema Evropi. I baš ovaj put su napadali gusari svih vrsta. Mnogi brodovi su u borbama potonuli, i zlato je ostajalo nedirnuto. Tu je i nevrijeme ugrožavalo nesavršene i slabe jedrenjake.

Evo što kaže statistika koju su izradili naučenjaci: od petnaestog vijeka do danas na morima i oceanima potopljeno je preko milijun većih brodova. Od ukupne količine zlata i srebra koja je vijekovima iskopana u svim rudnicima svijeta i nađena na mnogim nalazištima, jedna četvrtina je izgubljena u brodolomima. I sve se to događalo u proteklim vijekovima, jer novo pomorstvo rijetko bilježi gubitak nekog broda sa dragocjenim metalima, izuzev rijetkih primjera u dva svjetska rata.

Samo je dvadeseti dio potopljenog zlata i srebra nađen i izvađen. Prošle godine ribar Benny Badget pronašao je ostatke broda »Kum Tirner« u Red Riveru, gdje je potopljen još osamdesetih godina prošlog vijeka. Brod je nosio zlatne šipke, srebro i whisky. Ribar je izvadio mnogo bačvica whisyja i znatne količine srebra. Zlatne poluge još nije našao.

Hotelijer Willi Sund sa Floride, na zapadnoj obali poluotoka 1953. godine pronašao je brod koji je potopljen 1830. godine. Na njemu je bilo pet milijuna dolara u zlatu. Sund je, koliko se zna, izvadio do sada skoro milijun zlatnih dolara.

— U Floridi je poznat neki John Price, koga nazivaju kraljem lovaca potopljenog blaga. On je stekao golemo blago svojim pothvatima. Iz godine u godinu ulaže sve veća sredstva u taj posao.

Eto, i vaš otac, Diana, imao je uspjeha. Meni je poznato što šta iz njegovih istraživanja. Čak sam imao točne podatke i o ovom mjestu. Zato sve ide ovako brzo — nastavljao je Lun.

— Ali vi polazete pravo na ovo mjesto. I sve što nađemo je samo vaše. Ja imam mnogo drugih nalazišta, pa ću izvaditi točno koliko mi treba. Bit će dovoljno da nagradim i sve ljude na brodu.

— Može li se vjerovati atlasu Ferdinanda Kofmana? — upita Markinch.

— Tko je taj? — upade Roy, zbunjen ravnodušnošću ljudi koji razgovaraju o zlatu i mogućnosti njegovog pronalaženja kao da govore o gajenju ovaca ili sijanju žita.

— Kof man je čuven u svijetu. On je objavio knjigu »Izgubljeno, zakopano ili potopljeno zlato«, u kojoj je i atlas o kome govori Arthur. Na njemu je označeno preko pet hiljada mjesta na kojima se nalazi blago. To je knjiga koja strašno pali maštu. A napravljena je savjesnim naučnim radom. Već sam provjerio nekoliko podataka. Mnogi su se pokazali točni — objasni Lun.

— Pa gdje su tih pet hiljada mjesta? — upita Diana.

— Skoro tri hiljade se nalaze baš ovdje, u Karipskom moru, oko Velikih i Malih Antila i u dijelu Atlantskog oceana oko Bahamskih otoka — odgovori Lun. — Ali trebalo bi mnogo večeri da se ispriča sve što se zna o blagu koje čeka da ga netko podigne. A sada nas čekaju na palubi zbog ronjenja.

— Držim te za riječ. Rekao si da ću i ja poći na dno — reče Markinch.

— Ispunit ću ti obećanje. Sada ćeš ti biti u batiskafu sa nadzornikom tehničke službe. Vi ćete vidjeti sve što mi

radimo na dnu i pomagati nam reflektorima i alatima — odgovori Lun.

U tom trenutku nadzornik tehničke službe uđe u salon.

— Izvještavam da smo očistili izvađeni predmet — javi Lunu.

— I što je utvrđeno? — upitaše skoro svi u jedan glas.

— To je brončani top, ali bez oznake broda. Ima samo jedan vidljiv znak ljevaonice u Bilbau. Provjerili smo i podatke o vremenu izrade takvih topova. »Golden Hinde« ih je mogla imati — objasni tehničar.

Uskoro su se svi našli oko očišćenog starinskog topa.

— Ima li to kakve vrijednosti? — upita Macferson.

— Može se prodati kao muzejska vrijednost. Najmanje hiljadu dolara — odgovori Markinch i njegova blitz lampa bijesnu prema nađenom predmetu.

* * *

Reporter Markinch je sa interesom pratio teški i spori hod ronioca, koji su se iz batiskafa odlično vidjeli. Lako je zaključio tko je od njih Lun, jer je njegova oprema bila bijela. On je najsmjelije zalazio u pukotine koje je otkrila ralica batiskafa.

— Nešto su našli! — uzviknu Markinch, videći kako se ronionci skupljaju oko Luna.

— Odmah ćemo doći u vezu s njima — odgovori tehničar i uključi mikrofon. — Spojite nas s ronilačkom ekipom! — javi palubi.

— Halo, Markinchu! Čuješ li me? — čuo se Lunov glas u slušalicama.

— Čujem! Što ste našli?

— Nekoliko sanduka, morali su biti od drveta i okovani bakrom. Pod težinom sadržine raspali su se, pa sad moramo pokupiti u mreže sve što se rasulo — odgovori Lun.

— Pričaj mi što vidiš — zahtjevao je reporter.

— Hoću, samo da se javim Diani — odgovori Lun.

Markinch je čuo razgovor Diane i Luna.

— Mislim da smo našli mnogo vrijednih stvari. Pokrivene su naslagama, ali jednu sam zakačio klijestima. Vidi se da je od srebra... Evo baš sada uzimam jednu težu polugu... Ah, pa to je zlato! Najmanje dvadeset kilograma — govorio je Lun.

— Ah! Dragi! Bravo! — oduševljavala se Diana.

— Tražite! sve pretražite! Tu mora da je i onaj zlatni stol! — vikala je Diana, zaboravljajući da bi mogla mirnije govoriti, ili barem prigušiti uzbuđenje.

— Dobro, draga! Sada dolazi posao oko podizanja predmeta. Ti se odmaraj i posmatraj bezbrižno — završi Lun.

Ronioci su brzo punili košare od čelične mreže, koje su se spuštale i dizale snagom specijalnog vitla na palubi broda.

— Halo, Diana! Našli smo jedan dio tog stola! — javio se Lun.

— A gdje je ostalo? — upita Diana.

— Tu je i ostalo. Viri jedan dio, a ostalo je u mulju — odgovori Lun smijući se.

Ronioci su brzo otkopavali metalni stol, koji je trebalo da bude od zlata i težak tri hiljade funti. Vezaše ga užadima, da ga čelične kuke ne oštete, i dadoše znak da ga vitla počnu podizati. Brod se malo nagnu pod teretom, i uskoro se stol nađe na palubi.

Diani je tuklo u grudima, kao da joj srce hoće iskočiti. Roy je zurio u stol, zaboravljajući zatvoriti usta. Mornar Macferson ih je namršteno gledao.

— Zašto ne izlazite, dragi? — pitala je Diana.

— Treba da natovarimo ostale predmete. Ima dosta rasutog novca! — odgovorio je Lun. — Inače naša smjena mora prekinuti.

Još čitava dva sata smjenjivali su se ronioci u radu na dnu mora. Za to vrijeme metalni stol je bio pregledan. Bio

je divno izrađen predmet, sa lijepim antičkim šarama starih Inka. Sa njega, su skinute naslage i, brižljivim čišćenjem, otklonjeno je sve što je smetalo da se stol pokaže u svojoj ljepoti.

— On je od čistog zlata! — uskliknu Diana.

Lun donese malu električnu bušilicu i pusti je u rad, bušeći stol na dnu jedne noge, tako da se rupa ne vidi kad stol bude postavljen. Opiljke koje je bušilica bacala u staklenu posudu, Lun posla u brodski laboratorij i radionicu. Deset minuta kasnije stiže rezultat: bronca na bazi veće količine srebra.

— To nije moguće! To mora da je zlato! Tako je zabilježeno u povijesti — uzbuđeno je vikala Diana.

— Moglo je biti zabilježeno jer je stol dobro pozlaćen — odgovori Lun.

— Ah kakvo razočaranje! — uzviknu Diana.

— Mislim da stol ipak vrijedi mnogo — tiješio ju je Lun — A osim toga, izvadili smo zlata, toliko da ni najveći rasipnik ne bi uspio potrošiti ga do kraja života.

Izgovarajući te riječi, posmatrao je Dianu. Nije mu se svidjalo njeno držanje. Ona se nije trudila da sakrije pohlepu, koja je nagrđivala njenu ljepotu.

»Zlato je pravi otrov« razmišljao je sjetno. »Mnoge je ljude upropastilo, mnogima je donijelo nesreću. Možda je i Diana takva u ovom trenutku uzbuđenja. Poslije će biti ravnodušna«, tiješio se.

* * *

Rad je bio prekinut tek u zoru, kad je posljednja ekipa ronilaca javila da je daljnje ronjenje uzaludno.

— Pravac plovidbe prema otoku Andros! — javi Lun kapetanu.

A zatim izda naređenje tehničkoj službi da se, poslije odmora, izvađeni predmeti očiste, popišu i procijene. Pružajući ruku Diani dodade:

— I mi smo zaslužili odmor.

— Jesmo dragi! — izusti Diana umorno.

— A tko će paziti na sve ovo? — upita Roy.

Lun ga oštro odmjeri.

— Na ovom brodu nema lopova! — reče tiho, ali naglašavajući riječi.

Roy napući usne i bezvoljno krene ka svojoj kabini.

* * *

Kad se Diana probudila, sunce je već visoko odskočilo. Lun nije bio u kabini, i ona pogleda na sat. Bilo je deset minuta do jedanaest. Ona se is tušira i obuče. Baš kad je htjela izaći Lun se vrati u pratnji njenog brata.

— Pozvao sam Roya na zajednički razgovor — počeo Lun. — Odmah poslije doručka pokazat ću vam što je sve nađeno. Evo popisa stvari.

On pruži dugačak spisak izvađenih predmeta. Bilo je tu zlatnih posuda i figura, odlivaka čistog zlata, ukrasnih predmeta svake vrsti, zlatnih dijelova ratne opreme, raznih zlatnika i mnogo drugih skupocjenih stvari. Pronađena je i jedna srebrna kutija, puna ženskog nakita ogromne vrijednosti, iako je to bio nakit izrađen pred više od pet vijekova.

Kraj svakog naziva predmeta bila je njegova težina i procijenjena vrijednost. Sve je bilo uredno zbrojeno.

— Pa to je ogromna svota! — uzviknu Roy, gledajući spisak preko Dianinog ramena.

— Je li moguće da to vrijedi tri milijuna i dvije stotine hiljada funti sterlinga? — upita Diana.

— To je najniža vrijednost izračunata na osnovu težine dragocjenog metala. Ali vješt trgovac postigao bi i preko četiri, jer mnogi predmeti imaju muzejsku vrijednost — odgovori Lun.

— Koliki je moj dio? — upita Roy. Diana je šutjela.

— Smijem li da se umiješam? — upita Lun.

Zašto da ne? Mi vas ubrajamo u porodicu — nasmija se Roy, ne bez ironije.

Lun otrpi i reče:

— Nakit pripada Diani, jer joj ga ja poklanjam...

— Gle, gle! A rekli ste da nećete... — upade Roy.

— Jer joj ga ja poklanjam! — ponovi Lun. — Najmanje toliko iznose troškovi vađenja, i ja imam pravo da se to nadoknadi.

— Svakako! — nasmiješi se Diana.

— Ostalo podijelite na tri dijela. Jedan Diani, drugi vama Roy, a treći vašoj pratnji i posadi jahte, koja čeka u Rio de Janeiru — nastavi Lun.

Diana i Roy su razmišljali. Ona zato što je bila sada svi jesna da ne smije izgubiti ništa u očima svog dragog čovjeka, a Roy zato što ga je kopkalo kako bi zagrabio što više. Ali ni on nije bio glup. Bojao se da se Lun ne naljuti. Zato konačno kimnu glavom.

— Ja pristajem — izusti.

— A ja mislim da Roy i ja treba da dobijemo u vrijednosti od milijun funti, a milijun i dvjesto hiljada da se podijeli ostalima — predloži Diana velikodušno. - . v.

Lun joj se ljubezno nasmiješi. Njene riječi su ga obradovale. Zato i reče:

— Tom dijelu dodajem još tristo hiljada. Tako će se moći isplatiti pratnji i posadi točno milijun i pet stotina hiljada. Molim vas da vas dvoje napravite spisak posade i ostalih i da unesete iznose. Volio bih kad bi Paola dobila nešto više od ostalih.

Njih dvoje kimnuše glavom. Diana zato što je znala da će joj Paola, ako ikad zatreba, dati dobar dio onoga što bude imala, a Roy zato što je smatrao da će moći oduzeti nešto svojoj prijateljici.

Time je dogovor bio okončan. Pođoše k unutrašnjosti broda i Lun ih dovede do kabine u kojoj su bili sefovi. Sve se je sijalo kao da je iznijeto od draguljara. Zlato je plijenilo poglede sestre i brata. Lun je stajao po strani dok su se oni divili pojedinim predmetima, milovali ih i zagledali u spisak da pročitaju njihovu vrijednost. Diana

se divila kutiji sa nakitom i neke je ukrase probala na svojoj svijetloj kosi ili njegovanim rukama i vratu.

— Zadovoljna? — nasmiješi se Lun. Ona ga zagrli i poljubi u usta, ne osvrćući se na Roya, koji je zamišljeno zurio u gomilu zlata.

* * *

Od tog trenutka život na brodu se normalizirao. Opet je bilo plivanja u brodskom bazenu, dugih razgovora i šetnji po zadnjoj palubi. U daljini su iskrsavali otoci, čas mali i u nizovima, kakvi su oni ispred Aklina i Longa, čas veći i sa visovima.

Pred Androsom brod se zaustavio. Čitavu noć je radio batiskaf, zujali su strojevi i spuštali se ronci. Ali Lun je molio da gosti na brodu ostanu u kabinama. Preko dana su spuštali čamce i kupali se u moru. Lun je organizirao i podvodni ribolov.

Prolazili su dani u zabavi i odmoru, a noći u istraživanju. Odatle se brod uputio prema obalama Floride. Lun je znao gdje leži trideset galija potonulih u oluji 1683. godine. One su nosile dragocjene metale u vrijednosti od dvadeset i jednog milijuna dolara. Još tada je odavde neki Englez, po imenu Williams Flipp, izvadio zlata u vrijednosti od dva milijuna, iako se služio najprimitivnijim sredstvima. Mora da je našao neku galiju na plicem mjestu, dok su ostale potonule duboko i ostale nepristupačne.

Lun nije dozvoljavao da Roy i ostali saznaju rezultate ronjenja. Jedino je Diani rekao:

— Bit ću miran nekoliko godina. Izvadili smo dosta. Moći ću podignuti jedan divan laboratorij sa najboljim instrumentima koji se mogu pribaviti.

On je vadio zlato u plemenite svrhe. Htio je da posluži nauci i čovječanstvu.

Diana je pokušala saznati nešto поближе, ali on je odgovorio samo kratko.

— Nećemo imati briga! Konačno ću moći kupiti „jedan divan brod svome drugu. Macferson to ne očekuje, ali ću ga iznenaditi.

* * *

Bio je četrdeset drugi dan otkad su napustili London, u kome je počinjalo ljeto. Slušali su radio i pratili događaje. U posebnim emisijama za pomorce, Markinch je dobivao vi jesti od Mary. Ona se je osjećala odlično, a dijete je bilo zdravo. »Dodi prije nego što Heti prohoda« — šalila se Mary u porukama. Ali Arthur je znao da se iza toga kriju strepnja i čežnja.

— Danas krećemo natrag. Poslao sam poruku u Rio de Janeiro da jahta također otplovi — reče Lun.

Slijedećeg jutra su se začudili izgledu broda. Bio je izmijenjen, i svatko bi pomislio da je u snu prenijet na neki drugi brod. I ime je bilo novo. Brod se sada zvao »Feliks« i nosio je zastavu Kolumbije. Bio je dobrim dijelom obojen. Svi strojevi koji su mogli otkriti razloge plovidbe bili su rastavljeni i skinuti sa palube. »Feliks« je sada pružao sliku divne, velike jahte. Na palubama je sve bilo podešeno za tu svrhu.

XIV

»Feliks« je sada plovio sjevernim pomorskim putem. Već je bilo očito da mu je cilj Bristolski kanal.

— Roya i s ve ostale iskrcat ćemo u Bristolu — govorio je Lun.

— A zašto nismo plovili prema Londonu? — upita Diana.

— Ne bih htio da naš dolazak bude zapažen. Osim toga ovdje ćemo sresti jedan manji brod na kojeg treba prekrcati sve što pripada tvojoj pratnji. Tako će biti sve unijeto u zemlju. I mora se dobro paziti da nitko ne sazna za naš uspjeh — objasni joj Lun.

— A što će Markinch pisati? — upita Diana.

— Kad on počne pisati sve će biti uređeno. On ne mora spomenuti baš svako ime — odgovori Lun.

— Vjerujem da se ni on ne vraća samo s bilježnicom — primijeti Diana.

— Pogodila si! Opire se, smatrajući da nema prava, i da sam ga i ovako mnogo zadužio. Ali morao je prihvatiti poklon za malu Heti... — ne doreče Lun ono što je moglo da se pogodi.

Sada započne razgovor o budućnosti.

— Mislim da se trebam iskrcati pred Cardiffom. Osigurao sam naročiti avion, koji će te odatle prenijeti u London sa svim tvojim stvarima — reče Lun.

— Ali ja ne želim odvajati se od tebe. I moj dio zlata treba ostati kod tebe. Vratit ćeš mi ga kad vidim kako stvari stoje. Ne bih htjela ni časak da se nađem sama u kući sa tolikim zlatom, dok Roy i njegovi ljudi znaju za to — objasni Diana.

— Ipak ćeš putovati. Evo ti adrese jedne lijepe kuće. Dat ću ti pismo i nalog za domara, koji je divan čovjek. Jedino nemoj spomenuti moje ime, jer on me pozna samo kao doktora Browna, i kao nešto starijeg nego što stvarno izgledam. To je jedno od mojih rezervnih skloništa.

Ostani dok ja ne dođem — objasni Lun.

Ona se opirala, ali konačno je uvidjela da Lun ima posla i obaveza. Možda je htio skloniti svoje blago.

Cijeli program iskrcavanja bio je brižljivo sproveden. Diana je nestala s broda pred Cardiffom, a Markinch, Roy i ostali nešto dublje u Bristolskom kanalu. Lun se vratio svojim brodom i ušao u kanal Svetog Jurja, a već slijedećeg dana polako je plovio Irskim morem.

Uveče su on i Macferson letjeli iz Liverpula prema Londonu. Dok je Scotland Yard očekivao da putnici sa Atlantika stignu u London morem, oni su došli s druge strane, avionima i automobilima.

Jedino je Markinch bio odmah primijećen, jer su počele izlaziti njegove reportaže ilustrirane fotografijama batiskafa, ronioca, izvađenih predmeta... Ali one nisu pokazivale lica. Izmišljenim imenima su nazivani svi sudionici plovidbe. Markinch je to objašnjavao:

»... rekli su mi da se tako zovu. Nije bila moja dužnost da provjeravam imena i prošlost. Ja sam morao pratiti događaje. A oni su bili puni iznenađenja...«

Inspektor Dickson ga je odmah pozvao telefonom.

— Želim da te što prije vidim — rekao je molećivim glasom Dickson, koji je prikrivao neko zadovoljstvo.

— Radujem se susretu sa dragim prijateljem — odgovorio je reporter i rekao mu da se nađu u »Penklubu«. Sat kasnije sastali su se i nestrpljivi Dickson počeo je postavljati pitanja.

— Jesu li se Lun i Diana vratili? — htio je znati.

— Nisam siguran u to što se dogodilo s brodom poslije mog iskrcavanja — izvlačio se reporter.

— Ali ti moraš shvatiti jedno — navaljivao je inspektor. — Lunu prijeti dvostruka opasnost. Diana je najopasnije stvorenje u suknji. Neće me iznenaditi ako se dokaže da je ona Hekata.

Reporter je pažljivo slušao inspektorova objašnjenja, a onda primijeti:

— Vjerujem da Scotland Yard zna da pronade jednu djevojku kakva je Diana, ako se ona uopće nalazi u Londonu.

— Ali ne ako je sa Lunom. Ona će uništiti tog divnog čovjeka. Treba ga što prije obavijestiti o svemu, makar stari nesretnik kakav sam ja, otišao do stotinu đavola — nervirao se Dickson.

— Čim budem uspostavio vezu sa Lunom sve ću mu reći.

— Ali to može biti kasno. Riskiraj nešto drugo! Napiši da si sam došao do saznanja kako se ličnost Diane Dunningham suviše često spominje u vezi sa događajem oko Hekate. Iskonstruiraj da su to tvoji zaključci — predlagao je Dickson.

— Ali ja to ne mogu učiniti! Lun voli tu djevojku i ja ne bih htio učiniti nešto zbog čega bi on bio nesretan. Samo

u ličnom razgovoru mogao bih ga navesti da istražuje i shvati — odbijao je reporter.

— Prvi put te molim za nešto — skrušeno uzdahnu Dickson.

— Onda uradi to sam. Daj izjavu za štampu — savjetovao je Markinch.

— Ali, to mi ne dozvoljavaju. Postavljene su zasjede u koje treba da upadnu Lun i Dijana, ili makar samo ona. Svaka moja izjava bila bi protumačena kao opomena Lunu. I ja bih bio onemogućen — objašnjavao je inspektor.

Dugo su se prepirali, no u jednom momentu ipak nadoše nekakvo rješenje. Uz slijedeću reportažu reporter je trebao objaviti slijedeće riječi:

»Vraćajući se u London otkrio sam nešto vrlo čudno. I to ću objaviti u jednoj od slijedećih reportaža, čim dobijem suglasnost prijatelja koji mi je pomogao da dospim na brod istraživača potonulog blaga...«

To je trebalo da dođe do Luna, a ovaj će naći načina da upita reportera o čemu je riječ.

* * *

Dolazeći u London, Diana nije ni slutila da je ljudi Scotland Yarda čekaju pred njenom kućom, kod modistkinje, frizera... Sva mjesta za koja su vjerovali da će ih ona posjetiti bila su stavljena pod prismotru.

Ali ona se nesmetano odmarala u Lunovoj vili na ivici parka kod Woolwicha. I nije željela posjetiti mjesta na kojima je često viđana. Ostajala je sama maštajući o novom životu i Lunovom povratku. Jedino je morala potražiti frizera. Ali nije išla u City. Novu frizuru joj je načinio frizer čija se radnja nalazila blizu deptfordskih dokova. Malo je skratila kosu i zlatnožutu upadljivu boju u jednu prirodniju nijansu, koja je najviše odgovarala brine ti, što je ona u stvari i bila.

Poslije toga je telefonom pozvala svoj stan. I tako je slučajno greška Scotland Yarda omela sva nastojanja da se Diana sasluša. Telefon u njenom stanu je bio prisluškivan, ali ne i iskopčan. Javila se sobarica.

— Oh gospodarice dođite što prije! — rekla je sobarica uzbuđeno. — Policija je vršila pretres kuće.

Diana je spustila slušalicu i istrčala iz javne govornice.

Brzo se vratila u Lunovu vilu. Do noći je spakovala zlato, dragocjenosti i svoje dokumente, a onda pozvala taksi i nekud se odvezla. Vratila se ponovo u vilu, donoseći kupljene novine od svih proteklih dana.

Pažljivo je čitala svaki članak. Jedan reporter je bio nekako isčačkao i objavio podatak da je viđena jedna plavuša kako ulazi u zgradu gdje se nalazio biro ubijenog detektiva. Ali dalje ništa o čemu ne bi bila obaviještena. Konačno uzme pročitati najnoviju Markinchevu reportažu. Prezrivo se smješkala sve do rečenice: »Vraćajući se u London otkrio sam nešto vrlo čudno...«

— Budala! — uzviknu Diana glasno, pročitavši do kraja ono što je trebalo biti poziv Lunu.

Odmah poslije toga poče se užurbano spremati. U torbicu je strpala dva velika svežnja krupnih novčanica, stavila lažne naočare, obukla se sasvim jednostavno i izašla.

Jedan taksi se zaustavio pred željezničkom stanicom predgrađa Wimbledon. Neka žena čije je lice prikrivao obod ljetnjeg šešira izađe i plati. A onda se umiješa u gužvu prolaznika. Obiđe oko stanice i skrene ulicom koja je vodila do bara »Exeter«. Bila je to Diana. Ona je gotovo pola sata stajala u sjeni jedne veže, a zatim uđe u dvorište kraj bara, pa otuda na zadnji ulaz stiže u hodnik koji je vodio prema prostorijama sa natpisom »Privatno«.

Pokuca na jedna vrata i brzo ih otvori.

— Koga tražite? — upita je krupan čovjek, prosijede kose i prilično ugojen.

Njegove sitne oči žmirkale su iza debelih naočara. Diana zatvori za sobom vrata i osvrne se. Ugleda ključ u bravi i okrenu ga.

— Vas tražim, Barkeru — odgovori ona tiho.

— Ho, ho! groknu čovjek. — Ja vas ne poznajem. Ne vjerujem da će mi se dopasti što me nazivate Barkerom. Pa ja sam Kilburn.

U Dianinoj ruci se nađe revolver koji uperi na Barkera.

— Možda vam se neće dopasti ni to što vam ja neću reći kako se zovem. Još manje će vam se dopasti kad vam kažem da mi je dobro poznato što u Londonu znači ime Dick Hijena! — dodade ona.

Čovjek je i dalje žmirkao, ne ispuštajući iz vida njen revolver. Mnogo štošta mi je poznato, Barkeru — nastavi ona.

— Onda je čudo što ste još živi — progundā Barker.

— Nije to nikakvo čudo. Još dugo ću živjeti. A sada da uspostavimo drugi način razgovora — reče Diana i baci revolver prema Barkeru.

On poskoči, prebrzo za svoju težinu, i uhvati ga prije nego što je pao.

— Kako to bacate oružje, đavolja ženo?! — viknu on odahnuvši.

— Prazan je, Hijeno! — nasmija se Diana.

Čovjek se čudio ovoj ženi. Znao je da onaj tko zna da se on zove Barker i da ima nadimak Hijena, može postati opasan. Ali nije vjerovao da to može biti žena. Jer ono što je bio »Servis za ubojstva« u Chicagu, New Yorku ili Los Angelesu, to je bio Hijena u Londonu. Možda je taj nadimak dobio zbog svog karakterističnog smijeha, koji je podsjećao na štektanje hijene. Opasnijeg čovjeka nije bilo u Londonu. I sada je mislio kako će natjerati ovu ženu da sve kaže, a zatim će je ušutkati za vječita vremena.

— Da vidimo o čemu je riječ — progovori on, ne mičući se od svog stola.

— Evo, Barkeru! Pročitajte, i vidjet ćete — odgovori Diana.

On uze listić papira, i lice mu odmah problijedi. Ruke se zatresoše, a oči mu dođoše još manje. Čitao je:

»Dik,

ne pokušavaj izvrđavati. Ti si jedini čovjek u Londonu od koga ne tražim da nešto izgubi, nego mu nudim da mnogo dobije. Šaljem ti ženu koja će ti sve objasniti. Ona ti donosi dokaz da želim fer poslove. Ne pokušavaj da je uništiš ili pratiš, jer to će značiti izazov. Sjeti se svog skloništa kod »Tajfuna«, ili poslova sa Dollishom i Wendermeerom. Ja sve znam. Zato, izvrši sve što bude tražila žena koju šaljem. I ne boj se, Hekata«.

Pošto je pročitao, dugo je šuteći posmatrao ženu.

— Evo dokaza koje pominje pismo! — uzviknu Diana i stavi na stol nekoliko svežnjeva novčanica.

Barker ih pogleda i odmah ocijeni da tu ima najmanje deset hiljada funti.

— To je samo za početak. Svaki put kad se budemo viđali dobit ćeš toliko. A kad završiš poslove, još razliku do dvjesta hiljada. Odmah treba početi — objasni mu zatim. -

— Toliki novac se ne nudi za obične usluge — primijeti on, još uvijek uzbuđen.

— Ne vjerujem da će moj gazda pristati da se pogađate ili dozvoliti mogućnost da se nešto ne izvrši. Inače, ni ja ne znam kako se može doći do Hekate, pa bi bilo uzaludno da pokušate nešto u smislu otpora — nastavljala je Diana.

— Pa što da radim? — upita Barker.

— Za slijedećih deset dana stavite se vi i vaši ljudi meni na raspolaganje. Sve što budem zahtijevala bit će ost varljivo i u granicama poslova koje ste već obavljali — odgovori ona.

— Mislim da ću morati poslušati. Ali jedno pitanje me muči: misli li Hekata da se ja mogu osjećati sigurno u Londonu sve dok postoji netko tko zna toliko o meni? — reče Barker.

— Tu ne možete ništa! Ali ja imam Hekatino uputstvo da kažem da će sve biti zaboravljeno. Kad dobijete novac, možete brzo promijeniti sklonište, ime i sve ostalo. Ali to ne pokušavajte sada, jer vas Hekata motri, možda baš preko nekog od vaših ljudi — odgovori Diana.

— Toliko prijetnji nisam čuo čitavog života — zamišljeno primijeti Barker.

— Zato što Hekata nikada nije tražila usluge od Hijene — reče Diana vedro.

— Znači da ne razmišljam? — upita Barker.

— Razmišljajte samo kako da izvršite Hekatine zahtjeve. U pitanju je i moja koža. Ako vas ne uspijem nagovoriti... — Diana pređe glanom preko vrata i zakrklja kao da je netko kolje.

Barker je šutio. Njegovi debeli prsti su lupkali o stol u taktu poznate pjesme, nikle u podzemlju Londona: »Za radost treba tako malo, flaša wiskyja i neka djevojka...«

— Pogađam li kad vjerujem da Hekatini zahtjevi uključuju i sukob sa Lunom? — upita konačno.

— Mislim da do toga neće doći. Ali ako zatreba... Zar bi bilo zlo da jednom taj čovjek nestane iz Londona? — nasmiješi se Diana.

— Hm! — izusti Barker.

Nije znao što bi rekao. Diana je pogađala njegove misli. Bilo bi to divno znati da više nema Luna, koji često zna okomiti se na neku družinu podzemlja. I Barker je često razmišljao hoće li se dogoditi da mu se jednom Lun nađe za petama.

— Ja čekam konačan odgovor. Hoćete li prihvatiti posao? — podsjeti ga Diana.

Ali, njega čuvaju ljudi iz Scotland Yarda. To sam zaključio po .pisanju štampe o neuspjelom napadu

zračnom puškom. Ipak pokušat ćemo da ga smaknemo — uzdahnu Barker.

— Što ste rekli?! — On nam je potreban živ i zdrav! — uzbuđeno uzviknu Diana.

— To je teško, ali... — promuca Barker.

Polu sata trajala su daljnja objašnjenja i dogovor. A onda Barker zaključi:

— Čekat ćete kod »Tajfuna«. Tamo ćemo ga dovesti.

— A gdje se nalazi taj »Tajfun«? — upita Diana.

Zar vi to rie znate?! — začudi se Barker. — Pa Hekata spominje to naše skrovište.

— Hekata zna, ali ja ne! — odbrusi Diana.

Barker primijeti da njegova zamka da provjeri što ova žena zna nije pogodila cilj. Zatim joj objasni kako može stići do bara i kome da se javi.

* * *

Čitajući pismo od Mary, koja je pitala kada će se moći vratiti kući u London, reporter Markinch je sjedio u uglu restorana preko puta uredništva. Čekajući kasnu večeru, on iskoristi vrijeme i napisa ženi pismo. Zatvori ga u kovertu i napisa adresu, a onda ga stavi u torbu za spise koja je ležala na stolici pokraj njega.

Dok je jeo veliki biftek, primijeti Dicksonovog narednika, koji ga nije ispuštao iz vida. Osmjehnu se, pomislivši da inspektor ipak pretjeruje. U tom momentu odnekud se pojaviše nekoliko ljudi. Izgleda da su ušli na zadnji ulaz.

Čim ih ugleda, pođe ka stupu iza kojeg je mogao naći dobar zaklon. Ali zakasnio je za djelić sekunde. Prigušeni prasak revolvera odjeknu kao da je otvorena velika boca pića. Narednik pade i ispusti već izvađeni revolver.

Markinch se baci prema prolazu ka kuhinji, ali na vratima naleti na čovjeka s revolverom u ruci.

— Bez gluposti, Markinchu! — podviknu ovaj i pritisnu cijev revolvera na tek napunjeni Markinchov . želudac.

— Što hoćete? — upita reporter i pokretom glave otjera čuperak kose koji mu je pao na čelo.

— Pođi naprijed! I ne pokušavaj umaknuti — zaprijeti revolveraš.

Ostali napadači držali su u šahu osoblje restorana i ono nekoliko rijetkih gostiju. Nije se moglo učiniti * ništa pametno. Zato Markinch posluša nadajući se . boljoj šansi.

Kroz dvorište ga dovedoše do dva taksija. On pomisli kako je to najbolji način da se nekog otme. Negdje će ostaviti taksije i uzeti kola, zbog čega će svaka potjera biti uzaludna.

I pogodio je jednostavni postupak napadača. Vozili su se do Kesington parka i na jednom mjestu gdje u to doba nije bilo prolaznika, zaustaviše automobile. Dva čovjeka ostadoše kod vozača, kako bi ih spriječili da jave policiji. A Markincha odvedoše do velikog pakarda i tamo ga vezaše, naredivši mu da legne na pod kola.

* * *

Nije vidio kuda su ga vozili, jer su na kolima bile navučene zavjese. I kad se našao u nekakvoj garaži, navukoše mu prašnjavu vreću sve do lakata. Više su ga vukli nego vodili do nekakve prostorije, u kojoj su koraci odzvanjali kao u podrumu.

Kad su mu skinuli vreću, pred njim je stajala žena sa naočarima. Odnekud ga je podsjećala na neko poznato lice.

— Gdje sam vas već vidio? — upita Markinch.

— Igrat ćemo otvorenih karata. Sami smo, i to neće smetati — čuo se odgovor.

— Diana! — uzviknu Markinch preneraženo.

— Kao što vidiš! Ali ne brbljaj mnogo! Najprije poslušaj kakve adute imam. Slučajno si mi pomogao. Ovo pismo je bilo u tvojoj torbi — pokaza mu Diana još uvijek zatvorenu kovertu.

— U njemu nema ničeg zanimljivog — reče reporter.

— Ali ima na njemu! Ovdje je adresa Mary i djeteta — reče Diana smješeći se zlorado.

Markinch problijedi i stegnu zube.

— Hekata ima obračun sa tobom. Tvoj život nije najvažniji zbog čega moraš govoriti. Ali Meri i mala Heti... — ne doreče Diana.

— Čudovište! — opsova Markinch.

— Zaveži, njuškalo! — viknu Diana.

Tek sada on primijeti bič u njenoj ruci. Kratak zvižduk dozvoli mu samo da zatvori oči. Oštar bol na licu skoro mu presiječe dah.

— Ovo je samo početak — objasni Diana.

Markinch ju je gledao i nehotice davao opis njenog izgleda, uspoređujući ga sa utiscima prilikom prvog susreta. »Čudovište« ponovi, ali sada samo u mislima.

— Hoćeš li govoriti istinu? — upita Diana.

— Moram — odgovori reporter.

— Imaj u vidu da će od sutrašnjeg dana Mary biti u mojim rukama. Ti znaš što to znači.

— Što su ti Mary i dijete skrivili?

— Ti si na putu da razoriš moju sreću s Lunom. Zato će biti razoreno i sve što je predstavljalo tvoju sreću.

— Ali, nisam ja otkrio da si ti Hekata, nego policija.

— To su gluposti! Ali ja sam morala služiti Hekati! Moram joj služiti i sada i morati ću uvijek da joj služim. Zato ako Lun ne pristane da odemo zauvijek nekud daleko, morat ću zgaziti sve svoje snove — jetko je govorila Diana, ne uspijevajući zadržati suze.

— Onda mu pomози uništiti Hekatu! On te voli i učinit će sve za tebe.

— Ti to ne razumiješ! Između Hekate i mene nema odstojanja. Svi dokazi protiv Hekate su ujedno i dokazi protiv mene. Ja sam u njegovim rukama. I kad god izađe iz tame, ja krećem u njeno ime — sa nekakvim mističnim zanosom je govorila Diana.

Ona nije sasvim normalna — pomisli Markinch začuđeno.

— Čovjek koji te voli vjerovat će ti — nastavi glasno.

— Nema što da mi vjeruje. Hekata i on su dva svijeta, između kojih sam rastrgnuta. Ali to su sve moje stvari. Sada mi pričaj što si saznao o meni: Pričaj mi sve što si htio kazati Lunu. Shvatila sam tvoj poziv — govorila je Diana.

Markinch joj reče sve ono što je mislio da. i ona pogađa. Zaključio je da ona zna da je policija progoni. Slušala ga je već sasma prisebna i bez suza u očima. Svaka reporterova riječ izazvala je u njoj čitavu borbu. Ali ona je jasno zaključivala: »Sve je gotovo! Oni znaju! Moram otvoriti karte pred Lunom! Ako mi okrene leđa«. Bubnjalo joj je u sljepoočnicama i grudima. »To neću moći podnijeti! Ubit ću ga dok još ne zna ništa«.

— Hoće li policija objaviti detalje istrage kada vidi da me ne može uhvatiti? — upita Diana.

— Lako je moguće — odgovori Markinch.

— Imat ću nekoliko dana na raspolaganju. Ti ćeš biti moj glavni talac. A ako zatreba, znam gdje su Mary i tvoje dijete — zaključila Diana i slomljeno pođe k vratima.

Markinch je gledao za njom. Čudio se kako je odjednom Dianin hod postao mlitav i izgubio onu privlačnost koja je gonila čovjeka da promatra pažljivo svaki pokret njenog tijela.

— Provjerio sam vrijednost onoga što ste mi donijeli od Hekate. To je zaista zlato. Vrijedi pedeset hiljada — govorio je Barker.

— Hekata igra fer. Ostatak će biti u zlatu ili novčanicama. A sada odredi ljude koji će se brinuti o Markinchu. Neka ga dobro čuvaju. I neka nekoliko ljudi bude spremno — završi Diana i izađe uskim hodnikom u dvorište »Tajfuna«.

Ona je pažljivo provjeravala da li ju netko prati. Zato je išla pješice. Primicala se zora, i prvi poslovni ljudi

oživljavali su londonske ulice. Ona kupi novine. Pod jednom uličnom svjetiljkom, dok je čekala autobus, pročitala je izvještaj o Markinchevoj otmici i ubojstvu narednika. Ali ništa nije bilo razjašnjeno. Svi listovi su nagađali da je otmica djelo Hekate, ili nekog tko bi htio saznati tajne vađenja potonulog blaga.

Samo da Lun što prije dođe, mislila je Diana penjući se u autobus.

Do svanuća promijenila je nekoliko autobusa, prolazila sporednim ulicama i koristila zadnje izlaze lokala, koji su se otvarali za rane posjetioce, da ovi popiju bijelu kavu prije odlaska na posao.

Svjetla na ulicama su se gasila kada je ušla u vilu u koju se uselila po Lunovoj želji. Spustila je zastore i bacila se na ležaj. Utonula je u nekakvo bunilo, izazvano umorom, uzbuđenjima i strepnjama.

* * *

Netko je kucao na njena vrata. Javila se zbunjeno.

— Gospodin Brown vas zove da se javite na telefon — rekla je žena čuvara vile.

Diana je ustreptala i uhvatila se za grlo, po svojoj staroj navici. Ali je brzo uspjela smiriti se i otrčala je ka telefonu.

— Halo, dragi! — viknula je glasom prestrene žene.

— Halo, mila, jesi li dobro? — upita Lun.

— Odlično! Hoćeš li doći ovamo? — pitala je.

— Vrlo rado bih to učinio, ali moram ostati ovdje. Poslat ću čovjeka po tebe. Ostat ćemo zajedno dok nešto ne završim — odgovorio je Lun.

— Hoće li čovjek doći brzo? — pitala je dalje Diana.

— Već je na putu. Čekaj ga i budi spremna. Volim te! — završi Lun.

— Najdraži! Do viđenja! — odgovori Diana.

Nije joj trebalo više od deset minuta da se istušira i obuče. Odbacila je lažne naočare, skinula sloj sivkaste

boje, ispod kojeg su zračile lažne bore. Onako maskirana izgledala je deset godina starija i malo je sličila sebi. Sada je opet bila zanosna ljepotica. Nova boja kose davala je čitavoj njenoj pojavi ton čednosti. Brižljivo se našminka i pogleda u ogledalo. Bila je zadovoljna sobom.

Sjena tuge i straha pređe joj preko lica samo u momentu kad je provjeravala da li joj je u torbici jedan naročit ruž, čija se zadnja strana otvarala i otkrivala sitan prah, vlažnog izgleda.

Čula je kako su se neka kola zaustavila pred kućom. Iz njih izađe mornar Macferson. Ona ga je prepoznala po hodu. Inače, imao je skoro sasvim bijelu kosu, naborano lice i naočare sa okvirom od kornjačinog oklopa. Njegove ruke bile su u tankim bijelim rukavicama. A bio je obučen u odjeću uniformiranog vozača.

Diana mu istrča u susret. Htjede sjesti pokraj njega, ali on otvori zadnja vrata i tiho reče: — Morate na zadnje sjedište.

Ona mu se osmjehnu i uđe u kola.

Vozili su se paralelno sa Temzom, a onda predoše most i pođoše k Westminsteru. U jednoj ulici parkiraše kola i nastaviše pješice. Macferson je proveo kroz jedan lokal, u čijem je izlogu pisalo »za iz-. davanje«, a zatim kroz neko dvorište u drugu ulicu. Tamo su ih čekala druga kola, kojima nastaviše put. U jednom momentu Diana osjeti da će zaspati. Pokuša oduprijeti se tom nagonu, ali volja joj popusti i ona zatvori oči.

Probudila se u onom tajanstvenom Lunovom skrovištu. On je bio kraj nje, i steže je u snažni zagrljaj.

Pošto se pozdraviše, on upita:

— Jesi li čula što se dogodilo s Markinchem?

— Pročitala sam. Što to treba da znači? — odgovori ona.

— Ne znam ništa. Ja i Macferson smo stigli poslije pola noći i tek jutros sam čuo na radiju što se dogodilo.

Pročitao sam i vijesti u novinama. Samo da mu nešto ne učine — zabrinuto reče Lun.

— Može li se što poduzeti? — upita Diana.

— Sada ništa. Znam nekoliko ljudi iz podzemlja koji će mi morati pomoći i kazati tko ga je odveo. Ako je živ u Londonu, za dvadeset i četiri sata znat ću gdje se nalazi — objasni Lun.

— Ah to je sve tako strašno! — reče ona i nježno se privi uz njega.

— Nije prvi put da se taj mladić nađe u škripcu. Ipak, uvijek se izvukao. Nekako ćemo učiniti to i ovoga puta. A sada potrudimo se da zaboravimo neprijatnosti! — savjetovao je Lun, vodeći je ka vratima bazena.

Ugodna voda ih je osvježila. I oni su opet bili svijet za sebe. Diana kao da je ostavljala svoju drugu prirodu i postojala sasvim drugo biće. Blistala je od sreće i ljubavi.

Satove koji su prolazili upijala je kao da ih želi zapamtiti za cijeli život. Zagledala je svaku crt Lunovog lica, pripijala se na njegove usne, grlila ga kako rijetko koja žena grli ljubljenog čovjeka.

— U trenucima ljubavnog predaha sa oduševljenjem je miješala i spremala pića, kuhala kavu, pjevala i skakutala. A Lun ju je opet mamio u svoj zagrljaj.

Tek pred ponoć postala je šutljiva.

— Što si se zamislila? — upita Lun.

— »Razmišljam o susretima, o tome da svaki susret ima svoje zbogom« — izgovori ona riječi koje je poslije prvog poznanstva on njoj izgovorio.

— Umorna si, pa se zato sjećaš sentimentalnih stihova — nasmiješi se Lun.

— Da. Umorna sam — izusti ona i zatvori oči.

I on je neko vrijeme sanjario pokraj nje, a onda zaspao čvrstim i zdravim snom.

Od trenutka kad je doveo Dianu u Lunovo sklonište, Samuel Macferson je kružio onim dijelovima Londona

gdje su se mogli sresti ljudi sumnjivog zanimanja. On je po Lunovom nalogu tražio Oskara Loringa.

To ime je bilo već zaboravljeno. Ali, prije dvadeset i jednu godinu nekoliko dana nije silazilo sa prvih strana londonskih listova. Bio je optužen za ubojstvo ljubavnika svoje žene. A ubijeni je bio progonjeni ubojica i provalnik Alfred Nivens. Policija i javni tužilac pozvali su Loringa da se javi. Skoro otvoreno su izjavljivali da neće biti mnogo osuđen, jer je Nivens bio progonjen, i svatko je imao pravo ubiti ga. Ali, Oskar Loring je šutio i negdje se skrivao.

Ratni događaji učinili su da ljudi zaborave na njegovu dramu. A samo nekoliko ljudi znalo je što se dogodilo. Među njima je bio i tada mladi Donald Sickert.

Dok se budući Lun nalazio kod »velikog« Williamsa Maynarda, niklo je prijateljstvo između dječaka i Maynardovog čovjeka, uvijek namrštenog i zamišljenog Oskara Loringa. On je imao dužnost da motri na Sickerta. I pri tom ga je zavolio. Možda i zato što je Loring imao sina Sickertovih godina.

A Alfred Nivens bio je »prvi čovjek« među Maynardovim gansterima. Zvali su ga i »Diplomata« jer je bio lijep, uglađenih manira i služio je za one poslove koji se legalno obavljaju. Često je putovao u Ameriku i druge krajeve svijeta, svršavajući Maynardove poslove. Ali, zbog nekoliko utaja Maynardovog novca bio je degradiran i morao je ići u nekoliko provalničkih akcija velikog stila. Prilikom jedne takve akcije ubio je jednog policajca i nekog prolaznika. A to je bilo dovoljno za smrtnu kaznu.

Loring je dobio zadatak da neko vrijeme skriva Nivensa u svom stanu. Ovaj je to iskoristio da zavede Oskarovu ženu, koja je inače bila suviše razočarana i usamljena. Jedne večeri Loring je iznenada stigao kući. Došlo je do obračuna u kojem su proradili revolveri. Kad je policija došla u stan, našla je samo mrtvog Nivensa. Loringova

žena je ispričala sve što je znala. Ali njen muž se više nije pojavljivao.

Međutim, veliki gangsterski poglavica Maynard nije smatrao da je ženina nevjera dovoljna da se ubije njegov »prvi čovjek«. Osim toga nije htio da se »diže prašina« oko tog slučaja i riješio je da ukloni Loringa.

— Tiho i bez razgovora ga uklonite — govorio je tada Maynard dvojici svojih ljudi.

Nitko nije primijetio da Sickert sjedi u dubokoj fotelji u uglu sobe. Čitao je Dickensonovog »Cvrčka na ognjištu« i nehotice čuo riječi nemilosrdnog Maynarda. Možda se tada u njemu začela misao da će se jednom boriti protiv takvih.

Kad su Maynard i njegovi ljudi izašli iz sobe, Donald je otrčao i našao Loringa. Rekao mu da bježi i objasnio zašto. Oskar je samo poljubio dječaka i prebacio se preko vrtnog zida. Lun ga je već bio zaboravio u toku dvadeset godina. Ali kad je prije godinu dana susreo sedamdesetogodišnjeg prosjaka i pružio mu čitavu funtu, čuo je poznati glas koji mu je zahvaljivao. Bio je to Oskar Loring. Odmah je odlučio da mu kaže svoje ime.

Starac je uzdrhtao. Upaljeni očni kapci zatreptali su, skrivajući nekoliko suza.

— Znao sam da ti nećeš naslijediti Maynarda. Ti nisi mogaor postati zločinac, iako su ti svi pripremali takvu budućnost — rekao je šapatom!

— Što je sa tvojim sinom? — pitao je Lun.

— Njega sam spasio. Plovi na jednom brodu kao prvi oficir. Kad ga posjetim u nekoj luci, dok se brod utovaruje, nosim svoje jedino dobro odijelo. On ne zna kako živim... Želio bih da to nikada ne sazna — pričao je Loring.

Od tada je starac redovno primao kamate od povećе svote uložene pod šifrom u jednoj banci. Bila je to pomoć Donalda Sickerta, dovoljna da starac ne bude prosjak.

Sada je trebalo da ga Macferson pronađe, jer je starac mogao nešto znati o Markinchevoj otmici. Ali ne zato što bi pripadao nekoj zločinačkoj grupi, nego zato što je znao mnogo o londonskom podzemlju, krećući se dugo u toj sredini, najprije kao progonjeni ubojica, a zatim kao prosjak. On je, po stilu zločina i detaljima postupka, znao tko bi mogao počiniti neko djelo.

Macferson je nekoliko puta susreo Lorninga, o kome mu je Lun pričao i sa kojim ga je upoznao. Znao je i gdje se starac kreće, i sada je obilazio ta mjesta. Bilo mu je poznato i to da se starac posljednjih godina služi lažnim imenom i da ga ljudi poznaju samo kao Wanta Ratofa. U stvari, prezime mu je rijetko tko znao. Svi su ga zvali stari Want.

Raspitujući se za starog Wanta, Macferson se u prvi mrak našao na kraju predgrađa Merton. U malom restoranu on upita konobara da li poznaje starog Wanta.

— Prije deset minuta je izašao. Sigurno sjedi u Rhines parku. To je njegov običaj. Večera, i ako je lijepo vrijeme, kao sada, dugo sjedi na klupi blizu ulaza. Poslije odlazi dolje prema Wimbledonu. Mislim da negdje tamo dolje i stanuje — pričao je govorljivi konobar.

Macferson mu zahvali, brzo proguta ostatke bifteka i ispi čašu vina, a onda požuri prema parku.

Starac je još sjedio na klupi blizu ulaza. Trgao se na Macfersonov pozdrav. Ali kad ga je prepoznao, njegovo naborano lice razvuče se u široki osmijeh. Nije sačekao da ga Macferson pita.

— Je li Lun dobro? — pitao je šapatom.

— Dobro je, ali... ali... — reče Macferson.

— Ah kako sam se sekirao što ne znam kako da ga nađem! Oteli su njegovog mladog prijatelja Markincha. Ja uvijek pročitam sve što on napiše i tražim ima li što o Lunu — nastavljao je starac.

— Zato sam te i tražio? — uspije reći mornar.

— Je li Lun otkrio tko je oteo Markincha? — upita starac.

— Još nije. Znaš li ti što o tome. Lun poručuje da pokušaš saznati... — poče Macferson.

— Postupak je očito Hijenin — prekide ga starac.

— Hoćeš reći, Hekatin — ispravi ga mornar.

— Ne, ne! Hijena je netko koga sam znao kao Barkera. Ali sada ne znam gdje je taj čovjek. Jedini trag je Jack Dullish.

— Tko je taj? — upita Macferson.

— Jedan Barkerov revolveraš. Dullish je najbrži i najbolji strijelac Sohoa — odgovori Loring.

— Znači, opasan?!

— I suviše! Ali kad bi se našao u čvrstoj ruci...

— Kako da ga nađem?

— Iz čiste razonode pratio sam ga nekoliko puta. Mislim da bi ga čovjek našao u separeu bara »Exeter«

— Bio sam jednom tamo — upade Macferson.

— U separeu?! — začudi se starac.

— Ne. Bio sam u tom baru još dok je vlasnik bio Williams — objasni mornar.

— A tako... Taj separe je samo za ljude Dullisheve vrste. Tamo piju i kockaju se... Ulaz iz dvorišta. Ali je vrlo opasno doći nepozvan — nastavi starac.

— Pokušat ću... Moram brzo vidjeti tog Dullisha — ustade Macferson.

— I ja ću s tobom — odlučno reče starac.

Uskoro su se nalazili u taksiju koji ih odveze blizu »Exetera«.

— Sačekajte nas — reče Macferson i pruži vozaču pet funti.

Podoše prema zadnjem ulazu »Exetera«. Naprijed je išao starac. U dvorištu netko upita:

— Tko je tamo?

— Stari Want! Što je sinko? — odgovori Loring i zakašlja se.

— Koga tražiš? — upita glas iz mraka.

— Mnogo pitaš prijatelju — odgovori starac.

— Onda odlazi! — podviknu čovjek.

— Trebam najprije pitati Jacka, da li me smije netko otjerati — odgovori starac i nastavi ići naprijed.

— Čekaj! Ja ću vas odvesti tamo. Ne možete k njemu dok mu ne javim — reče čovjek i izađe iz sjene.

Bilo je dovoljno da se nađe na dohvat Macfersonove šake. Mukli udarac i krckanje vilice pokazaše da je put otvoren. Mornar odvuče onesviještenog iza praznih sanduka. Dobro mu začepi usta da se ne bi čulo bolno zavijanje. A onda pođoše prema hodniku.

— Desno je separe — šapnu starac. — Ja ću paziti sa ove strane.

Macferson izvadi svoj »džepni top«. Provjeri metke u bubnjiću kolta i nategnu obarač. A onda naglo otvori vrata. U separeu je sjedio riđi čovjek, srednjeg rasta, a pokraj njega prilično lijepa ali uvela djevojka. Njegove ruke su bile zauzete provjeravanjem njene uvelosti. Zbog toga zakasni da potegne oružje. Macferson mu je već podmetnuo cijev svog kolta ravno pod grlo.

— Što je to? Tko si ti? — progovori Dullish.

— Gost! Došao sam zbog jednog malog razgovora — reče mornar i njegova ljevica nenadano sijevnu.

Žestok udarac najprije lijevom šakom, a onda čitavim revolverom sruši Dullisha prije nego što je ispustio jauk. Mornaru se žurilo. Udario je i uvenulu ljepoticu.

— Nadam se da je nisi ubio? — reče starac ulazeći.

— Nisam. Malo će je boljeti kad se osvijesti, ali će proći — odgovori mornar.

— Što ćeš sada? — upita starac.

— Odnest ću ovu propalicu — objasni mornar, i jednom rukom uze Dullisha oko pojasa.

Dvije minute kasnije klečao je pokraj njega iza gomile praznih sanduka. Starac izvuče ključ iz brave i ponovno

ga stavi s vanjske strane. Zaključa salon i sitnim staračkim koracima pođe za Macfersonom.

— Idi i dovedi taksi točno pred ulaz — reče mu mornar, poslušajući nešto oko onesviještenog Dullisha.

Nekoliko minuta kasnije već ga je vukao ka ulazu gdje je brektao motor taksija.

— Taj nikako da se otrijezni — reče starac pred vozačem.

— A kad ga donesem, njegova žena psuje mene, kao da sam mu ja sipao whisky u grlo — dodade mornar i ubaci Dullisha na zadnje sjedište.

Odvezoše se do Temze kod Putneya, gdje su bila parkirana mornareva kola. On se nije vozio njima, tražeći starca, jer je automobil uvijek upadljiv. Sada dade vozaču bogatu napojnicu, i ovaj mu pomože prenijeti »pijanog prijatelja«.

— Ja ostajem ovdje. Mislim da će Dullish spomenuti bar »Tajfun«, kada ga budete ispitali. Ako vas uputi u »Tajfun«, pogledajte najprije naokolo, jer ću ja biti negdje u blizini. Bolje je da pogledam kako stvari stoje tamo — reče starac i pođe ulicom prema Brickstonu.

Macferson je vozio preko mosta ka Fulhamu, a onda zastade i osvrne se ka zadnjem sjedištu. Izvadi iz džepa jednu od onih Lunovih pumpica i pruži je ka Dullishevom licu. Kratko prskan je iz pumpice bilo je dovoljno da se ovaj ne probudi najmanje jedan sat. Mornar povuče pokrivač zadnjeg sjedišta i baci ga na onesviješćenog i usnulog revolveraša, a onda brzo potjera ka Lunovom skrovištu.

XV

Od svog zarobljenika, Samuel Macferson znao je izvući istinu. Vezao ga je i nekoliko minuta gledao je šuteći. Dullish je promatrao sobu bez prozora, koja je bila obložena metalnim pločama. To je bio dio radionice osposobljen za ostavljanje zapaljivih materijala. Sada je bio prazan i pogodan da se u njemu drži i saslušava zarobljenik.

— Dullishu! — počeo je mornar. — Moraš govoriti brzo. Kroz koju minutu pozvat ću Luna. On nema vremena čekati tvoje priznanje i zato kaži najprije sve meni.

— Proklet da si! — opsova Dullish i otpljunu.

— Prije nego što počnem iz tebe istjerivati priznanje, skrećem ti pažnju da ne pokušavaš izvrđavati istinu. Svaka laž koju izgovoriš bit će za tebe sigurna smrt. Poslije možeš reći i istinu, ali ćeš opet umrijeti. Ali ako kažeš sve kako treba, dat ćemo ti šansu: dva dana da nestaneš iz Londona — nastavi Macferson.

Nekoliko minuta oni su se gledali kao da mjere svoje mogućnosti. Dullish je znao na čemu je i brzo popusti.

— Govorit ću — prošaputa hrapavim glasom.

— Tko je ubio narednika? — upita mornar.

— Ja sam pucao — odgovori Dullish.

— Za koga radiš?

— Za Dicka Hijenu.

— Gdje je on?

— U baru »Tajfun«.

Da li se tamo nalazi jedan oteti novinar? — nastavljao je pitati Macferson, zaključujući da je Dullish »propjevao« kako treba, t — Da, Markinch je tamo. Zatvoren je u

specijalnom odjeljenju podruma, u koji se ulazi iz krajnjeg hodnika »Tajfuna«, pa niz stube — odgovori Dullish.

— Koliko ljudi ima tamo?

— Najmanje deset, ako se ne računa posluga koja je vjerna Barkeru.

— Tko je Barker?

— Dick Barker, zvani Hijena. Živi pod imenom Killburn i vlasnik je dva bara — odgovori Dullish.

— Mi ćemo posjetiti to gnijezdo. Za to vrijeme ti ćeš čekati ovdje — završi Macferson.

— To nije šansa za mene — uznemiri se Dullish — pozovite policiju da ona opkoli »Tajfun«. Inače ću ja umrijeti ovdje i neće imati tko da mi da obećanu šansu.

— Ne plaši se, Duilishu! — nasmija se mornar.

— Kako da se ne plašim? Koliko će vas biti protiv Hijene? — upita revolveraš.

— Dvojica, ako ne računamo jednog starca — objasni mornar. Oh! Pa to je samoubojstvo! — jauknu Dullish.

Macferson mu nije odgovorio. Izađe iz sobe i nađe se u malom salonu, čije su fotelje bile presvučene tamnozelenom kožom. U uglu uključi nekakvu aparaturu i oslušnu signal kojim je pozvao Luna.

* * *

Ugodan i snažan signal probudi Luna i Dianu. Oboje odjednom pogledaše na sat. Bilo je deset minuta do ponoći.

— Zar već? — izusti Diana.

— To zove Macferson — objasni Lun i uključi zvučnik i mikrofoni, koji su bili na stočiću kraj kreveta.

— Uredio sam neke stvari — javljao je Macferson.

On i Diana se obukoše i siđoše zavojitim stubištem, koje je vodilo ravno u sobu sa zelenim foteljama. Macferson brzo ispriča što se dogodilo.

— Dovedi Dullisha, reče Lun.

— Odmah ću ga donijeti — odgovori Macferson.

— Lun se nasmija što mornar reče »donijeti«.

Lakše je nego da ga odvezujem — objasni ovaj i otvori teška vrata, kojima se hermetički zatvaralo spremište.

Kad ga mornar spusti onako vezanog u široku fotelju, Jack Dullish osmotri prisutne. Oči mu se za trenutak riširiše. Prepoznao je Dianu, koja je stajala iza Luna i Macfersona. Njena ruka se podiže ka licu i kažiprst se zaustavi na usnama. Brzo mu dade znak da šuti. On samo uzdahnu i prozbori:

— Umirem od žeđi... Usta mi krvare...

— Mogu li otići po piće? — upita Diana — I ja bih htjela nešto popiti. Da donesem i vama?

— Može odgovori Lun. — Mislim da je onaj tvoj koktel bio dobar. Donesi po jednu čašu svima. Sve što ti treba imaš gore.

Ona otrča kao na krilima. Lunu je odgovaralao da ona bude odsutna nekoliko minuta.

— Što si se iznenadio kad si vidio djevojku — upita Dullisha odvezuj uči mu desnu ruku i dajući cigaretu.

Lun je bio primijetio izraz njegovog lica.

— Učinilo mi se da je poznajem. Ali kad sam bolje pogledao, vidio sam da sam se prevario — odgovori Dullish.

— A tako! — reče Lun.

A zatim priđe ormaru i otvori ga. Tamo je bila ugrađena jedna modema aparatura na principu televizije. Svaka veća prostorija imala je takav ormar. Bilo je dovoljno otvoriti ga i uključiti određeni ekran. Odmah se vidjela ulica, dvorište, bazen, ili neka prostorija Lunovog skloništa. To su bili čudni stražari Lunove kuće. Staklene oči posmatrale su uvijek cijelu okolinu i unutrašnjost. Trebalo je samo uključiti ekran.

Sada se na malom ekranu ukaza soba sa bifeom. Vidjela se Diana kako žurno priprema koktel. On je uključio ekran da provjeri da li će ona pokušati nekako

da pogleda gdje se nalazi ova zgrada, iako je znao da je to nemoguće. Ovaj dio zgrade nije imao prozora. Zrak su mijenjali i pročišćavali posebni uređaji.

Već je htio isključiti ekran kada mu zastade dah. Diana dz svoje torbice izvadi ruž. A zatim je nešto radila iznad tri čaše. Četvrtu izdvoji na kraju žičanog poslužavnika, u ikoji su se čaše uglavljivale radi lakšeg nošenja. Kad je krenula da se vrati, Lun brzo zatvori ormar i šapnu Macfersonu:

* — Ne uzimaj piće dok ti ne kažem...

Diana se pojavi rumena i nasmijana.

— Mislim da sam napravila nešto dobro.

Možda bi se teško našao još jedan čovjek koji bi uspio sačuvati mir u ovakvom trenutku, kako je to uspijevao Lun. Osjećao je da se nešto ruši... Nešto razdire divne kulise koje su mu već dugo zatvarale vidik. Iza njih se otkrivaju nakaze u ljudskom obliku... Diana stavi prvo svoju čašu na stol, tamo gdje se nalazila prazna fotelja, za nju, a onda drugu pred Luna, treću pred mornara, a četvrtu odnese Dullishu. Lun iskoristi taj trenutak i promijeni svoju čašu sa njenom. Ona ostavi četvrtu čašu i poslužavnik - na ' stočić zatvorenika, koji je pogledom pitao Macfersona smije li da ispije. — Ispijmo to tvoje divno piće! — podiže čašu Lun.

Diana uze svoju i oni se kucnuše. Oči su joj svijetlile dok je dizala čašu. I Dullish podiže piće i popi ga u jednom gutljaju.

Kad vidje kako Lun i Macferson podižu svoje čaše i zabacuju glave da ih ispiju ona zatvori oči i otpi veliki gutljaj. Kada pogleda ponovno, čaša joj ispade iz ruke. Njih dvojica nisu bili ni okusili piće. Gledali su je prodornim pogledima.

— Baš sam nespreatna! — pokuša ona izgladiti stvari i osmjehnu se kao da se izvinjava. — Zašto ne pijete? — ne izdrža ona a da ne upita.

— Promijenio sam svoju i tvoj u čašu da vidim jesi li sebi sipala manje alkohola — reče Lun.

Ona jauknu. Pade u fotelju i uhvati se za grudi.

— Ah! Znala sam da ćeš ti... Osjećala sam da će zajedno biti moguća samo smrt... Ah, prokleti život! — iklekla je dok su joj suze lile niz lice.

— Što se dogodilo? — upita Lun.

— Ništa... Ništa... Za nekoliko minuta bat ću mrtva! — reče Diana, postajući sve blijeda.

— Ti si... Hekata, zar ne — upita Lun.

— Jeste! Ona je to! Prokleta... — začuje se Dullishov glas.

— Otkud ti to znaš? — obrati mu se Lun.

— Ona je platila Markinchevu otmicu. Istupila je u ime Hekate. Ona je saslušala Markincha... Novinar nam je rekao da Scotland Yard zna da je ona Hekata. Čekali smo da donese ostatak novca — brzo je govorio Dullish dok mu je glas slabio i tijelo se kočilo.

Jaukao je shvaćajući da je smrt i njega stigla.

Lun je gledao u Dianu kao da pita što je istina, ali taj pogled je otkrivao da je njegovo srce teško ranjeno. Zar se baš njemu moralo dogoditi da se tako prevari, da zavoli čudovište od žene.

Kroz njegovo sjećanje projuriše svi događaji, koji su se tek sada našli u međusobnoj vezi, i koje je on sada mogao objektivnije promatrati.

Čudio se kako je ljubav uopće slijepa, satkana od neobrazloženog povjerenja, spremna uljepšati svaki postupak voljene osobe.

— Zašto si čekala sa otrovom tako dugo? — upita on skoro šapatom.

— Mislila sam... Vjerovala sam da neću morati nikada to učiniti.

— A što je izmijenilo tvoju odluku? — pitao je dalje.

— Sve mi se dogodilo zbog... Htjela sam te zadržati... I da te otrgnem od potrage za Hekatom... A to sam mogla

jedino...

— Ako druge pošalješ u smrt — dopuni je Lun.

— Smrt je uvijek išla pokraj mene... I tko je naslutio tajnu morao je umrijeti... Oh!

— Kako ju je naslutio Harry Markway.

— Ne traži da ti odgovorim...

— Ipak, kaži! Neka čaša gorčine bude punija! — skoro je vikao Lun.

— Tragao je neprestano... I, nekakvim svojim čulom, naslutio je da mu ja mogu pružiti odgovor... Približio se i...

— Našao se u tvojoj sobi? Zar ne pogađam? — upita Lun.

— Nije bio jedini... Ali svi su oni bili sa Hekatom... Diana je imala samo tebe Lune.

— Harry je bio loše sreće. Sreo se odmah sa Hekatom — primijeti Lun.

— Izdao se u snu... Rekao je: »Diana, dao bih svoj život da ti nisi Hekata—« Tada sam shvatila što je usporilo njegov obračun sa mnom. Bio je mlad, i htio je uživati... Jednog dana uzela sam mu ključeve a Wardov čovjek ga je sačekao...

Lunove čeličnoplave oči su je strijeljale.

— Ne gledaj me tako!... Ona druga je dolazila iz tame... Ona je bila Hekata!... Pokušaj shvatiti Lune...

— Ona druga je podmetnula Wardu dokumente?

— Da... I pucala iz Wardove puške na Markincha... I otrovala Warda sa zmijskim otrovom...

I sve ucjene su bile njeno djelo? — pitao je Lun.

— Bile su, prokletstvo je bilo nad njom... Zmijski otrov je donio otac... On se njime jednom poslužio... Bilo je to prokletstvo i nešto strašno...

— Gdje je Markinch?

— Tamo... u Taj... — glas joj se prekide.

— U »Tajfunu«? — upade Macferson.

Ona kimnu glavom, obuhvati ih sve pogledom i pokuša ustati. Žučkaste pjege, obrubljene modrim, pojaviše se na njenoj koži. Zatim se sruši na sag. Lun joj pritrča... Bila je mrtva.

Lun se udalji. Popne se malim liftom do krova. Tamo je sjedio nekoliko minuta. Mada mu nisu tekle suze, bilo je sigurno da njegovo srce krvari.

— Diana... Jesam li i ja proklet?... Diana — šaputale su njegove usne blagom vjetru i ponoćnom nebu.

Za to vrijeme Macferson odnese mrtvog Dullisha, a zatim Dianu do radionice. Postavi ih na jedna niska kolica sa gumenim kotačima, i zatim odgura dugim hodnikom. Nekoliko minuta kasnije bio ih je smjestio u zatvoreni dio kamioneta.

Kada se vrati, zateče Luna u sobi. — Što si učinio s njom? — upita Lim jedva čujnim glasom.

— Pokušaj je zaboraviti — izbježe Macferson odgovor.

XVI

Bilo je već dva sata poslije ponoći kada se velika siva kola zaustaviše nedaleko od »Tajfun«. U baru je trajao program. Jedna sjenka se odvoji od zida sa suprotne strane bara i pođe prema dvojici ljudi koji su prilazili.

— Ovuda — povede ih Loring.

Lun mu šutke steže ruku i pođe za njim. Macferson se osvrnu i pođe za njima. Uđoše kroz jedna vrata iza ugla, koja je Oskar otključao dok je, prije pola sata, prolazio kroz bar i dvorište zgrade.

Zastadoše u dvorištu.

— Prvi stražar je u hodniku tamo iza onih vrata desno — objasni Loring.

— Ti si izviđao? — upita Lun.

— Morao sam, osmjehnu se starac. Macferson je spominjao u sebi sva mora i oceane, morske pse i kitove, meduze i oktopode, bogove i sirene. Bilo je to stanje u kojem je mornar bio opasan. Tada nije bilo* dobro naći se pred tim čovjekom.

— Ja ću prvi — šapnu Lun.

— Ne sinko! Pusti mene — zamoli ga Loring i već pođe.

On otvori vrata hodnika i nađe se pred jednim tipom u crnoj majici.

— Kuda ti? — zagrmí čovjek hvatajući starca za grlo.

Ali tada jauknu i sruši se. Loringov nož ostade mu u tijelu. Lim i Macferson potrčaše pokraj starca. Lijevo je treštala muzika.

Otvoriše vrata koja su iz hodnika vodila prema desnom krilu zgrade. Lun se bad u stranu, opalivši k stubištu. Dva pucnja slila su se u jedan. Macferson ugleda kako jedan čovjek ispusti revolver i nekako ukoso, pođe od

svog skloništa. Mornar mu posla još jedan metak, koji ga sruši na pod.

— Pazi na stubište! — uzviknu Lun i potrča hodnikom ka ulazu u podrum.

Gurnu vrata i baci se na zemlju. U istom momentu zapraštase revolveri iz ruku dvojice čuvara, koji su se do prije nekoliko minuta kartali pred vratima prostorije u kojoj je bio Markinch. Čuvši pucnjavu i nečiji dolazak, bili su izvadili revolvare i čekali. Ali sada su gađali previsoko za čovjeka koji se je priljepio uz pod.

Lun je gađao munjevito, zaklanjajući se za okvir vrata. Dva gangstera su bila već na zemlji. Samo jedan je pokušavao dohvatiti ispušteno oružje. Još jedan metak ga pogodi i njegovi nokti zagrebaše beton blizu revolvera.

U nekoliko skokova Lun se nađe pred slijedećim vratima i skide čeličnu polugu. Ugleda vezanog Markincha, čije je lice bilo presiječeno modricom Hekatinog biča.

— Ti uvijek stigneš kad treba — uzviknu reporter gledajući prijatelja.

— Hoćeš li moći hodati? — upitao je Lun odvezujući ga.

— Moći ću! — odgovori Markinch.

— Za mnom! Uzmi onaj revolver! — viknu Lun pošto ga odveza.

Gore u hodniku grmio je Macfersonov »džepni top«. A pred vratima je stajao stari Loring. Bio se dokopao revolvera jednog gangstera. Sada sva trojica iskrснуše iza Macfersonovih leđa i pojačаше paljbu prema stubištu i vratima kroz koja su došli ovamo.

— Zatvorili su nas sa svih strana! — objasni starac mimo, povlačeći se iza ugla da napuni kolt.

— Spremite se za juriš! — viknu Lun.

U ruci mu se pojavi kutija za cigarete. Izvadi nekoliko komada.

— Uh! I ja bi popužio jednu! Nisu mi dali pušiti! — reče Markinch, pružajući ruku.

— Ovo je za njih tamo! — odgovori Lun.

Zatim njegova ruka zamahnu, i cigareta koja je imala težinu metala, poleti ka dnu hodnika. Odjeknu strahovita eksplozija. Sa stropa osipala se žbuka, vrata odletješe, a njihovi okviri rascvjetaše se kao od udarca groma.

— Što ti to imaš — začudi se stari Loring gledajući ka mjestu eksplozije, na kome se kovitlala prašina.

— To su cigarete naročite vrste! — odgovori Lun, i u nekoliko skokova se nađe tamo gdje je maloprije pala čudna bomba.

Jedan Barkerov čovjek je sjedio podalje, urlajući i držeći se za unakaženo lice. Lun ga odgumu i zavitla drugu »cigaretu« gore uz stubište, ka prvom katu. Eksplozija smota šipku ograde rastrže nekoliko stepenica i otpuhnu stubišni prozor.

— Brzo! Trčite! — vikao je Lun krećući hodnikom prema dvorištu.

Za njim pođoše najprije Markinch i Macferson, Loring je ostajao posljednji i osvrtao se, štiteći grupu s leđa.

Nadoše se na izlazu u dvorište, ali nisu mogli dalje. Meci su dolazili iza dvorišnih zgrada i praznih sanduka.

— Tamo ne možemo! Moramo kroz bar! — viknu Loring.

— Onda tuda! — zapovijedi Lun i vrati se do hodnika prema baru.

Muzika je u baru prestala svirati. Plesačice su izvirivale iza kulisa podijuma, zaboravljajući da su pred nekoliko trenutaka zbacile i posljednji veo. Njih četvorica banuše u salu.

— Neka se nitko ne miče — viknu Lun.

Pođoše u grupi. Svaki od njih držao je oružje okrenuto na jednu od četiri strane sale. Pokraj Luna nalazio se Oskar Loring. On u jednom trenutku ugleda kako se iza zavjese pojavi jedna ruka sa revolverom. Starac brzo

nanišani i opali. Ali njegov je revolver već bio prazan. Ruka iza zavjese se pokretala prateći Luna. Bilo je kasno za opomenu, i starac samo stiže da se baci ispred Luna. Pucanj odjeknu, i starac se zanese.

Lun i Macferson hitro opališe prema zavjesi. Nečije tijelo se uhvati za platno, i pohabana materija se rascijepi, otkrivajući Dicka Barkera. Teturao je, pokušavajući da se povuče. Pogodiše ga još dva metka, skoro u isti djelić sekunde. Pucali su mornar i Lun.

Barker se trže, a zatim njegovo tijelo tupo udari o parket.

— Stari, što je s tobom? — uzbuđeno upita Lun prihvatajući starca i vukući ga da se podigne.

— Ništa, sinko!... Pogodio je, Hijena... Vratio sam samo... ono što ti dugujem... ima više od dvadeset godina... Nemojte me ostaviti ovdje, da se ne misli... da sam bio... njihov...— govorio je starac, a zatim klonu.

Uzalud ga je Lun nosio ka izlazu iz bara. Starac je bio mrtav.

Kad se nađoše na ulici, zagluših ih sirena policijskih kola, koja su stizala sa lijeve strane.

— Zadržat ću ih za koji trenutak! Odnosite starca i upalite motor automobila — naredi Lun.

Pucao je pazeći da ne pogodi nekoga od policajaca. Automobil skrenu i zaustavi se. Policajci istrčaše i pružiše se po asfaltu. Otvorili su uraganšku paljbu iz revolvera i dvije mašinske puške. Lun aspuca cio šaržer preko njihovih glava, u gume automobila, a zatim otrča ka mjestu gdje je stajao njegov automobil. Pod punim gasom, njegova kola poskočiše kao uznemireno i do tog trenutka sputavano živo biće. Za volanom je bio Markinch. On naglo skrenu u jednu ulicu. Kola se zanesoše i nekoliko metara su išla samo na dva kotača.

— Hoćeš li nas nasukati! — viknu mornar.

— Njemu će, izgleda, uspjeti ono što nije uspjelo Hijeninoj bandi — pokuša našaliti se Lun.

Ali tog trenutka u njemu nije bilo više snage ni da se šali, ni da tuguje, ni da se bori... Osjećao je da ga \krvavi obračun sa Barkerovom bandom nije ni za trenutak otrgao od misli o Diani. Čak i kad je bacio »cigarete«, one čudne bombe koje je sam načinio poslije otkrića jedne kemijske reakcije, pred očima mu je bio lik Diane Dunningham. Još uvijek nije mogao da se pomiri sa mišlju da je ona bila zloglasna Hekata.

Iz misli ga trže Markinch.

— Kuda da vozim! Ja moram brzo u redakciju. Moram spremati izvještaj za posebno izdanje — govorio je reporter.

— Zaustavi tamo kod parka, u sjeni onog drveća — objasni Lun.

— Hoćeš li mi reći šta je sa Dianom. Ona je... — zaustavi reporter.

— Znam, ona je bila Hekata — prekide ga Lun — Ispovijedila se umirući. Popila je otrov, kažnjavajući samu sebe. Tako napiši! Kajala se napiši...

— Zar je mrtva?! — trže še Markinch.

— Sada je u kapeli starog groblja kod East Finchleya — reče mornar.

— Arthure! — reče Lun.

— Slušam te dragi Donalde — odazva se reporter.

— Pokušaj da ne spomeneš našu ljubav. Ti znaš... Volio sam ju. U njoj su postojala dva bića... Jedno je bila boginja podzemlja, čudovište... Hekata! A ona druga... Ljepota i strast kojom se opilo sve moje biće... I ta druga je živjela tako kratko... Možeš li me shvatiti? — govorio je Lun teško izgovarajući riječi.

— Da shvaćam te potpuno... I ja sam joj se divio od trenutka kada sam je upoznao... Trudit ću se da ni drugi ne pune usta pričama o tebi i njoj — odgovori Markinch uzbuđenim glasom.

— Hvala ti dragi Arthure... Napiši o starom Loringu da je poginuo boreći se protiv zločinaca. Okajao je sve svoje

grijehe — završi Lun i reporter iskoči iz kola i otrča prema taksi stanici. A Macferson pređe za volan i pokrenu kola.

* * *

Vanredna izdanja svih listova uzbuđivala su to prije podne čitaoce senzacionalnim naslovima. Mogli su se naći i oštri napadi na inspektora Dicksona, koji nije htio govoriti o onome što je sakupljeno o Diani Dunningham.

— Ona je bila Hekata. I to vam je dosta — govorio je Dickson smrknuo. — Platila je životom svoje grijehe. I povukla sobom razbojnika Barkera. To je sve.

— Ali što je bilo sa Lunom? On je morao imati neku vezu s njom. Zašto skrivate činjenice? — ljutio se jedan reporter. -

— Sve što bih mogao kazati već je napisao Arthur Markinch, koji je bio na poprištu — odgovorio je Dickson.

Novinari su ljutito gundali. Mnogi su žalili što im Arthur Markinch nije bio na dohvat.

* * *

U svom tajnom skrovištu, Lun nije nalazio mira. Htio je biti potpuno sam, ali je uvidio da je to nepodnošljivo. I radovao se što je kraj njega njegov vjerni mornar. Ali Macferson je namjeravao tih dana preuzeti svoj novi brod i krenuti na dugu plovidbu, što je jako želio.

— Dakle, došlo je vrijeme da se rastanemo — reče Lun čim je mornar ušao.

Macferson se vraćao iz grada, kuda je bio otišao po nekom poslu. Donio je novine, koje su donosile kratku vijest:

»U Temzi je nađen leš čovjeka ubijenog udarcima nekog tupog predmeta. Nikakvi dokumenti nisu nađeni. Samo je u ruci imao jedan starinski zlatni novčić. Mole se građani koji prepoznaju ubijenog da jave policiji...«

Lun pogleda fotografiju lesa.

— Pa to je Roy Dunningham! Prokletstvo zlata i zločina stiglo je i njega — uzdahnu Lun.

— Sigurno su ga ubili i opljačkali njegovi ljudi — zaključí Macferson.

Šutjeli su nekoliko trenutaka.

— Zaboravimo sve što prije — poče Lun. — Ti ćeš na duge plovidbe, a ja u svoj laboratorij.

— Ne... Ja neću da idem. Bez tebe neću... Ne mogu te sada ostaviti. I ja ću u laboratorij... odgovori mornar isprekidanim glasom.

Njegove riječi su pokazivale da ga nitko neće otjerati od Luna. Bar ne sada kad zna da je najusamljeniji nego što je ikad bio u životu.

— Možeš me izbaciti, možeš me tjerati, možeš se ljutiti, ali ja ne ideim od tebe. Ostat ću na ulici i umrijeti od gladi. I govorit ću: — Otjerao me je jedini prijatelj. I zato hoću da umrem ovdje proklet i odbačen — nastavljao je mornar. — Neću otići pa makar me u okovima vukao do mora. Isplivat ću i doći ću natrag.

Lun mu se tužno osmjehnu.

— Možda si u pravu, Same... Bilo bi teško ostati sam u zatvorenim dvoranama ove puste kuće... Primaš li me na svoj brod? — reče tiho, naglašavajući samo posljednju rečenicu.

— Ura! Tako mi nebesa i svih bura i vjetrova, bit će to moja najmilija plovidba! O, kako će ponosno ploviti moj »Shallfont«! Milovat će ga more, pjevat će mu sirene, pratit će ga morski psi, obilaziti ga bure i uragani! Morat će, jer ćeš ti biti kraj sirotog mornara, koga više nisu primili ni na najgoru olupinu koja plovi morima — radosno je nabrajao Macferson, sipajući whisky u velike čaše.

Te noći Samuel Macferson se napio tako, da je čas plakao, čas se smijao. Trgnuo bi se samo kad bi ugledao zamišljeno i tužno Lunovo lice.

— Još jednu, Lune? — pitao bi tada.

— Da, još jednu — odgovorio je Donald Sickert.

A u svitanje izašli su, obučeni samo u mornarske hlače i majice. Teturali su ka pristaništu. Pridržavajući jedan drugoga penjali su se na novi brod.

— Gdje je prvi oficir? A, tako! Tu ste mladi čovječe. Odmah isplovite i pravac jug! — Zapovijedio je Macferson.

— A utovar? Zar ćemo bez tovara? — čudio se prvi oficir.

— Najvećom brzinom ravno na jug! — ne želim ponavljati! — ljutito reče Macferson.

— Razumijem, kapetane! Ali kuda na jug? — upitao je oficir.

— Recimo... Kanarski otoci! I ne budite nas dok ih ne ugledate! — reče Macferson i otetura palubom.

Lun ostade na palubi. Svitalo je, a on je još uvijek gledao ka obali, koja se gubila u daljini. Činilo mu se da se tako udaljuje i stvarnost koja mu je nedavno priredila najteže časove u životu.

KRAJ

NAPOMENE

[1](#) Prijevod »elementarnog diagrama«: »Hladna, suha ZEMLJA — Topao suh PLAMEN — Topao vlažan ZRAK — Hladna vlažna VODA. Ovaj takozvani elementarni dijagram nastao je kao formula kojom su kemičari srednjeg vijeka, alkemičari i mnogi pseudonaučenjaci izražavali Empedoclesovo učenje i prirodnu filozofiju.